

beaumarchais

nunta lui figaro

NUNTA LUI FIGARO

COMEDIE ÎN CINCI ACTE

În românește de *Anda Boldur*

PERSONAJELE

CONTELE ALMAVIVA, mare coregidor al Andaluziei
CONTESA, soția sa
FIGARO, valet de cameră al contelui și paznic al castelului
SUZANNE, prima cameristă a contesei și logodnica lui Figaro
MARCELLINE, menajeră
ANTONIO, grădinar al castelului, unchiul Suzannei și tatăl Fanchettei
FANCHETTE, fiica lui Antonio
CHERUBIN, primul paj al contelui
BARTHOLO, medic în Sevilla
BAZILE, profesor de clavecin al contesei
DON GUSMAN BRID'OISON, locotenentul reședinței
DOUBLE-MAIN, grefier, secretarul lui Don Gusman
UN APROD
GRIPPE-SOLEIL, un tânăr păstor
PEDRILLE, hăitașul contelui

Personaje mute

Un grup de valeți
Un grup de țărani
Un grup de țărance

Scena se petrece la castelul d'Aguas-Frescas,
la trei leghe de Sevilla.

ACTUL I

O încăpere aproape goală, cu un fotoliu mare în mijloc. *Figaro* măsoară podeaua cu o prăjină. Dinaintea oglinzii, *Suzanne* încearcă o cunună de mireasă.

SCENA I

Suzanne, Figaro

FIGARO: Mda... Va să zică, nouăsprezece picioare pe douăzeci și șase.

SUZANNE: Figaro, ce zici de cununîța mea? Îți place cum îmi stă?

FIGARO (*luîndu-i mîinile*): Minunat, scumpa mea. Nici nu știi cît farmec au pentru un mire îndrăgostit florile astea feciorelnice în părul iubitei, de ziua nunții.

SUZANNE (*se dă înapoi*): Dar ce tot măsoari tu acolo, drăguțule?

FIGARO: Vreau să văd, drăguță Suzanne, dacă patul acela frumos pe care ni-l dăruiește domnul conte se va simți bine aici.

SUZANNE: În odaia asta?

FIGARO: Da, ne-o dă nouă.

SUZANNE: Nici să n-aud de ea!

FIGARO: De ce?

SUZANNE: Uite-așa!

FIGARO: Spune-mi, să știu și eu!

SUZANNE: Nu-mi place.

FIGARO: Și de ce, mă rog?

SUZANNE: Treaba mea.

FIGARO: Ei, când începem pe mîna femeilor...

SUZANNE: A-ți dovedi că am dreptate ar însemna să recunosc că s-ar putea să n-am. Ești, sau nu, sclavul meu?

FIGARO: Dar ce ai cu camera asta? Ce ți s-a năzărit? E cea mai bună din castel și unde mai pui că se află chiar la mijloc, între cele două apartamente... Dacă i se face cumva rău doamnei contese, noaptea, sună și, hop! într-o clipită ești la ea. Iar dacă domnul conte dorește ceva — țop în doi timpi și trei mișcări sînt la el...

SUZANNE: Da, dar și cînd te-o trimite dimineața la capătul tirgului, cu cine știe ce treburi, hop! în doi timpi e la ușa mea și, țop! în trei mișcări...

FIGARO: Ce vrei să spui?

SUZANNE: Stai binișor și ascultă!

FIGARO: Pentru numele lui Dumnezeu! S-a întâmplat ceva?

SUZANNE: Ce să se întâmple, dragul meu? Sătul de a mai da tîrcoale frumoaselor de prin vecini, domnul conte Almaviva s-a hotărît să se adune de pe drumuri, dar nu ca să se întoarcă la nevasta lui. Pe a ta, auzi tu, pe a ta și-a pus ochii și de aceea ne-a și dat această cameră. E ceea ce preacinstitul Bazile, onorabilul mijlocitor al plăcerilor lui și nobilul meu profesor de muzică îmi spune la fiecare lecție.

FIGARO: Hmm, Bazile, puîșorule, te dau eu pe brazdă! Am să te cocoșez în bătai pînă ai să te îndrepti!

SUZANNE: Îți inchipuiai, băiete, că de dragul tău am primit zestrea asta...

FIGARO: Am slujit cu destulă credință ca s-o merit.

SUZANNE: Proști mai sînt uneori deșteptii!

FIGARO: Așa zic unii...

SUZANNE: Și alții nu vor să creadă.

FIGARO: Pentru că unii n-au dreptate.

SUZANNE: Află că, în schimbul camerei, domnul conte așteaptă să-i dăruiesc, în taină, acel sfert de oră, care era odinioară dreptul stăpînului... și care știi ce pacoste era!

FIGARO: Știu atît de bine, încît dacă domnul conte n-ar fi desființat acest drept rușinos cînd a

luat-o pe doamna contesă, pentru nimic în lume nu m-aş fi căsătorit cu tine aici, pe moşia lui.

SUZANNE: Acum îi pare rău că l-a desfiinţat şi vrea să-l răscumpere în mare taină de la logodnica ta.

FIGARO (*frecîndu-şi fruntea*): Nemaipomenit! Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta!

SUZANNE: Nu-ţi mai freca atîta fruntea...

FIGARO: De ce?

SUZANNE (*rizînd*): Nu cumva să-ţi iasă vreun cui... cei superstiţioşi ar spune...

FIGARO: Rîzi, hoţoai! Hei, de-aş putea să-l prind pe făţarnicul ăsta... să-l fac să cadă în capcană şi apoi să pun mîna pe banii lui...

SUZANNE: Bani, sforării, în astea eşti meşter mare!

FIGARO: Să nu crezi că mi-e ruşine...

SUZANNE: Nici frică?

FIGARO: Nu-i mare scofală să te apuci de un lucru primejdios; totul e să-l duci la bun sfîrşit, scăpînd cu faţa curată. Căci ee poate fi mai simplu decît să te strecorei noaptea în casa cuiva, să-i iei nevasta şi să te alegi în schimb cu o sfinţă de bătaie? De asta orice nătărău e-n stare. Numai că...

(*Se aude soneria.*)

SUZANNE: Gata! S-a trezit doamna contesă. M-a rugat ea în dimineaţa nunţii mele să fiu eu prima care să-i vorbească.

FIGARO: Ce-o mai fi şi asta?

SUZANNE: Ciobanii zic că e un obicei care aduce noroc nevestelor părăsite... Acum te las, drăguțule... Fi-Fi-Figaro, și gîndește-te la noi doi!...

FIGARO: Dă-mi o guriță, ca să-mi fie mintea mai ageră.

SUZANNE: Să-mi sărut iubitul? Pune-ți pofta-n cui! Altfel, ce-ar spune mîine soțul? (*Figaro o sărută.*) Ei, astîmpără-te!

FIGARO: Nici nu știi cît te iubesc!

SUZANNE (*netezindu-și rochia*): Uriciosule! Cînd ai să te sature odată, să mi-o tot spui de dimineață pînă seară?

FIGARO (*în șoaptă*): Atunci cînd am să ți-o pot dovedi de seară pînă dimineață. (*Se aude din nou soneria.*)

SUZANNE (*din ușă îi trimite o sărutare*): Ia-ți înapoi sărutul, domnule, n-am ce face cu el.

FIGARO (*repezindu-se după ea*): Stai, că nu așa l-ai primit.

SCENA A II-A

FIGARO (*singur*): Ce fată minunată! Întotdeauna veselă, sprințară, zglobie, isteță, plină de nuri și de vino-ncoace. Și cît de cumintel (*Umblă de colo-colo, frecîndu-și mîinile.*) Ei, domnule conte, dragă domnule contel! Va

să zică, din ăştia îmi eşti! Mă întrebam eu de ce vrea să mă ia la ambasadă şi să mă facă din valet, curier. Acum înţeleg, domnule conte... trei avansări dintr-o dată. Dumneata ambasador, eu cal de poştă, şi Suzanne... cucoană-manta de ploaie, ambasadoare de odaie. Pe urmă... Poftim paşaportul!... În timp ce eu m-aş vintura pe coclauri, dumneata te-ai ocupa de iubita mea! Eu aş asuda şi m-aş zbate pentru folosul familiei dumitale, dumneata ai binevoi să contribui la sporirea familiei mele. Plăcută reciprocitate, n-am ce zice! Numai că, domnule conte, te-ai cam întrecut cu gluma... E greu să duci în acelaşi timp la capăt şi obligaţiile stăpînului, şi cele ale servitorului. Să ne reprezinţi la Londra şi pe rege, şi pe mine; jumătate din toate astea, şi încă ar fi prea destul. Cît despre tine, Bazile, pezevenghiule, te învăţ eu să mai îmi umbli cu tertipuri... Ia stai! Ce-ar fi să prind doi iepûri dintr-o dată? Dar pentru asta nu trebuie să simtă că i-am dibuit!... Mda... Prin urmare, domnule Figaro, vezi cum îţi împarţi timpul. În primul rînd, dă-i zor cu pregătirile, ca să fii sigur de înşurătoare; descotoroseşte-te de Marcelline, care se dă în vînt după tine! Pune mîna pe bani şi pe daruri. Asmute-l pe domnul conte după alt vînat! Searmă-nă-l zdravăn pe Bazile şi...

SCENA A III-A

Marcelline, Bartholo, Figaro

FIGARO (*oprindu-se*): Ei, dar iată-l și pe doctorul nostru cel barosan!... El mai lipsea de la sindrofie... Fii bine-venit, scumpe doctore. Nu cumva nunta mea cu Suzanne te aduce la castel?

BARTHOLO (*disprețuitor*): Cîtuși de puțin, stimate domn!

FIGARO: Ar fi fost, desigur, prea mult din partea dumitale!

BARTHOLO: Ar fi fost în primul rînd o prostie...

FIGARO: Așa e! Uitasem că eu am fost acela care a avut cîndva nefericirea să-ți strice planurile de înșurătoare cu doamna contesă!

BARTHOLO: Altceva mai ai de spus?

FIGARO: Da: ce mai face catîrul dumitale?

BARTHOLO: Ce-ți pasă, flecar afurisit!

FIGARO: Nu te supăra, doctore, dar cei din breasla căreia aparții sînt atît de haini... Se poartă cu bietele animale de parcă ar fi... oameni, fără pic de milă. Adio, Marcelline! Tot îmi mai porți pică? „De nu iubești, nu-nseamnă că urăști.“ Știe doctorul ce vreau să spun.

BARTHOLO: Ce? Ce să știi?

FIGARO: Întreab-o pe ea! (*Iese.*)

SCENA A IV-A

Marcelline, Bartholo

BARTHOLO (*urmărindu-l cu privirea*): Caraghiosul ăsta nu s-a mai lecut. Și dacă nu s-o găsi cineva să-l jupoaie de viu, are să moară tot în pielea celui mai mare neobrăzat.

MARCELLINE (*întorcându-l spre ea*): În sfârșit, bine că te văd, doctore! Pare-mi-se, nu te-ai prea schimbat: la fel de ursuz și de tacticos. Crapă omul, pină catadiesești să vii. Așa cum și domnia-ta pe vremuri ai crăpat de necaz cînd ți-a suflat-o domnul conte pe Rosine.

BARTHOLO: Tot acră și arțăgoasă! Spune, mai bine, de ce-a fost nevoie de mine la castel? I s-a întîmplat ceva contelui Almaviva?

MARCELLINE: Nu, doctore.

BARTHOLO: Atunci, te pomenești că năzuroasa de nevastă-sa o fi bolnavă, slavă Domnului!

MARCELLINE: Da, ce e drept, cam tînjește.

BARTHOLO: De ce?

MARCELLINE: O lasă domnul conte cam mult singură...

BARTHOLO (*bucuros*): Bine-i face! Sînt răzbunat.

MARCELLINE: Nici nu știi ce să mai crezi: pe de-o parte, stăpînul meu e gelos, iar pe de altă parte, își face de cap.

BARTHOLO: E gelos din vanitate, iar de cap își face ca să-și omoare timpul, se-nțelege de la sine.

MARCELLINE: Astăzi, de pildă, o mărită pe Suzanne cu Figaro, pe care-l copleșește cu daruri în vederea însurătorii...

BARTHOLO: La grăbirea căreia excelența-sa a contribuit, desigur, în mare măsură.

MARCELLINE: Asta n-aș putea-o spune... în schimb, excelența-sa ține mult să sărbătorească acest eveniment în taină, cu mireasa...

BARTHOLO: Cu mireasa lui Figaro? Dar, la urma urmei, de ce nu cade la învoială cu el?

MARCELLINE: Bazile pretinde că nu-i chip.

BARTHOLO: Cum, potlogarul ăsta e și el la castel? Ce speluncă! Și ce face aici?

MARCELLINE: Cît poate, mai mult rău... Culmea e că de la o vreme încoace iar a început să mă sîcîie cu amorul!

BARTHOLO: Eu să fi fost în locul tău scăpam de o mie de ori de stăruințele lui.

MARCELLINE: În ce fel?

BARTHOLO: Luindu-l de bărbat.

MARCELLINE: Mă iei peste picior, om fără inimă! De ce nu vrei să scapi tu de mine în felul acesta? Nu era de datoria ta s-o faci? Ți-ai uitat făgăduiala? Ai uitat de micul Emanuel, rodul dragostei noastre de altădată, care trebuia să ne ducă la altar?

BARTHOLO (*scoțîndu-și pălăria*): M-ai făcut să vin tocmăi de la Sevilla ca să-ți aud aiurelile? Iar te-a apucat boala măritişului?

MARCELLINE: Bine, să nu mai vorbim. Dar dacă nu te-ai învrednicit să mă iei de nevastă, ajută-mă, cel puțin, să mă mărit eu altul.

BARTHOLO: Asta cu cea mai mare plăcere. Spune-mi numai, cine-i părăsitul de Dumnezeu și de femei pe care ți-ai pus ochii?

MARCELLINE: Cine altul decît veselul, chipeșul, drăguțul de Figaro?

BARTHOLO: Coțcarul acela?

MARCELLINE: Niciodată supărat, întotdeauna bine dispus; bucurîndu-se din plin de prezent și păsîndu-i la fel de puțin de viitor ca și de trecut; plin de viață, darnic, darnic...

BARTHOLO: Ca un pungaș.

MARCELLINE: Ca un gentilom. Într-un cuvînt, e un băiat de auri! Atîta doar, că-i pișicher, de n-are pereche.

BARTHOLO: Și Suzanne?

MARCELLINE: Dacă m-ai ajuta să-l silesc să se țină de cuvînt, coțofana asta n-ar mai putea pune gheara pe el.

BARTHOLO: Tocmai astăzi ți-ai găsit? De ziua nunții lor?

MARCELLINE: S-au mai desfăcut ele și legături mai trainice... Și dacă nu m-aș teme să dezvălui o mică taină femeiască...

BARTHOLO: Nu trebuie să te ferești de doctor.

MARCELLINE: Să mă feresc eu de dumneata!... Cu toate că... Noi, femeile, sîntem firi pătimașe, dar sfioase... Femeia cea mai îndrăzneată simte în ea o voce care-i spune: fii frumoasă,

dacă poți; cuminte, dacă vrei; dar caută cu orice preț să fii respectată. Și fiindcă dorește să fie cel puțin respectată — oricare dintre noi ține la asta —, s-o speriem pe Suzanne că vom da în vileag propunerile ce i se fac.

BARTHOLO: La ce ți-ar folosi?

MARCELLINE: De rușine, ea o să-l refuze mai departe pe conte, care, ca să se răzbune, o să sprijine împotrivirea mea la căsătoria ei cu Figaro; în felul acesta, măritișul meu e sigur.

BARTHOLO: Are dreptate! Drace, ar fi grozav să-l înșor cu bătrîna mea guvernantă pe ticălosul care a pus la cale răpirea tinerei mele iubite!

MARCELLINE (*repede*): Și care e bucuros să mă poată duce cu zăhărelul.

BARTHOLO (*repede*): Și care pe vremuri mi-a șterpelit o sută de taleri, după care oftez și azi.

MARCELLINE: Ah, ce fericire!...

BARTHOLO: Să pedepsești un ticălos?

MARCELLINE: Ba să-l iei de bărbat, doctore! Să-l iei de bărbat!

SCENA A V-A

Marcelline, Bartholo, Suzanne

SUZANNE (*cu o rochie pe braț și cu o bonetă cu panglici late, în mîină*): Să-l iei de bărbat? Pe cine? Pe Figaro al meu?

MARCELLINE (*acără*): De ce nu? Dumneata nu-l iei?

BARTHOLO (*rizind*): Bine mai știe să răspundă femeia cînd e întăritată! Spuneam, frumoasă Suzanne, cît de fericit e Figaro că vei fi a lui.

MARCELLINE: Ca să nu mai vorbim de domnul conte...

SUZANNE (*făcînd o reverență*): Cu plecăciune, doamnă! E întotdeauna puțină fiere în tot ce spuneți.

MARCELLINE (*reverență*): Cu plecăciune, doamnă, dar unde vedeți dumneavoastră fiere? Am vrut doar să spun că e foarte firesc ca un senior atît de cumsecade să se bucure și el puțin de fericirea pe care o prilejuiește supușilor săi.

SUZANNE: Pe care o prilejuiește?

MARCELLINE: Desigur, doamnă.

SUZANNE: Noroc că gelozia doamnei este tot atît de bine cunoscută, pe cît îi sînt de șubrede drepturile asupra lui Figaro.

MARCELLINE: Aș fi putut să le întăresc prin aceleași mijloace pe care le-a folosit și doamna.

SUZANNE: Dar aceasta, doamnă, n-o poate face decît o femeie cu experiență.

MARCELLINE: Și ea, mititica, n-are de fel! E tot atît de neștiutoare ca un jude bătrîn.

BARTHOLO (*trăgînd pe Marcelline*): La revedere, frumoasă logodnică a lui Figaro.

MARCELLINE (*reverență*): Făgăduită, în taină, stăpinului.

SUZANNE (*reverență*): Și care vă stăinează de nu mai poate, doamnă.

MARCELLINE (*reverență*): Îmi va face oare și cinstea de a mă iubi un pic?

SUZANNE (*reverență*): În privința aceasta, doamna poate fi liniștită.

MARCELLINE (*reverență*): Ce ființă minunată e doamna!

SUZANNE (*reverență*): Îndeajuns pentru a o supăra pe doamna.

MARCELLINE (*reverență*): Și, mai ales, atât de respectabilă.

SUZANNE (*reverență*): Nu. Acesta e privilegiul dădăcelor!

MARCELLINE (*indignată*): Al dădăcelor! Auzi, al dădăcelor!

BARTHOLO (*întrerupînd-o*): Marcelline!

MARCELLINE: Hai, doctore, simt că-mi ies din sărite. Cu bine, doamnă! (*Reverență.*)

SCENA A VI-A

SUZANNE (*singură*): Du-te, increzuto. Du-te în-virtindu-te! Mă sinchisesc tot atât de puțin de uneltirile tale, pe cît îmi pasă de obrăznicile tale. Ce ți-e și cu scorpia asta bătrînă! I s-a urcat la cap! Fiindecă știe ceva carte și

a amărit tinerețile doamnei contese, acum vrea să facă pe stăpîna! (*Aruncă pe un scaun rochia.*) Nici nu mai știu ce venisem să iau.

SCENA A VII-A

Suzanne, Cherubin

CHERUBIN (*sosind în fugă*): Ah, Suzon, de două ore pîndesc clipa în care să fii singură... Vai! Tu te măriți, și eu trebuie să plec!

SUZANNE: Nu văd de ce căsătoria mea îndepărtează de la castel pe primul paj al domnului conte...

CHERUBIN (*necăjit*): Suzanne, m-a dat afară!

SUZANNE (*imitîndu-l*): Cherubin, ai făcut o poznă...

CHERUBIN: Mă dusesem aseară la verișoara ta Fanchette, s-o ajut să-și repete rolul, în vederea serbării de diseară. Domnul conte a dat peste mine, s-a infuriat grozav și a început să urle: „Ieși afară!“... Nici nu îndrăznesc să repet în fața unei femei grosolănia pe care mi-a spus-o. „Ieși, și să nu te mai prind pe aici!“ Dacă doamna contesă, buna mea nașă, nu izbutește să-l împace, s-a isprăvit, Suzon, n-am să mai am niciodată fericirea să te văd.

SUZANNE: Să mă vezi? Pe mine? E rîndul meu acum? Nu mai suspini în taină după stăpîna mea?

CHERUBIN: Ce vrei, Suzon, e nobilă, e frumoasă!
Dar e atît de mîndră!

SUZANNE: Cu alte cuvinte, eu nu sînt mîndră, și
de aceea cu mine îndrăznești.

CHERUBIN: Știi bine, răutăcios, că nu îndrăznesc
să îndrăznesc. Dar ce fericită ești tu! Poți s-o
vezi în fiecare clipă, să-i vorbești, s-o îmbraci
dimineața și s-o dezbraci seara, ac cu ac. Vai,
Suzon, ce n-aș da... Dar ce ai în mînă?

SUZANNE (*în batjocură*): Fericita bonetă și noro-
coasa panglică cu care voi lega la noapte pă-
rul frumoasei tale nașe...

CHERUBIN (*vioi*): Panglica ei! Dă-mi-o, inima
mea!

SUZANNE (*trăgînd-o îndărăt*): Pune-ți pofta-n cuil
Auzi, „inima mea“. De cînd îmi spui tu mie
așa? Uîți că ești un mucos? (*Cherubin îi
smulge panglica.*) Vai, panglica...

CHERUBIN (*aleargă în jurul fotoliului*): Spune-i că
ai pierdut-o, că s-a rupt, că a intrat în pă-
mînt... Spune-i ce vrei...

SUZANNE (*aleargă după el*): În doi-trei ani ai să
fii cel mai mare ștregar. Îmi dai, sau nu,
panglica? (*Vrea să i-o ia.*)

CHERUBIN (*scoate romanța din buzunar*): Lasă-mi-o,
te rog, Suzanne, lasă-mi-o. Uite, îți dau, în
schimb romanța pe care am scris-o, și în timp
ce amintirea frumoasei tale stăpine va întrista
toate clipele mele, a ta va fi singura rază de
bucurie, care îmi va mîngîia sufletul.

SUZANNE (*îi smulge romanța*): Să-ți mîngiie sufletul, diavole? Crezi că vorbești cu Fanchette a ta? După ce e-ai fost prins la ea, după ce că oftezi după doamna contesă, mai vii să-mi îndrugi mie verzi și uscate...

CHERUBIN (*inflăcărat*): Zău că nu te mint! Dar nici nu mai știu pe ce lume sint. De la o vreme încoace, îmi simt pieptul răscolită, e de-ajuns să văd o femeie, ca să înceapă să-mi bată inima. Cuvintele „dragoste“, „voluptate“ mă înfioară... mă tulbură... Nevoia de a spune cuiva „te iubesc“ a devenit pentru mine atît de arzătoare, încît o spun și cînd sint singur! O spun, alergînd prin parc, stăpinei tale, ție, copacilor, norilor, vîntului, care poartă cuvintele mele departe... Uite, ieri, întîlnindu-mă cu Marcelline...

SUZANNE (*rișînd*): Ha, ha, ha, ha...

CHERUBIN: De ce nu? E femeie, e fată! Fată, femeie! Ce dulci sint aceste cuvinte! Cît farmec au!

SUZANNE: A înnebunit!

CHERUBIN: Fanchette e bună, ea cel puțin mă ascultă, nu ca tine!

SUZANNE: Atîta pagubă! Ia te rog, domnule!
(*Vrea să-i smulgă panglica.*)

CHERUBIN (*se răsuțește pe călcîie și fuge*): Nu! Degeaba. N-o s-o ai decît cu prețul vieții mele. Și dacă nu ești mulțumită de preț, mai adaug o mie de sărutări pe deasupra. (*La rîndul lui, aleargă după ea.*)

SUZANNE (*se răsucește și fuge*): O mie de palme, dacă îndrăznești să te apropii... Mă voi plinge doamnei contese și, în loc să mă rog pentru tine, îi voi spune chiar eu domnului conte: „Bine faceți, goniți-l pe hoțomanul ăsta, trimiteți-l înapoi la părinți pe ștregarul ăsta, care îndrăznește să spună că o iubește pe doamna, și, pe de altă parte, încearcă, de câte ori poate, să mă sărute...”

CHERUBIN (*îl zărește pe conte intrînd și se ascunde, speriat, în spatele fotoliului*): Am sfectit-o!

SUZANNE: Faci pe speriatul!

SCENA A VIII-A

Suzanne, Contele; Cherubin, ascuns

SUZANNE (*zărindu-l, la rîndul ei, pe conte*): Ah!
(*Se apropie de fotoliu, pentru a-l ascunde pe Cherubin.*)

CONTELE (*se apropie*): Ce ai, Suzon? Pari tulburată. Vorbeai singură, și... uite cum îți bate inimioara... De altfel, e firesc într-o zi ca asta...

SUZANNE (*încurcată*): Ce doriți, domnule conte?
Dacă vă găsește cineva cu mine?

CONTELE: Mi-ar părea rău să fim surprinși, dar tu știi cit de mult mă gîndesc la tine! Bazile ți-a vorbit de dragostea mea. Nu stau decît

o clipă, să-ți spun ce-am plănuit. Ascultă!
(*Se așază în fotoliu.*)

SUZANNE (*repede*): Nu vreau să aud nimic.

CONTELE (*o apucă de mână*): O vorbă numai. Știi că regele m-a numit ambasador la Londra. Îi iau pe Figaro cu mine. Îi dau o slujbă bună, și, cum o femeie este datoare să-și urmeze soțul...

SUZANNE: Ah, dacă aș îndrăzni să vorbesc!

CONTELE (*o atrage spre el*): Vorbește, vorbește, scumpa mea! Folosește-te de dreptul care-l ai astăzi asupra mea, pe viață...

SUZANNE (*speriată*): Nu vreau nici un drept, domnule conte, nu vreau nimic. Tot ce vă rog este să plecați.

CONTELE: Bine, plec, dar întâi spune ce voiai să spui.

SUZANNE (*mîniată*): Nu mai știu despre ce vorbeam.

CONTELE: Despre îndatoririle femeilor.

SUZANNE: Ei bine, cînd domnul conte a răpit-o pe doamna contesă din casa doctorului Bartholo și s-a căsătorit cu ea din dragoste, cînd pentru ea a renunțat la acel îngrozitor drept al stăpînului...

CONTELE (*vesel*): Care tare le mai necăjea pe fete! Ei, Suzette, ce drept încîntător! Dacă ai veni să vorbim despre el diseară în grădină, dacă mi-ai face această mică favoare, nici nu știi ce recunoscător ți-aș fi...

BAZILE (*de-afară*): Domnul conte este la el în cameră.

CONTELE (*se ridică*): A cui e vocea asta?

SUZANNE: Nenorocita de mine!

CONTELE: Du-te, și nu lăsa pe nimeni să intre...

SUZANNE: Cum, vreți să rămâneți aici?!

BAZILE (*de-afară*): Domnul era la doamna, dar a plecat, să mă duc să-l caut...

CONTELE: Unde să mă ascund? A, da, în spatele fotoliului... cam incomod, dar... caută să scapi de el cât mai repede...

(Suzanne îi taie calea; el o respinge încetitor, ea face un pas îndărăt și ajunge între el și paj; în vreme ce contele se apleacă și îi ia locul, Cherubin iese binisor și se așvârle în genunchi în fotoliu, ghemuindu-se speriat. Suzanne ia rochia pe care o adusese, o aruncă peste el și rămâne în picioare, în fața fotoliului.)

SCENA A IX-A

Contele și Cherubin, ascunși; Suzanne, Bazile

BAZILE: Nu l-ai văzut pe domnul conte, domnișoară?

SUZANNE (*brusc*): Eu? Unde era să-l văd? Ia lasă-mă-n pace...

BAZILE (*se apropie*): Dacă ai fi mai înțelegătoare,
ai pricepe că întrebarea mea își are tileul ei.
Îl caută Figaro...

SUZANNE: Cum? Figaro îl caută tocmai pe omul
care îi vrea răul?!

CONTELE (*aparte*): Aeu să-l vedem.

BAZILE: A vrea unei femei binele înseamnă a vrea
bărbatului ei răul?

SUZANNE: După tine, se vede că nu, slugă coruptă!

BAZILE: Ce altceva ți se cere, decît ceea ce ești gata
să dăruiești altuia? Mulțumită plăcutei cere-
monii care te așteaptă, ceea ce ieri îți era
oprit, mîine ți se va cere să faci.

SUZANNE: Secătură!

BAZILE: Printre toate lucrurile serioase, căsătoria
fiind cel mai earaghios, mă giindeam...

SUZANNE (*revoltată*): La blestemății! Cine ți-a
dat voie să intri aici?

BAZILE: Ușurel, ușurel, răutăcioaso! Linistește-te.
Nu va fi decît cum ai vrut tu. Numai să nu-ți
închipui cumva că-l socotesc pe Figaro o pie-
dică în calea domnului conte. Și de n-ar fi
fost pajul...

SUZANNE (*sfioasă*): Don Cherubin?

BAZILE (*imitînd-o*): *Cherubino di amore*, care-ți
tot dă tircoale, și carē, chiar azi-dimineață,
cînd am plecat, se învîrtea pe-aici, cu gîndul
să intre. Spune dacă nu-i așa...

SUZANNE: Ce minciună sfruntată! Pleacă de-aici,
nemernicule!

BAZILE: Sunt nemernie fiindcă nu-mi scapă nimic!
Nu pentru tine era romanța aceea pe care o
tănuia el cu atîta grijă?

SUZANNE (*furioasă*): Bineînțeles că pentru mine!

BAZILE: Afară doar dacă n-a compus-o pentru
doamna contesă... Pare-se că la masă, în timp
ce servește, se uită la ea cu niște ochi... Dar
ar face mai bine să nu se joace cu focul, dom-
nul conte nu știe multe cînd e vorba de...

SUZANNE (*indignată*): Și tu, ticălosule, umbli să
răspîndești asemenea vorbe, ca să nenoro-
cești un biet copil, pe care și-așa stăpînul său
nu-l prea are la inimă!

BAZILE: Dar parcă eu le-am scornit? Spun și eu ce
vorbește lumea...

CONTELE (*se arată*): Ce vorbește lumea?

SUZANNE: Sfinte Doamne!

BAZILE: Ha, ha, ha!

CONTELE: Bazile, du-te chiar acum și poruncește
să fie izgonit!...

BAZILE: Îmi pare rău că am intrat...

SUZANNE (*mîhnită*): Doamne... Doamne...

CONTELE (*către Bazile*): I se face rău! S-o așezăm
în fotoliu.

SUZANNE (*îi respinge*): Nu, nu vreau să stau!
Ce obrăznicie, să intri așa, fără voie!

CONTELE: Sintem doi cu tine, draga mea, nu-i
nici un pericol...

BAZILE: Îmi pare rău că am glumit pe socoteala
pajului, n-am știut că mă auziți. Dar n-am

vrut decît să-i aflu domnişoarei gîndurile,
fiindcă, la drept vorbind...

CONTELE: Cincizeci de galbeni, un cal, şi să plece
de îndată acasă la părinţi.

BAZILE: Pentru o glumă, domnule conte?

CONTELE: E un mic desfrînat. Ieri l-am găsit cu
fiica grădinarului...

BAZILE: Cu Fanchette?

CONTELE: Şi încă în odaia ei...

SUZANNE (*indignată*): Unde şi domnul conte pare
să fi avut treabă...

CONTELE (*vesel*): Îmi place observaţia.

BAZILE (*aparte*): Merge bine.

CONTELE (*vesel*): Cîtuşi de puţin, draga mea. Mă
dusesem să-l caut pe unchiul tău, Antoine,
beţivanul meu de grădinar, ca să-i dau unele
porunci. Bat la uşă şi aştept. Trece cam mult
pînă mi se deschide; verişoara ta îmi pare
cam încurcată; mă prinde bănuiala, încep să-i
vorbesc şi totodată arunc o privire prin odaie.
În spatele uşii văd un fel de perdea, de cuier,
de nu mai ştiu ce, care acoperea nişte haine;
mă apropiu încet-încet, ridic perdeaua şi
(*pentru a imita gestul, ridică rochia de pe fo-
toliu.*), şi pe cine văd... (*dă cu ochii de paj*)...
ah!

BAZILE: Ha, ha, ha...

CONTELE: Una mai tare ca alta!

BAZILE: Mult mai tare.

CONTELE (*către Suzanne*): Bravo, domnișoară! Abia logodită, și ai și început cu ascunzișurile. Va să zică, pentru a-l primi pe paj, ținai atât de mult să rămâi singură? Iar dumneata, domnișorul, în loc să-ți bagi mințile-n cap, nu găsești altceva mai bun de făcut decât să te legi, fără respect pentru nașa ta, de prima ei cameristă, de soția prietenului tău? Dar nu voi îngădui ca Figaro, omul pe care-l stimez, care mi-e drag, să fie victima acestei înșelăciuni.

SUZANNE (*revoltată*): Ce victimă? Ce înșelăciune? Venise la mine cu rugămintea să vorbesc cu doamna ca să vă înduplece să-l iertați. Sosirea dumneavoastră l-a speriat într-atât, încît s-a ascuns în fotoliu.

CONTELE (*infuriat*): Ce șiretenie drăcească! Doar m-am așezat în el, cînd am intrat...

CHERUBIN: În clipa aceea, domnule conte, stăteam tremurînd în spatele lui.

CONTELE: Altă violenție. Acum am ieșit de-acolo.

CHERUBIN: Iertare... dar atunci m-am ghemuit cu într-însul...

CONTELE (*din ce în ce mai furios*): Puiul ăsta de șarpe e chiar mai veninos decât credeam. Și, pe deasupra, mai trage și cu urechea.

CHERUBIN: Dimpotrivă, domnule conte. Mi-am dat toată silința să nu aud absolut nimic.

CONTELE: Cîtă prefăcătorie! (*Către Suzanne*.) Nu te mai mărit cu Figaro.

BAZILE: Liniștiți-vă. Vine cineva.
CONTELE (*trăgându-l pe Cherubin afară din foto-
lin*): E în stare să stea așa în fața lumii
întregii

SCENA A X-A

*Cherubin, Suzanne, Figaro, Contesa, Contele,
Fanchette, Bazile*

O mulțime de valeți, țărani, țărance, toți
îmbrăcați în alb.

FIGARO (*în mână cu o pălărie de femeie împodobită
cu pene și panglici albe; către contesă*): Numai
dumneavoastră, doamnă, puteți să obțineți
pentru noi această favoare.

CONTESA: Ați auzit, domnule conte, sint convinși
cu toții că mă bucur de o trecere pe care în
realitate n-o am. Cum însă rugămintea lor
nu e lipsită de temei...

CONTELE (*încurcat*): Ar trebui să fie chiar foarte
întemeiată...

FIGARO (*încet, Suzanne-i*): Spune și tu ceva...

SUZANNE (*încet, lui Figaro*): N-ar folosi la nimic.

FIGARO (*idem*): Încearcă, totuși.

CONTELE (*lui Figaro*): Ce vrei?

FIGARO: Stăpîne, supușii dumneavoastră, mișcați de desființarea acelui drept rușinos, pe care dragostea dumneavoastră pentru doamna...

CONTELE (*incurcat*): Bine, dar acest drept nu mai există. Atunci, ce mai vreți?

FIGARO (*șiret*): E timpul ca virtutea unui stăpîn atît de bun să fie cunoscută tuturor. Și eu mă bucur azi atît de mult de ea, încît vreau să fiu primul care s-o sărbătorească la nunta mea.

CONTELE (*și mai incurcat*): Rizi de mine, prietene? Desființarea unui drept rușinos e o datorie pentru orice om cinstit. Un spaniol poate încerca să cucerească frumusețea prin meritele sale. Dar să pretindă să se bucure primul de ea, ca și cum i s-ar cuveni, ar fi o tiranie, o barbarie, și nu dreptul unui nobil castilian.

FIGARO (*ținînd-o pe Suzanne de mîna*): Îngăduiți, așadar, ca această tinăra fată, care și-a păstrat cinstea datorită înțelepciunii ce ați dovedit, să primească, din mîna domniei-voastră, în văzul tuturor, cununa feciorelnică împodobită cu pene și panglici albe, ca semn al gîndurilor curate ce nutriți. Să rămînă aceasta o tradiție pentru toate căsătoriile — și un vers cîntat în cor s-o amintească de-a pururi!

CONTELE (*incurcat*): Dacă n-aș ști că îndrăgostit, poet și muzicant sînt trei titluri care scuză toate nebuniile...

FIGARO: Rugați-l și voi, prietenii!

TOTI (*laolaltă*): Domnule conte, domnule conte...

SUZANNE (*contelei*): De ce fugiți de o laudă pe care o meritați din plin?

CONTELE (*aparte*): Vicleana!

FIGARO: Priviți-o, domnule conte. Niciind, o logodnică mai frumoasă nu va adeveri mai bine mărinimia sacrificiului pe care-l faceți.

SUZANNE: Nu frumusețea, cinstea să o lauzi!

CONTELE (*aparte*): Aștia s-au înțeles!

CONTESA: Te rog și eu o dată cu ei, domnule conte. Ceremonia aceasta îmi va fi întotdeauna dragă, fiindcă se datorează dragostei minunate ce mi-ai purtat.

CONTELE: Și pe care ți-o port și acum, doamnă, dovadă că cedez.

TOTI (*împreună*): Vivat!...

CONTELE (*aparte*): Am pierdut! (*Tare:*) Dar ca să dăm cât mai multă strălucire ceremoniei, aș vrea să fie aminată și pregătită pe-ndelete. (*Aparte:*) Trebuie să trimit repede după Marcelline.

FIGARO (*lui Cherubin*): Ei, ștregarule, tu nu te bucuri?

SUZANNE: Lasă-l, e amărit. Domnul conte l-a dat afară.

CONTESA: Domnule conte, aș vrea să-l ierți...

CONTELE: Nu merită.

CONTESA: E atât de copilăros!

CONTELE: Nu chiar atât cât crezi...

CHERUBIN: Căsătorindu-vă cu doamna contesă, ați renunțat la dreptul stăpînului, nu la acela de a ierta cu mărinimie.

CONTESSA: A renunțat la dreptul care vă supăra pe voi toți.

SUZANNE: Dacă domnul conte ar fi renunțat la dreptul de a ierta, ar fi de bună seamă primul pe care ar încerca să-l răscumpere în taină.

CONTELE (*încurcat*): Binenteles.

CONTESSA: Dar de ce să-l răscumpere?

CHERUBIN (*contelui*): Domnule conte, m-am purtat, ce-i drept, cam ușuratic, dar niciodată în vorbele mele, nici cea mai mică indiscreție...

CONTELE (*încurcat*): Bine, bine, destul.

FIGARO: Ce vrea să spună?

CONTELE (*grăbit*): Ajunge, ajunge! Toată lumea îmi cere să-l iert. Poftim, îl iert. Ba mai mult, îl fac ofițer în regimentul meu!

TOTI (*împreună*): Vivat!

CONTELE: Însă cu condiția să plece chiar acum la unitate, în Catalonia.

FIGARO: Lăsați-l, cel puțin, pînă mîine, domnule conte.

CONTELE (*neînduplecat*): Am spus.

CHERUBIN: Mă supun.

CONTELE: Ia-ți rămas bun de la nașa ta și cere-i binecuvîntarea.

CHERUBIN (*se lasă într-un genunchi în fața contesei, dar nu poate vorbi*).

CONTESA (*emoționată*): Fiindecă nu mai poți rămâne nici o singură zi, pleacă, tinere. Te așteaptă o viață nouă. Caută să fii demn de ea. Cinstește-ți binefăcătorul și nu uita de casa aceasta, în care tinerețea ta a găsit atita îngăduință. Fii ascultător, cinstit și curajos. Ne vom bucura cu toții de izbinzile tale. (*Cherubin se ridică și se duce la locul lui.*)

CONTELE: Pari foarte tulburată, doamnă.

CONTESA: Mărturisese că da. Cine știe ce soartă îl pindește pe acest copil, într-o carieră atât de primejdioasă!... Nu uita că mi-e puțin rudă, și, apoi, e finul meu.

CONTELE (*aparte*): Încep să cred că Bazile avea dreptate. (*Tare.*) Tinere, sărut-o pe Suzanne... pentru ultima oară...

FIGARO: Dar de ce pentru ultima oară, domnule conte? Doar o să-și petreacă iernile aici. Sărută-mă și pe mine, căpitane! (*Îl îmbrățișează.*) Adio, micul meu Cherubin, de-aici înainte te-așteaptă cu totul altă viață, băiete! N-o să mai dai de dimineată pînă seara tircoale femeilor, s-a isprăvit cu prăjiturile, cu dulciurile, cu jocul de-a fripta și de-a baba oarba. De-acum, printre soldați, măi drace! Ars de soare, prost îmbrăcat, cu o pușcă mare și grea, la dreapta, la stînga, înainte spre glorie, și vezi să nu te potienești în drum... Iar dacă vreun afurisit de glonte...

SUZANNE: Ferească Dumnezeu!

CONTESSA: Sinistre pronosticuri!...

CONTELE: Dar unde-i Marcelline? Mă mir că nu-î
cu voi...

FANCHETTE: Am văzut-o plecînd spre oraş, pe
cărarea de la fermă, domnule conte.

CONTELE: Şi cînd se întoarce?

BAZILE: Cînd o vrea Dumnezeu.

FIGARO: Mai bine n-ar mai vrea niciodată...

FANCHETTE: Mergea braţ la braţ cu domnul doc-
tor.

CONTELE (*bucuros*): Doctorul e aici?

BAZILE: Da, l-a luat ea în primire.

CONTELE (*aparte*): Nici nu se putea mai bine.

FANCHETTE: Părea să fie tare miniată. Mergea şi
vorbea tare... şi din cînd în cînd se oprea şi
ridica, aşa, minile în sus... Şi domnul doc-
tor îi făcea aşa, ca s-o liniştească. Trebuie
să fi fost grozav de infuriată. Vorbea de vărul
Figaro.

CONTELE (*o ia de bărbie*): Văr... adică viitor văr...

FANCHETTE (*arătînd spre Cherabin*): Domnule con-
te, ne-aţi iertat pentru ieri?

CONTELE (*întrerupînd-o*): Du-te, fetiço, du-te...

FIGARO: Ce ţi-e şi cu Marcelline! Iar i s-au aprins
călcîiele; era în stare să ne strice tot cheful.

CONTELE (*aparte*): O să ţi-l strice şi aşa, fii pe
paci! (*Tare:*) Să mergem, doamnă. Iar tu,
Bazile, treci pe la mine.

SUZANNE (*lui Figaro*): Te aştept, băieţelule.

FIGARO (*încet, Suzannei*): Îți place cum l-am dus?
SUZANNE (*încet*): Dragul de tine! (*Toți ies.*)

SCENA A XI-A

Figaro, Cherubin, Bazile

*(În timp ce toți ies, Figaro îi oprește pe amândoi
și îi readuce în scenă.)*

FIGARO: Ei, ia veniți încoace! De vreme ce nunta mea a fost hotărîtă, hai să pregătim petrece-rea de astă-seară. Trebuie să ne sfătuim din timp și să nu facem ca acei actori care joacă mai prost ca oricînd tocmai în ziua în care critica e cu ochii pe ei. Și fiindcă noi n-avem un mîine prin care să ne răscumpărăm, să ne știm bine rolurile azi.

BAZILE (*șiret*): Rolul meu e mai greu decît îți inchipui.

FIGARO (*făcînd în spatele lui gestul de a-i trage o bătaie*): Nici nu bănuiești ce succes o să ai...

CHERUBIN: Prietene, uiți că plec...

FIGARO: Și mori să mai rămîi!

CHERUBIN: Bine-nțeleși!

FIGARO: Știi ceva? Fii șiret. Prefă-te că te supui, fără să crîcnești. Pune-ți mantaua, fă-ți bagajul, să ți-l vadă toți, și adu-ți calul la poartă; încaleci, te repezi în galop pînă la

fermă, iar de-acolo faci un ocol și te întorești pe jos. Domnul conte o să te creadă plecat; caută numai să nu dai ochii cu el; după serbare am eu grijă să-l împac.

CHERUBIN: Și Fanchette, care nu-și știe rolul!

BAZILE: Ce dracul! De trei zile de când te ții scali de ea, tot n-ai mai învățat-o?

FIGARO: Azi tot n-ai nimic de făcut. Învaț-o, cel puțin, acum!

BAZILE: Și ia seama, Cherubin! Tatăl ei e supărat foc, mi se pare că a și bătut-o. Ce vrei, n-a învățat nimic cu tine. Ei, băiete, băiete, vezi să n-o pățească din pricina ta. Vorba ceea: ulciorul care merge de mai multe ori la apă...

FIGARO: Uf, și dobitocul ăsta, cu zicalele lui... Ia zi, învățatule, ce spune înțelepciunea poporului? Ulciorul care merge de multe ori la apă...

BAZILE: Se umple...

FIGARO (*ieșind*): Nu-i chiar atât de prost... Nu-i chiar atât de prost...

CORTINA

ACTUL AL II-LEA

O cameră de culcare luxoasă, cu un pat mare, cu alcov, pe o estradă. Ușa de intrare este în dreapta, o altă ușă se deschide spre budoarul contesei, în stînga, în prim-plan. O ușă, în fund, dă spre camerele slujnicilor. De cealaltă parte, o fereastră.

SCENA I

Suzanne, Contesa, intră pe ușa din dreapta

CONTESA (*lăsîndu-se într-un fotoliu*): Închide ușa, Suzanne, și povestește-mi totul, cu de-amănuntul.

SUZANNE: Nu v-am ascuns niciodată nimic.

CONTESA: Și spui, Suzanne, că încerca să te seducă?

SUZANNE: O, nu. Domnul conte nu-și dă chiar atîta osteneală pentru o cameristă, voia doar să mă cumpere.

CONTESA: Și pajul ce căuta acolo?

SUZANNE: Stătea ascuns în spatele fotoliului cel mare. Toemai venise să mă roage să intervin pe lângă dumneavoastră...

CONTESA: Dar de ce n-a venit de-a dreptul la mine? Puteam eu să-l refuz?

SUZANNE: Asta i-am și spus; însă, știți, era atît de amărit că pleacă și că n-o s-o mai vadă pe doamna, încît... Ah, dacă l-ați fi auzit: „Vai, Suzon, e nobilă, e frumoasă, dar e atît de mîndră!”

CONTESA: Așa par eu, Suzon? Eu, care am fost întotdeauna atît de binevoitoare cu el!

SUZANNE: Apoi a dat cu ochii de panglica dumneavoastră, pe care o aveam în mînă, și s-a repezit s-o ia.

CONTESA (*zîmbind*): Panglica mea? Ce copil!

SUZANNE: Am încercat eu să i-o smulg, dar credeți c-a fost chip? Era ca o sălbăticiune, ochii îi scăpărau... „N-o să mi-o iei decît o dată cu viața!” spunea el, căutînd să-și îngroașe glăsciorul lui cel subțirel.

CONTESA (*visătoare*): Și pe urmă, Suzon?

SUZANNE: Pe urmă... Să nu credeți c-a fost ușor s-o scot la capăt cu împielîtatul ăsta... „Nașa mea, nașa mea”, și cum o-ar îndrăzni să sărute nici măcar rochia doamnei, încerca să mă sărute pe mine.

CONTESA (*visătoare*): Prostii, Suzanne, prostii...
Povestește-mi, mai bine, ce ți-a spus ultima oară soțul meu.

SUZANNE: Că dacă nu-i dau așulare, îi va face pe plac Marcellinei.

CONTESA (*se ridică și începe să se plimbe prin cameră, făcându-și vînt cu evantaiul*): Nu mă mai iubește de loc.

SUZANNE: Atunci, de ce e atît de gelos?

CONTESA: Din vanitate, draga mea, ca toți bărbații. Însă vina este a mea, l-am răsfățat prea mult. L-am plictisit cu mingîrierile și l-am obosit cu dragostea... Dar fiindcă ai fost cinstită, nu vreau să suferi tu ponoasele: te vei căsători cu Figaro. Cînd crezi că are să vină? Numai el ne poate ajuta.

SUZANNE: Îndată ce pleacă toți ceilalți la vinătoare.

CONTESA: Deschide puțin fereastra dinspre grădina — e o căldură aie! (*Își face, grăbită, vînt cu evantaiul.*)

SUZANNE: Fiindcă doamna pune atît suflet în tot ce face... Și cînd vorbește, și cînd umblă... (*Se duce în fundul încăperii și deschide fereastra.*)

CONTESA (*cufundată în gînduri*): De nu m-ar lăsa atîta singură, nici eu n-aș... Ah, cit de vino-vați sînt bărbații!

SUZANNE (*strigă de la fereastră*): Iată-l pe domnul contel Trece călare prin grădină cu Pedrille și cu doi, trei, patru ogari...

CONTESA: Avem tot timpul să vorbim. (*Se așază.*)

Pareă a bătut cineva...

SUZANNE (*aleargă să deschidă și începe să cînte*):

E Figaro al meu, e Figaro al meu...

SCENA A II-A

Figaro, Suzanne; Contesa în fotoliu

SUZANNE: Intră, dragul meu, intră! Doamna abia aștepta să vii!

FIGARO: Și tu nu, micuță Suzanne? Dar, la drept vorbind, prea ne omorîm și noi cu firea pentru o nimica toată. Domnului conte îi place tinăra mea soție și ar vrea ca ea să-i fie amantă... Foarte firesc.

SUZANNE: Firesc?

FIGARO: Și ca atare, ne-a numit pe mine curier, și pe dînsa consilier de legație. Era de așteptat.

SUZANNE: Isprăvește odată!

FIGARO: Și pentru că Suzanne, logodnica mea nu acceptă numirea, el va sprijini pretențiile Marcellinei. Nimic mai simplu. Să te răzbuni pe cei ce-ți strică socotelile, stricîndu-le la rîndu-ți pe-ale lor, e un procedeu curent, și așa vom proceda și noi. Asta-i tot.

CONTESA: Cum poți, Figaro, să vorbești cu atita ușurință despre un lucru de care atîrnă fericirea noastră, a tuturor?

FIGARO: De ce credeți asta, doamnă contesă?

SUZANNE: Fiindcă în loc să te mihnească necazurile noastre...

FIGARO: Nu-i de-ajuns cît mă zbat? Să procedăm, așadar, la fel de chibzuit ca domnul conte și să-l facem să poftască mai puțin la avutul meu, de teamă că și l-ar putea pierde pe al său.

CONTESA: Minunată idee. Dar cum?

FIGARO: S-a și făcut, doamnă... un mic denunț mincinos despre dumneavoastră.

CONTESA: Despre mine? Ai innebunit?

FIGARO: El o să-nnebunească...

CONTESA: Gelos cum e...

FIGARO: Cu atît mai bine. Cînd ai de-a face cu bărbați de acest soi, e destul să-i pui nițel pe jăratie... și la asta femeile sînt neintrecute! Pe urmă, cînd îi vezi că se perpelesc, nu mai ai nevoie decît de puțină violență ca să-i duci de nas, cînd vrei și unde vrei, chiar și în apa Guadalquivirului! Am făcut s-ajungă în mîna lui, prin Bazile, un răvaș anonim, care îl înștiințează că un curtezan va încerca să vă vadă diseară în timpul balului.

CONTESA: Te joci atît de ușor cu adevărul, cînd e vorba de onoarea unei femei?

FIGARO: Sînt puține femei, doamnă, pe socoteala cărora mi-aș fi îngăduit să glumesc în felul acesta, de teamă să n-o brodesc.

CONTEȘA: Și culmea e că va trebui să-ți mulțumesc.

FIGARO: Dar dumneavoastră nu vi se pare nemai-pomenit că am izbutit să-i stricăm toate socotelile? În loc să-și petreacă timpul alături de soția mea, va pîndi, vă ocări și va da tircoale propriiei lui soții. A și început să se piardă cu firea. Nici nu va ști ce să facă mai întii, de care să se țină, pe care s-o supravegheze. Deocamdată aleargă peste cîmp, pe urmele vreunui iepuraș, care nici nu se sînchisește. Și clipa căsătoriei se apropie pe nesimțite, iar el n-a luat încă nici o hotărîre, și niciodată nu va îndrăzni să se împotrivească cu dumneavoastră de față.

SUZANNE: Dar o să îndrăznească mîntoasa de Marcelline.

FIGARO: Brr! Asta, ce-i drept, mă cam îngrijorează...
Pînă una-alta, să-i trimiți vorbă domnului conte că îl aștepți pe înserate în grădină.

SUZANNE: Crezi că e bine?

FIGARO: Eu am o vorbă. Oamenii care nu fac nimic nu sînt buni de nimic și nu s-aleg cu nimic. E vorba mea.

SUZANNE: Și nu e rea.

CONTEȘA: Ca și ideea lui... Spune drept, vrei s-o lași să se ducă în grădină?

FIGARO: Nici gînd! Îmbrăcăm pe altcineva cu rochia Suzannei... Surprins de noi la întîlnire, domnul conte nu va mai putea tăgădui.

SUZANNE: Pe cine să-mbrăcăm?

FIGARO: Pe Cherubin.

CONTESA: Dar e plecat...

FIGARO: Pentru mine, nu. Îmi dați voie să fac cum mă duce capul?

SUZANNE: Când e vorba de pus ceva la cale, poți să te bizui pe el.

FIGARO: Două, trei, patru fire deodată, și încleite de nu le mai dai de capăt. Dar eu tot le descur: sînt născut să fiu curtean.

SUZANNE: Se zice că e o meserie foarte grea.

FIGARO: Să ceri, să primești, să iei, iată-i tilcul, în trei cuvinte.

CONTESA: E atît de sigur de el, încît încep să fiu și eu de mine...

FIGARO: Așa și trebuie.

SUZANNE: Și cum spuneai?

FIGARO: Pînă se-ntoarce domnul conte, vi-l trimit pe Cherubin: pieptănați-l, dichisiți-l, pe urmă îl iau eu în primire, să mi ți-l dascălese cum știu. Și să te ții, excelență! (*Iesc.*)

SCENA A III-A

Suzanne; Contesa, în fotoliu

CONTESA (*deschizîndu-și cutia cu alunițe*): Doamne, Suzon, ce rău arăt! Și tinărul acela, care trebuie să sosească...

SUZANNE: Doamna nu vrea să-l lase să se vindece?
CONTESA (*visătoare, uitându-se în oglindă*): Eu?

Să vezi cum am să-l cert!

SUZANNE: Să-l punem să-și cinte romanța. (*Îi pune romanța pe genunchi.*)

CONTESA: Vai, Suzon, și nu sînt pieptănată!

SUZANNE (*rișind*): Stați, să vă așez acești doi zuluși... Doamna are să-l poată certa mai bine.

CONTESA (*trezindu-se din visare*): Ce tot vorbești, domnișoară?

SCENA A IV-A

*Cherubin, cu un aer ruzinat, Suzanne, Contesa,
în fotoliu*

SUZANNE: Îndrăzniți, domnule ofițer, îndrăzniți.

CHERUBIN (*înaintează, tremurînd*): De-ați ști, doamnă, cît mă doare cînd vă aud spunîndu-mi astfel! Îmi amintiți că trebuie să mă despart de locurile acestea... de nașa mea cea bună!

SUZANNE: Și frumoasă!

CHERUBIN (*suspinînd*): Da, da...

SUZANNE (*imitîndu-l*): Da, da... Bietul de el! Și ce gene lungi are, și ce prefăcut mai el! Hai, pasăre măiastră, cîntă-i doamnei romanța.

CONTESA (*o desface*): Și... cine spui că a compus-o?

SUZANNE: Priviți vinovatul: e roșu ca sfecla...

CHERUBIN: E oare oprit să îndrăgești?...

SUZANNE (*îl amenință cu degetul*): Bagă de seamă, ștrengarule, că te spun...

CONTESA: Ei, Suzon, nu cîntă?

CHERUBIN: Nu pot, doamnă... tremur...

SUZANNE (*rizind*): Miau, miau, miau! De vreme ce doamna îți poruncește, modest autor!... Poftim, te acompaniez eu.

CONTESA: Ia ghitara mea.

(Contesa, în fotoliu, urmărește textul. Suzanne, în spatele fotoliului, face cîteva acorduri, urmărind notele peste umărul contesei. Pajul e în fața ei, cu ochii în pămînt. Tabloul este o reproducere a celebrei stampe Convorbire spaniolă — după Vanloo.)

*Pe calul meu în spume,
Tu, inimă, taci și nu spune.
Colind stingher prin lume,
În voia murgului. (bis)*

.....
.....
.....

CONTESA: Cîtă nevinovăție, și totuși cîtă simțire!

SUZANNE (*pune ghitara pe un fotoliu*): Cît privește simțirea, să știți că e un tînăr foarte... Dar

Aici, contesa îl oprește pe paj și împăturește notele. Celelalte strofe nu se cîntă. Melodia este aceea a cîntecului *Malbrough s'en va-t-en guerre*. (Nota autorului.)

aș vrea să știu, domnule ofițer, dacă vi s-a spus că, pentru a contribui la reușita seratei, va fi nevoie să îmbrăcați o rochie de-a mea...

Am vrea să vedem dacă vi se potrivește vreuna.

CONTESA: Mă tem că nu.

SUZANNE (*se măsoară cu el*): Avem aceeași statură.

Mai întâi, scoate-ți tunica... (*Îi desface copcile și-i scoate tunica.*)

CONTESA: Și dacă intră cineva?

SUZANNE: Doar nu facem nimic rău. Dar mai bine să închid ușa... (*Alargă în fund, apoi se întoarce.*) Așa... Acum să-l pieptănăm...

CONTESA: Ia din dulap una dintre bonetele mele. (*Suzanne se duce în budoarul contesei, a căruia ușă este în marginea scenei.*)

SCENA A V-A

Cherubin; Contesa, în fotoliu

CONTESA: Până la începerea serbării, contele nu trebuie să știe că ești în castel. După aceea îi vom spune că, în așteptarea brevetului, ne-am gândit să rămii totuși...

CHERUBIN (*arătându-i-l*): Vai, doamnă, iată-l, mi l-a dat Bazile, din partea domnului conte.

CONTESA: Așa repede? N-a vrut să piardă nici o clipă. (*Citește.*) Dar au fost atât de grăbiți, încât au uitat să pună pecetea. (*Îl dă înapoi.*)

SCENA A VI-A

Cherubin, Contesa, Suzanne

SUZANNE (*intrînd cu o bonetă mare*): Pe ce să pună pecetea?

CONTESA: Pe brevetul lui.

SUZANNE: S-au și grăbit să i-l dea?

CONTESA: Asta spuneam și eu. Ce bonetă ai ales?

SUZANNE (*așezîndu-se lîngă contesă*): Pe cea mai frumoasă dintre toate.

(*Cîntă, ținînd cîteva ace în gură:*)

Spre mine-ntoarce-te, așa,

Frumosul meu Jean de Lyra...

(*Cherubin ingenunche, Suzanne îi pune boneta.*)

SUZANNE: Vai, doamnă, ce drăguț e!

CONTESA: Așază-i gulerul altfel... mai feminin...

SUZANNE (*i-l așază*): Așa... Ia te uită la mucosul ăsta, îi stă bine ca fată... Zău că sint geloasă! (*Îl ia de bărbie.*) Ia te rog, fă bine și nu mai fi așa frumos!

CONTESA: Ștrengărițe! Suflecă-i mîneca, să-i putem încheia mai bine manșeta rochiei. (*Îi suflecă mîneca.*) Dar ce și-a legat la braț? O panglică?

SUZANNE: Panglica dumneavoastră! Îmi pare bine că doamna a văzut-o. I-am spus, de altfel, că am să-l părăsesc! Dacă nu intra tocmai atunci domnul conte, pînă la urmă tot i-o luam înapoi, că doar nici eu nu-s chiar așa slăbuță.

CONTESA: Panglica e plină de sînge! (*Desface panglica.*)

CHERUBIN (*rușinat*): Azi-dimineață mă pregăteam de plecare; în timp ce potriveam calului zăbala, acesta a scuturat din cap, și friul mi-a zgîriat brațul.

CONTESA: Cine-a pomenit să te legi cu o panglică...

SUZANNE: Și mai ales cu o panglică furată... Ia să vedem ce-ai pățit din pricina friului, căpăstrului, zăbalei sau cum îi mai zice... Habar n-am de toate astea. Vai, ce braț alb are! (*Compară brațele.*) Ca de femeie! Mai alb ca al meu! Ce ziceți, doamnă?

CONTESA (*rece*): Mai bine du-te și adă puțin plas-ture din dulapul meu. (*Suzanne îl îmbrîncește rîzînd; Cherubin cade, proptindu-se în mîini. Suzanne intră în budoarul contesei.*)

SCENA A VII-A

CONTESA (*rămîne cîteva clipe, fără să vorbească, uitîndu-se la panglică. Cherubin o soarbe din ochi*): ...Cit privește panglica, domnule, fiind-

că e tocmai aceea a cărei culoare îmi place
mai mult, află că am fost foarte supărată că
n-o mai găseam...

SCENA A VIII-A

*Cherubin, în genunchi; Contesa, în fotoliu;
Suzanne*

SUZANNE (*revenind*): Și cu ce îl legăm la loc?
(*Îi dă contesei plasturele și foarfecile.*)

CONTESA: Dacă tot te duci să-i aduci o rochie, ia
o panglică de la altă bonetă... (*Suzanne iese
prin ușa din fund, luând cu ea tunică pajului.*)

SCENA A IX-A

Același, fără Suzanne

CHERUBIN (*cu ochii în pământ*): Aceea pe care
mi-ai luat-o m-ar fi vindecat într-o clipită.

CONTESA: Prin ce minune? (*Arătându-i plasturele:*)

Lasă, îți dăm ceva mai bun...

CHERUBIN (*șovăitor*): Când o panglică... a strins
părul... sau a atins pielea unei ființe...

CONTESA (*întrerupându-l*): ...străine, lecuiește ră-nile? Nu știam că are asemenea însușiri. Ca să mă conving, am să păstrez eu panglica cu care te-ai legat, și la prima zgîrietură... a cameristelor mele, am să fac încercarea...

CHERUBIN (*mișcat*): O păstrați, și eu plec!

CONTESA: Nu pentru totdeauna.

CHERUBIN: Sînt atît de nefericit!

CONTESA: Uite cum plînge! Te-a speriat răul de Figaro cu pronosticurile lui.

CHERUBIN (*înflăcărat*): Ce n-aș da să mă aflu acum în pragul clipei de care pomenea! Fiind sigur că mor, poate că gura mea ar îndrăzni să...

CONTESA (*îi șterge ochii cu o batistă*): Taci, taci, copile. Nu-i pic de noimă în tot ce spui. (*Bate cineva la ușă. Contesa întreabă, cu voce tare:*) Cine bate atît de puternic?

SCENA A X-A

Cherubin, Contesa; Contele, de afară

CONTELE (*afară*): De ce te-ai încuiat în odaie?

CONTESA (*ridicîndu-se, speriată*): Soțul meu! Dum-nezeule mare! (*Către Cherubin, care s-a ridi-cat și el:*) Dumneata fără haină, cu gîtul și brațele goale! Singur cu mine! Bilețelul, gelozia lui!

CONTELE (*aferă*): De ce nu deschizi?

CONTESA: Fiindecă... sînt singură...

CONTELE (*aferă*): Atunci, cu cine vorbești?

CONTESA (*căutînd*): Cu dumneata...

CHERUBIN (*aparte*): După cele întîmplare ieri și azi!... E-n stare să mă omoare pe loc! (*Fuge spre budoarul contesei, intră și închide ușa după el.*)

SCENA A XI-A

CONTESA (*rămasă singură, aleargă să-i deschidă contelui*): Vai, ce greșeală, ce greșeală!

SCENA A XII-A

Contele, Contesa

CONTELE (*cu oarecare asprime*): Nu prea obișnuiești să te încui...

CONTESA (*fisticită*): Mă... mă uitam la niște rochii... da, mă uitam la niște rochii, cu Suzanne, care s-a dus o clipă la ea în odaie.

CONTELE (*privind-o atent*): Pari schimbată la față... și vocea ți-e schimbată...

CONTESA: Nu, ți se pare... ți se pare... crede-mă...
Vorbeam de dumneata... Și, cum îți spun,
s-a dus...

CONTELE: Vorbeați de mine! Iată-mă! M-am întors,
fiindcă eram neliniștit. În clipa în care încă-
locam, mi s-a înmănat un bilețel, căruia nu-i
dau, bineînțeles, nici o crezare, dar care...
m-a cam pus pe gânduri...

CONTESA: Nu-nteleg... Ce bilețel?

CONTELE: Trebuie să-ți mărturisesc, doamnă, că
atit dumneata, cit și eu sintem înconjurați
de ființe foarte răuvoitoare. Cineva mă pre-
vine că, în cursul zilei, o anumită persoană,
pe care o cred plecată, va încerca să-ți vor-
bească.

CONTESA: Oricine ar fi îndrăznețul, îi va trebui
mult curaj ca să pătrundă aici, fiindcă nu am
de gînd să ies din odaie toată ziua...

CONTELE: Nici diseară, la nunta Suzannei?

CONTESA: Pentru nimic în lume. Mi-e foarte, foarte
rău...

CONTELE: Bine că e doctorul aici. (*Pajul răstoarnă
un scaun în budoar:*) Ce se aude?

CONTESA (*speriată*): Ce să se audă?

CONTELE: Cineva a răsturnat un scaun.

CONTESA: Eu... n-am auzit nimic...

CONTELE: Se vede că ești foarte preocupată...

CONTESA: Preocupată? De ce?

CONTELE: E cineva în budoar, doamnă!

CONTESA: Cine să fie, domnule?

CONTELE: Răspunde-mi dumneata, că știi mai bine.

Eu abia am sosit.

CONTESA: O fi Suzanne, care trebăluiește.

CONTELE: Pareă spunea că s-a dus la ea...

CONTESA: La ea... sau acolo, nici nu mai știu...

CONTELE: Dacă e Suzanne, de ce ești atât de tulburată?

CONTESA: Tulburată din cauza cameristei mele?

CONTELE: Nu știu dacă din cauza cameristei, dar ești tulburată.

CONTESA: Adevărul e, domnule, că fata asta te tulbură și te preocupă pe dumneata mai mult decît pe mine.

CONTELE (*infuriat*): Mă preocupă atât de mult, doamnă, încît vreau s-o văd chiar acum.

CONTESA: După cîte știu, vrei cam des. Însă bănuielele dumitale sînt cu totul și cu totul neîntemeiate...

SCENA A XIII-A

Contele, Contesa; Suzanne intră cu rochii pe braț, pe ușa din fund.

CONTELE: Atunci, eu atât mai bine. Înseamnă că vor pieri fără urmă. (*Strigă, privind spre budoar:*) Suzanne, îți poruncesc să ieși!

CONTESA: E dezbrăcată, domnule... Cum poți să dai, astfel, buzna peste niște femei? Tochmai

încearca niște rochii pe care voiam să-ți le dau
ca dar de nuntă; cînd te-a auzit, a fugit.
CONTELE: Dacă nu vrea să iasă, poate, eel pușin,
să răspundă. (*Se îndreaptă spre ușa budoarului.*) Suzanne, ești, sau nu, acolo? (*Suzanne,
care a intrat prin fund, se ascunde după per-
deaua alcovului.*)

CONTESA (*repede, spre budoar*): Suzanne, îți inter-
zic să răspunzi. (*Contelui.*) N-am mai pome-
nit asemenea tiranie...

CONTELE (*apropiindu-se de budoar*): Bine, dacă
nu vrei să răspundă, îmbrăcată sau nu, eu
am s-o văd...

CONTESA (*tăindu-i calea*): Dacă s-ar petrece în
altă parte, nu te-aș putea împiedica; aici la
mine, însă...

CONTELE: Trebuie să aflui eu orice preț cine este
această misterioasă Suzanne. Să-ți cer cheia,
văd că ar fi zadarnic, dar ușa asta nu e greu
de spart. Hei, să vină cineva!

CONTESA: Vrei să se adune oamenii? Vrei să trans-
formi o bănuială într-un scandal public, care
ne-ar face de rîs în tot castelul?

CONTELE: Foarte bine, doamnă, ai dreptate,
mă descurc și singur. Mă duc să-mi aduc
ce-mi trebuie ca să sparg ușa. (*Se îndreaptă
spre ieșire, apoi se întoarce.*) Dar, pentru
ca totul să rămînă așa cum e, fii bună
și vino cu mine, fără împotrivire și fără
gălăgie; manifestările astea îți displac, nu-i

asa? Sper că nu-mi vei refuza un lucru atât de simplu...

CONTESA (*încurcată*): De ce să refuz? Te urmez...

CONTELE: Ah, era să uit ușa ce duce spre odaia cameristelor, trebuie neapărat s-o încui, pentru ca să poți fi pe deplin dezvinovățită... (*Se duce, încuie ușa din fund și scoate cheia.*)

CONTESA (*aparte*): Dumnezeuule, ce cumplită nesocotință!

CONTELE (*întorcându-se*): Acum odaia e încuiată pe toate părțile. Îmi dai voie să-ți ofer brațul? (*Vorbind tare:*) Cit despre Suzanne, va trebui să aibă bunăvoința să mă aștepte în budoar, iar la înapoierea mea...

CONTESA: Drept să-ți spun, povestea asta e cea mai urită din toate cîte... (*Contele o lasă să treacă, apoi iese și el și încuie ușa.*)

SCENA A XIV-A

Suzanne, Cherubin

SUZANNE (*iese de după perdea, aleargă spre budoar și vorbește prin gaura cheii*): Deschide, Cherubin! Deschide repede! Eu sînt, Suzanne... Deschide și ieși!

CHERUBIN (*iese*): Vai, Suzon, ce pacoste pe capul meu!

SUZANNE: Fug! Ce mai stai?

CHERUBIN (*speriat*): Pe unde?

SUZANNE: Nu știu, dar fugi odată!

CHERUBIN: Nu e nici o ieșire.

SUZANNE: După întâmplarea de adineaori te-ai ucidă fără milă, iar noi am fi pierdute. Aleargă, să-i spui lui Figaro.

CHERUBIN: Fereastra dinspre grădină nu poate să fie prea înaltă... (*Se duce să cadă.*)

SUZANNE (*însământată*): Un etaj întreg... Nu se poate! Vai, sărmana noastră stăpină! Și căsătoria mea? Doamne-Dumnezeule!

CHERUBIN (*se întoarce*): Dă spre bostănărie... o să stric un strat, două, atîta pagubă...

SUZANNE (*crea să-l oprească*): Vrei să-ți frîngi gîtul?!

CHERUBIN (*cu exaltare*): Și-n flăcări m-aș arunca, Suzon, decît să i se întîmple vreun rău din pricina mea. Iar sărutul ăsta o să-mi poarte noroc! (*O sărută, aleargă la fereastră și sare.*)

SCENA A XV-A

SUZANNE (*rămasă singură, scoate un strigăt de spaimă*): Ah!... (*Cade pe scaun, după o clipă se duce la fereastră, apoi se întoarce.*) A ajuns departe ștrengarul! E tot atît de sprinten pe cît e de frumuseț! Dacă nici ăsta n-o avea

parte de femei... Să trec repede în locul lui...
(*Din pragul budoarului*): Și acum, domnule
conte, poți să spargi ușa eit ți-o plăcea...
Afurisit să fie cine suflă o vorbă... (*Intră și
încuie ușa.*)

SCENA A XVI-A

Contele, Contesa

CONTELE (*intră, cu un clește în mână, pe care-l
azvârle pe fotoliu, apoi aruncă o privire în
jur*): Va să zică, toate sînt la locul lor. Bine!
Doamnă, înainte de a mă apuca să sparg
această ușă, gîndește-te la urmări. Te întreb
pentru ultima oară: vrei, sau nu, să deschizi?

CONTESA: Vai, domnule, prin ce cumplită neînțe-
legere ajung doi soți să se instrăineze astfel
unul de altul? Dacă dragostea ar fi pricina
miniei dumitale, aș ierta-o, cu toate că-i
lipsită de orice temei. Aș uita poate și
jignirea ce-mi aduci. Dar cum se poate ca
un gentilom să-și iasă în asemenea hal din
fire, numai și numai din vanitate?

CONTELE: Dragoste sau vanitate... puțin îmi pasă!
Deschide ușa! Altfel...

CONTESA (*tăindu-i calea*): Demnule, te rog, opre-
ște-te! Îți închipui că m-aș putea cobori pînă
acolo încît...

CONTELE: Crede ce vrei, doamnă, dar eu trebuie să văd cine e în budoar.

CONTESA (*speriată*): Bine, o să vezi. Numai, ascultă-mă liniștit.

CONTELE: Va să zică, nu e Suzanne?

CONTESA (*incurcată*): Dar nici cineva... despre care să crezi... de care să te temi... Puneam la cale o farsă... cu totul nevinovată... pentru astă-seară... și îți jur...

CONTELE: Ce-mi juri?

CONTESA: Că nu aveam de gând să te jignim, nici eu, nici el.

CONTELE (*iute*): Nici eu, nici el? Deci e un bărbat la mijloc?

CONTESA: Nu un bărbat, un copil.

CONTELE: Cine anume?

CONTESA: Nu-ndrăznesc...

CONTELE: Îl omor!

CONTESA: Sfinte Doamne!

CONTELE: Spune, cine-i?

CONTESA: Finul meu... Cherubin...

CONTELE: Cherubin! Neobrăzatul! Deci bilețelul acela, bănuielile mele erau întemeiate.

CONTESA (*împreună-și mîinile*): Domnule, doar nu-ți inchipui...

CONTELE (*bătînd din picior, aparte*): Unde mă due, dau de pajul ăsta blestemat! (*Tare:*) Haide, doamnă, deschide! Acum am înțeles. Dacă n-ar fi fost între voi nimic vinovat, nu erai atât de tulburată azi-dimineață, cînd ți-ai

- luat rămas bun de la el, și n-ai fi scornit, fățarnico, povestea cu Suzanne, iar el ar fi plecat, cînd i-am poruncit, și nu s-ar fi ascuns.
- CONTESA: I-a fost frică să dea ochi cu dumneata.
- CONTELE (*ieșindu-și din fire și strigînd spre budoar*):
Ieși de-acolo, nenorocitul!
- CONTESA (*apucîndu-l cu amîndouă brațele și încercînd să-l îndepărteze de ușă*): Domnule, furia dumitale mă îngrozește. Ce ai de gînd? Fie-ți milă și nu da crezare unor bănuieli nedrepte, și chiar de-ai să-l găsești cu hainele răvășite...
- CONTELE: Răvășite!...
- CONTESA: Da! Se pregătea să se îmbrace în femeie, cu o bonetă de-a mea pe cap, în vestă și fără tunică, descheiat la git.
- CONTELE: De aceea nu voiai să ieși din casă toată ziua... Soție necinstită! Dar fii pe pace, n-o să mai ieși multă vreme. Mai întîi, vreau să mă răfuiesc cu acest nerușinat în așa fel, încît să fiu sigur că nu mai dau de el nicăieri...
- CONTESA (*aruncîndu-se în genunchi, cu minile întinse spre el*): Domnule conte, cruță-l! E un copil! Nu mi-aș ierta niciodată să știu că eu am fost pricina...
- CONTELE: Temerile dumitale îi măresc vinovăția...
- CONTESA: Nu e vinovat, săracul, se pregătea să plece... eu am trimis după el...
- CONTELE (*furios*): Ridică-te! Piei din fața mea! Mai îndrăznești să intervii pentru el?

CONTESA: Bine. Mă ridic, te las să treci... îți dau și cheia... Dar, în numele dragostei ce-mi porți...

CONTELE: Dragostei ce-ți port? Prefăcuto!

CONTESA (*ridicându-se și întinzându-i cheia*): Fă-găduiește-mi că-l vei lăsa să plece, fără să-i faci vreun rău. Pe urmă, dacă nu izbutesc să te conving, n-ai decît să-ți îndrepti mînia asupra mea.

CONTELE (*luînd cheia*): Nu vreau să mai aud nimic!

CONTESA (*se aruncă în fotoliu, cu batista la ochi*): Doamne, nu lăsa să-l omoare!

CONTELE (*deschide ușa și face un pas înapoi*): Suzanne!

SCENA A XVII-A

Contele, Contesa, Suzanne

SUZANNE (*iese rîzînd*): Il omor! Il omor! Omoară-l, domnule conte, pe ticălosul de paj!

CONTELE (*aparte*): Ce învățătură de minte! (*Pri-vînd spre contesă, care a rămas încremenită:*) Văd că și dumneata te miri... Poate că nu e singură... (*Intră în budoar.*)

SCENA A XVIII-A

Contesa, șezînd; Suzanne

SUZANNE (*aleargă la stăpîna ei*): Veniți-vă în fire, doamnă... A sărit pe geam, și dus a fost!

CONTESA: Suzanne, sint sfîrșită...

SCENA A XIX-A

Contesa, Suzanne, Contele

CONTELE (*fiese din budoar, cu un aer încurcat; vorbește după o scurtă tăcere*): Nu e nimeni înăuntru, m-am înșelat... Doamnă... bine te mai pricepi să joci teatru...

SUZANNE (*veselă*): Dar eu, domnule conte?
(*Contesa, cu batista la gură, tace.*)

CONTELE (*apropiîndu-se*): Așadar, doamnă, glumeai?

CONTESA (*revenîndu-și*): Și de ce nu, domnule?

CONTELE: Sinistră glumă! Și ce rost a avut?

CONTESA: Nebunia dumitale nu merită nici o îngăduință.

CONTELE: Numești nebunie ceea ce ține de onoare?

CONTESA (*căpătînd tot mai multă siguranță în glas*): Mi-am legat oare viața de dumneata pentru a fi veșnic pradă părăsirii și geloziei,

pe care numai dumneata cutezi să le îmbini
astfel?

CONTELE: Vai, doamnă, nu mă cruți de loc.

SUZANNE: Doamna trebuia să vă fi lăsat să chemați
oamenii.

CONTELE: Ai dreptate, sint vinovat. Iartă-mă!
Mi-e atît de rușine...

SUZANNE: Recunoașteți, domnule conte, că odată
și-odată trebuia s-o pățiți...

CONTELE: Dar de ce, răutăciosă, nu ieșai cînd
te strigam?

SUZANNE: Mă îmbrăcam și eu... ce vreți, atîtea
acel... Și, apoi, mi-am închipuit că dacă
doamna nu-mi dă voie să răspund, știe ea ce
face.

CONTELE: Decît să-i tot dai zor cu ce-am greșit,
mai bine m-ai ajuta s-o impac.

CONTESA: Nu, domnule, o jignire ca asta nu se
iartă. Mă voi retrage la Minăstirea Ursuli-
nelor. Văd că a sosit într-adevăr clipa să plec.

CONTELE: Și nu ți-ar părea rău?

SUZANNE: Eu, una, sint sigură că clipa aceea ar
fi începutul unor zile pline de lacrimi.

CONTESA: Chiar de-ar fi așa, Suzon! Mai bine să-mi
pară rău, decît să mă umilesc iertîndu-l.
Prea m-a jignit.

CONTELE: Rosine!

CONTESA: Nu mai sint Rosine după care ai alergat
atîta! Acum sint sărmana contesă Almaziva, o
biată femeie părăsită, pe care n-o mai iubești.

SUZANNE: Doamnă!

CONTELE: Fie-ți milă!

CONTESA: Dumitale ți-a fost de mine?

CONTELE: Biletul acela e pricina... M-a scos din
minți!

CONTESA: N-aș fi îngăduit să-l scrie, dacă...

CONTELE: Știai, așadar?...

CONTESA: Zăpăcitul de Figaro...

CONTELE: E și el amestecat?

CONTESA: El i l-a dat lui Bazile.

CONTELE: Care mi-a spus că-l are de la un țărăn.
Bine, lăutar viclean, om cu două fețe, dacă-i
așa, tu ai să plătești oalele sparte.

CONTESA: Dumneata ceri iertare, dar pe alții nu
vrei să-i ierți... așa sînteți toți... Dacă aș con-
simți vreodată să-ți uit purtarea, ținînd
seama că ai fost indus în eroare de acel biletel,
n-aș face-o decît cu condiția ca amnistia să
fie generală.

CONTELE: Primesc cu dragă inimă, dacă pot să-mi
răscumpăr în acest chip o greșeală atît de
umilitoare.

CONTESA: Umilitoare pentru amîndoi.

CONTELE: Ce n-aș da să fi fost numai pentru mine...
Dar tot mai stau și mă întreb, cum pot femeile
să-și schimbe atît de repede și de bine înfă-
țișarea și glasul după împrejurări... Erai
roșie, plînsă, cu privirea rătăcită... zău dacă
nu se vede și acum...

CONTESA (*incercînd să zîmbească*): Eram roșie fi-
indecă mi-era ciudă de bănuielele dumitale. Dar
există oare bărbați destul de subtili ca să
deosebească revolta unei inimi cinstite, invi-
novătită pe nedrept, de tulburarea pricinuită
de o acuzație meritată?

CONTELE (*zîmbind*): Și ce era cu pajul acela, cu
haine răvășite, aproape dezbrăcat, de care
vorbeai?

CONTESA (*arătînd-o pe Suzanne*): Îl ai în fața du-
mitale. Nu-ți pare bine că ai găsit-o pe ea?
Am impresia că nu-ți displace s-o întilnești...

CONTELE (*ride tare, ca să-și ascundă stînjeneala*):
Dar rugămintțile, lacrimile acelea prefăcute...

CONTESA: Mă faci și pe mine să rid și zău că n-am
nici o poftă.

CONTELE: Și noi, care ne credem atotștiutori în
politică! Adevărul e că nu sîntem decît niște
copii. Nu pe mine, pe dumneata, doamnă, ar
trebui să te trimită regele ambasador la Lon-
dra. Cu cită migală trebuie să-și fi însușit
femeile arta de a se preface, ca să ajungă la
asemenea desăvîrșire...

CONTESA: Voi sînteți cei care ne siliți!

SUZANNE: Credeți-ne pe cuvînt și o să vedeți că
sîntem oameni de onoare.

CONTESA: Să ne înțelegem, domnule conte: recunosc
că am mers, poate, prea departe, dar îngădu-
ința mea într-o împrejurare atît de gravă me-
rită cel puțin una egală din partea dumitale.

CONTELE: Bine, dar spune-mi încă o dată că mă ierți.

CONTESA: Am spus eu asta, Suzon?

SUZANNE: Nu cred să fi auzit, doamnă!

CONTELE: Atunei, spune-o acum.

CONTESA: Meriți oare?

CONTELE: Da, prin căința mea.

SUZANNE: Să bănuieți că se ascunde un străin în odaia doamnei!...

CONTELE: Lasă! Vezi doar cât de crunt m-a pedepsit...

SUZANNE: Să nu o credeți, cînd vă spunea că este camerista!

CONTELE: Rosine, nu fi neindurătoare!

CONTESA: Vai, Suzon, ce slabă sint! Și ce pildă rea îți dau. (*Îi întinde contelui mîna.*) Cine o să mai ia în serios supărarea femeilor?!

SUZANNE: Ce vreți, doamnă, cu ei nu poți s-o scoți altfel la capăt. (*Contele sărută pățimaș mîna soției sale.*)

SCENA A XX-A

Suzanne, Figaro, Contele, Contesa

FIGARO (*sosind în fugă*): Am auzit că doamna nu se simte bine. Am venit într-un suflet. Slavă Domnului, văd că n-a fost nimic.

CONTELE (*rece*): Ești tare grijuliu.

FIGARO: E de datoria mea. Domnule conte, *supuși* dumneavoastră, flăcăi și fete, așteaptă jos, cu viori și cimpoaie, ca să ne însoțească, în elipa în care îmi veți îngădui să-mi duc logodnica...

CONTELE: Și cine o să vegheze asupra contesei?

FIGARO: Să vegheze? Doar nu-i bolnavă...

CONTELE: Nu, dar cum rămîne cu persoana plecată, care urmează să se strecoare aici?

FIGARO: Ce persoană plecată?

CONTELE: Acea din bilețelul pe care i l-ai dat lui Bazile...

FIGARO: Cine *x*-a spus asta?

CONTELE: Chiar dacă nu mi-ar fi spus-o nimeni, pungașule, mutra ta vinovată mi-ar dovedi că minți.

FIGARO: Dacă-i așa, nu eu, mutra mea minte...

SUZANNE: Dragă Figaro, lasă-te păgubaș, nu-ți mai irosi vorbele de pomană, știe tot.

FIGARO: Ce știe? Vorbiți cu mine de parcă aș fi Bazile.

SUZANNE: I-am spus domnului conte că tu i-ai trimis biletul acela, ca să-l faci să creadă că Cherubin se află ascuns în budoarul doamnei, unde mă încuiasem eu.

CONTELE: Mai ai ceva de zis?

CONTESA: Nu mai avem ce tăinui, Figaro, gluma s-a sfârșit.

FIGARO (*căutînd să ghicească*): Gluma... s-a sfîrşit?...

CONTELE: Închipuie-ţi că s-a sfîrşit! Ce părere ai?

FIGARO: Că ar fi timpul să pot spune acelaşi lucru şi despre însurătoarea mea. Dacă aţi binevoi să porunciţi...

CONTELE: Recunoşti deci povestea cu bileţelul?

FIGARO: Dacă doamna vrea, dacă vrea Suzanne şi dacă vreţi şi dumneavoastră... trebuie să vreau şi eu; dar în locul dumneavoastră, domnule conte, zău că n-aş crede nici un cuvîntel din tot ce vi se spune.

CONTELE: De dimineaţă pînă seara mă minţi de la obraz! Asta mă scoate din sărîte.

CONTESA (*rizînd*): Bietul băiat! Atunci, de ce ţii să spună adevărul tocmai acum?

FIGARO (*către Suzanne, încet*): L-am prevenit că-l pîndeşte o primejdie, e tot ce poate face un om cîstit.

SUZANNE (*încet*): Pe paj l-ai văzut?

FIGARO (*idem*): Era cam ciufulit.

SUZANNE: Sărăcuţul!

CONTESA: Domnule conte, copiii aceştia mor de nerăbdare să se căsătorească, ceea ce e foarte firesc... Hai să începem serbarea!

CONTELE (*aparte*): Şi Marcelline nu-i nicăieri... (*Tare:*) Mai întii, însă... trebuie să mă îmbrac...

CONTESA: Lasă, doar sîntem între noi... Nici eu nu m-am gătit.

SCENA A XXI-A

Figaro, Suzanne, Contesa, Contele și Antonio

ANTONIO (*afumat, cu un ghiocci de micșunele rupte în brațe*): Domnule conte, domnule conte...

CONTELE: Ce-i, Antonio?

ANTONIO: De ce nu porunciți odată să se pună zăbrele la ferestrele dinspre grădinărie? Se aruncă pe-acolo fel de fel de lucruri... Adineori a fost aruncat chiar și un om.

CONTELE: Un om aruncat pe fereastră?

ANTONIO: Priviți și dumneavoastră în ce hal sînt micșunelele mele...

SUZANNE (*încet, către Figaro*): Atenție, Figaro, atenție!

FIGARO: Lăsați, domnule conte, de dimineată tot trage la măsea...

ANTONIO: Te înșeli... e o rămășiță de ieri. Așa e cînd vorbești în... inconștientă de cauză!

CONTELE (*cu înfrigurare*): Dar omul, omul acela unde e?

ANTONIO: Unde e?

CONTELE: Da, unde e?

ANTONIO: Asta mă întreb și eu. Trebuie negreșit să-l găsească. Doar sînt grădinarul dumneavoastră. Nimeni altcineva nu vede de grădină... Și omul ăsta care a căzut... nu știu dacă mă-nțelegeți, dar... îmi vestejește reputația...

SUZANNE (*încet, către Figaro*): Schimbă vorba!

FIGARO: Cînd ai să te lași odată de bănt?

ANTONIO: Dacă n-aş bea, aş turba.

CONTESA: Dar nici așa, în neștire!

ANTONIO: Să bei fără să-ți fie sete, să faci dragoste oricind, iată, doamnă, ce ne deosebește pe noi oamenii de celelalte dobitoace.

CONTELE (*pierzându-și răbdarea*): Răspunde odată — că, de nu, te dau afară!

ANTONIO: N-aveți decît, tot nu plec!

CONTELE: Ce-ai spus?

ANTONIO (*ciocănindu-și fruntea cu degetul*): Dacă dumneavoastră nu aveți aici destul ca să ți-neți un servitor bun, eu nu sint atît de prost ca să dau afară un stăpîn bun.

CONTELE (*îl zgîlție mînios*): Zici că a fost aruncat un om pe fereastră?

ANTONIO: Da, excelență, chiar adineaori. Avea o haină albă și alerga, al naibii, de-i sfiriau călciele.

CONTELE (*nerăbdător*): Și tu ce-ai făcut?

ANTONIO: Am vrut să mă țin după el, dar m-am izbit de gard și m-am lovit atît de tare, încît mi-a văzut degetul stele verzi. (*Își arată mîna.*)

CONTELE: Dar dacă ți l-aș arăta, l-ai recunoaște pe omul acela?

ANTONIO: Mai incape vorbă! Numai că pentru asta ar fi trebuit să-l fi văzut la față...

SUZANNE (*încet, lui Figaro*): Nu l-a văzut.

FIGARO: Ce atita gălăgie, pentru un ghiveci de flori? Ce te tot bocești cu mieșunelele tale? Nu mai cercetați, domnule conte, eu am sărit.

CONTELE: Cum așa?

ANTONIO: Ia uite la el, mă bocese! Ei, da' știi e-ai mai crescut de-atunci?... Pareă erai mai mic și mai jigărit...

FIGARO: Bineînțeles... cînd sari, te faci ghem...

ANTONIO: Tare îmi vine să cred că era mai curînd mucosul acela de paj...

CONTELE: Adică Cherubin?

FIGARO: Mai știi, s-o fi înapoiat înadins cu cal cu tot de la porțile Sevillei.

ANTONIO: Nu, eu nu spun asta. De ce să spun că l-am văzut sărînd cu calul, dacă nu l-am văzut.

CONTELE: Cîtă răbdare!

FIGARO: Eram în odaia cameristelor, îmbrăcat numai cu vesta mea cea albă: e atît de cald! O așteptam pe Suzanne, cînd deodată am auzit vocea excelenței-voastre și tot tărăboiul care a urmat... În clipa aceea, nu știu nici eu de ce, mi s-a făcut frică. Nu de alta, dar mă gîndeam la bilețel... Trebuie să mărturisesc că am făcut prostia să sar în straturi, fără să stau mult pe gînduri. Ba mi-am și scrîntit piciorul drept. (*Își freacă piciorul.*)

ANTONIO: Păi, dacă tu ai fost acela, să-ți dau hîrtiuța care ți-a căzut din buzunar, cînd te-ai bușit de pămînt.

CONTELE (*se repede și-i ia biletul*): Dă-o incoace...
(*Desface hîrtia și o împăturește la loc.*)

FIGARO (*aparte*): Am sfeclit-o!

CONTELE (*către Figaro*): Presupun că teama nu te-a făcut să uiți nici cum a ajuns în buzunarul tău, nici ce scrie în ea...

FIGARO (*încăreacă, se scotocește prin buzunare și scoate fel de fel de hîrtiufe*): Bine-nțeles... bine-nțeles... Dar am atîtea prin buzunare, încît... nici nu știu ce să zic... (*Se uită la una dintre hîrtii.*) Asta ce-o fi? A, o scrisoare, pe patru pagini, de la Marcelline, halal scrisoare... N-o fi cumva jalba sărmanului bracônier din pușcărie?... Nu, iat-o! Sau poate inventarul mobilelor din castel... Îl aveam parecă în celălalt buzunar...

(*Contele desface iar hîrtia.*)

CONTESA (*încet, Suzannei*): Doamne, Suzon, e brevetul de ofițer.

SUZANNE (*încet, către Figaro*): Ne-am ars, e brevetul.

CONTELE (*împăturind hîrtia*): Ei, rege al șiretlicurilor, tot nu ghicești?

ANTONIO (*apropiindu-se de Figaro*): Domnul conte te întreabă dacă nu ghicești...

FIGARO (*îl imbrințește*): Fugi de-aici; uriciosule, că îmi muți nasul din loc.

CONTELE: Nu-ți amintești chiar de loc cam ce-ar putea să fie?

FIGARO: Ah, ba da! *Povero!* Te pomenești că e brevetul pe care mi l-a încredințat amărîtul acela de băiat și pe care am uitat să i-l înapoiez... Vai, vai! Zăpăcitul de mine! Ce-o

să se facă acum fără brevet? Trebuie să alerg
îndată să i-l...

CONTELE: Pentru ce ți l-a dat?

FIGARO (*incercat*): Spunea că trebuie să i se mai
adauge ceva...

CONTELE (*cercetează hîrtia*): Văd că nu lipsește
nimic.

CONTESA (*încet, Suzannei*): Pecetea.

SUZANNE (*încet, lui Figaro*): Lipsește pecetea.

CONTELE (*lui Figaro*): Nu răspunzi?

FIGARO: Păi... ceva tot îi lipsește. Zicea că așa-i
obiceiul...

CONTELE: Obiceiul, obiceiul, care obicei?

FIGARO: Să se pună o pecete: blazonul dumneavoastră.
Dar poate că pentru atîta lucru, nu
face să...

CONTELE (*desface hîrtia, apoi o mototoleşte plin de
necaz*): Va să zică, tot n-am aflat nimic!
(*Aparte:*) Figaro ăsta e capul răutăților. Tre-
buie să mă răzbun... (*Înciudat, dă să iasă.*)

FIGARO (*reținîndu-l*): Plecați, și n-ați hotărît ni-
mic cu înșurătoarea mea.

SCENA A XXII-A

*Bazile, Bartholo, Marcelline, Figaro, Contele,
Grippe-Soleil, Contesa, Suzanne, Antonio, va-
leți ai contelui și casali*

MARCELLINE (*contelui*): Nu, domnule conte, nu
hotărîți nimic. Înainte de a-i împlini rugă-

mintea, trebuie să-mi faceți mie dreptate.

Are unele obligații față de mine.

CONTELE (*aparte*): Mi-a sosit răzbunarea.

FIGARO: Obligații? Ce fel? Vorbește lămurit.

MARCELLINE: Las', că te lămurese eu, secătură!

*(Contesa se așază într-un fotoliu, Suzanne în
spatele ei.)*

CONTELE: Despre ce e vorba, Marcelline?

MARCELLINE: Despre o făgăduială de luare în căsătorie.

FIGARO: Ba de o chitanță pentru o sumă de bani împrumutată. Asta e tot.

MARCELLINE (*contelui*): Cu condiția să fiu luată în căsătorie în caz de neplată. Domnule conte, sînteți un mare senior și primul judecător al regiunii.

BAZILE (*arătînd spre Marcelline*): În acest caz, înălțimea-voastră să-mi îngăduie să dovedesc și eu drepturile pe care le am asupra Marcellinei...

CONTELE (*aparte*): Poftim, iar se amestecă pehlivanul, banditul ăsta, care umblă cu bilețele!

FIGARO: Alt nebun, bun de legat.

CONTELE (*furiOS, către Bazile*): Drepturile dumitale! Care drepturi? Și cum de îndrăznești să mai vorbești înaintea mea, cap sec?

ANTONIO (*bătînd din palme*): Aşa-l cheamă! Bine i-a mai zis-o!

CONTELE: Marcelline, nu hotărîm nimic pînă la cercetarea drepturilor tale, ceea ce se va face în vîzul şi auzul tuturor, în sala cea mare de audienţe. Preacinstite Bazile, om devotat şi de încredere, pleacă de îndată la oraş şi adu şi pe ceilalţi slujitori ai Justiţiei.

BAZILE: Ca să-i fac ei pe plac?

CONTELE: Să mi-l aduci şi pe ţăranul care ţi-a dat biletul.

BAZILE: Ca şi cum l-aş cunoaşte...

CONTELE: Vorbeşti cam mult.

BAZILE: Nu m-am tocmît la castel ca să fac pe curierul.

CONTELE: Ce-ai spus?

BAZILE: Sînt mare maestru la orga satului, o învăţ pe doamna clavecinul, pe paj mandolina, pe cameriste le învăţ să cînte, iar principala mea sarcină este să distrez suita dumnea-voastră, cîntînd din gitară de cîte ori îmi porunciţi.

GRIPPE-SOLEIL (*face un pas înainte*): M-aş duce eu, domnule conte, dacă-mi daţi voie.

CONTELE: Cum te cheamă şi care ţi-e meseria?

GRIPPE-SOLEIL: Sînt Grippe-Soleil, slăvite boier, păzitorul de capre. Am fost chemat pentru focul de artificii, că azi avem serbare. Ştiu şi eu unde se găseşte blestemata de prăvălie unde se ţin judecăţile.

CONTELE: Bine, băiete, rivna ta îmi place, du-te! Iar tu (*se întoarce către Bazile*) îl vei însoți pe dumnealui, cîntînd din gitară, ca să nu se plictisească pe drum. Face parte din suita mea.

GRIPPE-SOLEIL (*bucuros*): Cum? Fac și eu parte din...

SUZANNE (*îi face semn să se liniștească, arătînd spre contesă*).

BAZILE (*mirat*): Să-l însoțesc eu pe Grippe-Soleil? Să-i cînt eu lui?!

CONTELE: Asta ți-e slujba. Faci cum ți-am poruncit, sau te dau afară. (*Contele iese.*)

SCENA A XXIII-A

Acciași, afară de Conte

BAZILE (*aparte*): La urma urmei, de ce să mă bag în picioarele taurilor, eu, care nu sînt decît...

FIGARO (*aparte*): Un bou.

BAZILE (*aparte*): În loc să ajut la căsătoria lor, mai bine mă duc s-o asigur pe-a mea cu Marcelline. (*Lui Figaro:*) Ascultă ce-ți spun! Nu hotări nimic pînă la întoarcerea mea... (*Se duce și ia ghitara de pe fotoliul din fund.*)

FIGARO (*îl urmează*): Nu hotărâsc, fii pe pace! Chiar de-ar fi să nu te mai întorci niciodată.

Dar văd că nu prea ai chef de cîntat. Vrei să încep eu? Hai, fiți veseli, ascultați tonul: La, mi, la... Pentru logodnicia mea! (*Merge de-a-nlăratelea, dansînd și cîntînd, acompaniat de Bazile și de toată lumea. Cîntec spaniol.*)

Aș da orișice avere,
Aș da tot ce mi s-ar cere,
Pentru draga mea Suzon,
Zon, zon, zon,
Zon, zon, zon,
Zon, zon, zon.
Zon.

Are farmec, gingășie,
Are tot ce-mi place mie,
Drăgălașa mea Suzon,
Zon, zon, zon,
Zon, zon, zon,
Zon, zon, zon...
(*Cîntecul se pierde.*)

SCENA A XXIV-A

CONTESA (*în fotoliu*): Ai văzut, Suzanne, ce-am pățit din cauza zăpăcitului tău de Figaro, cu bilețelul lui?

SUZANNE: Vai, doamnă, știți cum erați cînd am ieșit din budoar? Ca varul! Dar v-ați venit

repede în fire. Apoi ați început să vă roșiți
și v-ați făcut roșie-roșie...

CONTESA: Prin urmare, a sărit pe fereastră?

SUZANNE: Fără să șovăie o clipă, draguțul de el...

Ușor... ca o albină.

CONTESA: Și blestematul ăsta de grădinar! Eram
atît de tulburată, că nu mai puteam să-mi
adun gîndurile.

SUZANNE: Cum, doamnă, dimpotrivă, abia atunci
am înțeles cît de mult deprinderea cu lumea
bună le învață pe cucoane să mintă, fără să
se vadă.

CONTESA: Oare ne-o fi crezut contele? Și dacă dă
de Cherubin?

SUZANNE: Îi spun eu lui Figaro să aibă grijă să-l
ascundă cît mai bine.

CONTESA: Nu, nu, trebuie să plece. După toate
cite s-au întîmplat, îți dai și tu seama că nu
mai am curajul să-l trimit în grădină în locul
tău.

SUZANNE: În orice caz, eu, una, nu mă duc... Și
parecă văd că nunta mea cade iarăși baltă!

CONTESA (*se ridică*): Ia stai! Dacă în locul tău sau
al altcuiva m-aș duce eu?

SUZANNE: Dumneavoastră, doamnă?

CONTESA: Atunci nimeni n-ar mai fi în primejdie...
iar contele n-ar mai putea nega. L-aș pedepsi
pentru gelozia lui și i-aș dovedi necredința...
Ce prilej... Fie ce-o fi! Soarta, care m-a ajutat
o dată, mă îndeamnă să încerc și a doua oară.

Du-te imediat și spune-i contelui că te vei duce în grădină. Dar nu cumva să afle cineva.

SUZANNE: Nici Figaro?

CONTESA: Nu, nu, fiindcă o să vrea și el să se amestece... Adu-mi, te rog, masca de catifea și bastonul. Mă duc să chihzuiesc pe terasă. *(Suzanne intră în budoarul contesei.)*

SCENA A XXV-A

CONTESA *(singură)*: Nu-i lipsit de îndrăzneală planul meu. *(Se întoarce.)* A, panglica, panglica mea frumoasă, era să te uit. *(O ia de pe fotoliu și o strânge.)* Nu mă despart de tine. Îmi vei aminti clipa în care acel sărman copil... Vai, domnule conte, ce-ai făcut? Dar eu, eu ce fac în clipa asta?

SCENA A XXVI-A

Suzanne, Contesa

(Contesa ascunde panglica în sin.)

SUZANNE: V-am adus bastonul și masca.

CONTESA: Nu uita, nici o vorbă lui Figaro.

SUZANNE (*bucuroasă*): Doamnă, planul dumneavoastră e minunat! M-am gândit bine, le îmbină, le potrivește și le mulțumește pe toate. De-acum, orice s-ar întâmpla, măritișul meu e sigur. (*Ia mîna contesei și o sărută, apoi ies amîndouă.*)

(*În timpul pauzei, valeții pregătesc sala de audiențe. Ei aduc două bănci cu spătar înalt, pentru avocați, pe care le pun de o parte și de alta a scenei, astfel ca trecerea prin spate să fie liberă. În fund așază o estradă cu două trepte și cu jilțul contelui deasupra. Masa și scaunul grefierului sînt așezate într-o parte, mai în fața scenei, iar scaunele pentru Brid'Oison și ceilalți judecători, de ambele părți ale estradei contelui.*)

ACTUL AL III-LEA

Scena reprezintă o sală a castelului, numită sala tronului, și servind ca sală de audiență.

Într-o parte a scenei se vede un baldachin boltit, și, dedesubt, portretul regelui.

SCENA I

Contele; Pedrille, în tunică și cizme, ținând în mână un pachet sigilat

CONTELE: Ai înțeles?

PEDRILLE: Da, excelență. (*Iese.*)

SCENA A II-A

CONTELE (*singur, strigă*): Pedrille!

SCENA A III-A

PEDRILLE (*se inapoiază*): Porunciți, excelență!

CONTELE: Nu te-a văzut nimeni?

PEDRILLE: Nici țipenie.

CONTELE: Ia calul meu arab...

PEDRILLE: E la poarta grădinii, gata înșeuat.

CONTELE: Dă o fugă pină la Sevilla...

PEDRILLE: Nu-s decît trei leghe... floare la ureche.

CONTELE: Îndată ce-ai ajuns, află dacă pajul e acolo.

PEDRILLE: La han?

CONTELE: Da, și mai ales de cînd stă acolo.

PEDRILLE: Am înțeles. (*Dă să iasă.*)

CONTELE: Pedrille!

PEDRILLE: Da, excelență!

CONTELE: Îi înmînezi brevetul și te întorci ca vîntul.

PEDRILLE: Și dacă nu-l găsesc?

CONTELE: Vii și mai iute, să-mi dai de știre. Acum pleacă.

SCENA A IV-A

CONTELE (*singur, umblă de colo-colo, dus pe gînduri*): Mare prostie am făcut, să-l îndepărtez pe Bazile tocmăi acum. Minia mai rău strică.

Biletul pe care mi l-a dat și care mă prevenise de o aventură a contesei... camerista încuiată în odaie; *stăpina ei cuprinsă de o spaimă prefăcută sau adevărată; un bărbat care sare pe fereastră, și altul care mărturisește sau pretinde că el a fost acela... Nu-nțeleg, și pace, e ceva necurat la mijloc. Supușii mei n-au decît să-și facă mendrele, pentru cei de teapa lor nu are importanță. Dar contesa!... Dacă vreun neobrăzat ar îndrăzni... și mie pe unde îmi umblau gîndurile?... Așa e cînd ți se aprind călciele: mintea, fie ea cit de așezată, ți-o ia razna, ca în vis. În timpul acesta, doamna chicotește pe înfundate și abia își ascunde veselia... Dumneai petrece de nu mai poate, iar onoarea mea... naiba știe ce-i cu ea. De cealaltă parte stau tot atît de prost. Drăcoaică de Suzanne e în stare să mă fi dat de gol... Ei ce-i pasă? Dar nu înțeleg de ce mă mai gîndesc la ea... De douăzeci de ori am vrut să mă las păgubaș... Tare mai sint nehotărit... Dacă aș putea s-o am ușor, aș dori-o de o mie de ori mai puțin. Ei, da' Figaro ăsta se cam lasă așteptat!... Trebuie să încerc să-l trag de limbă. (*Figaro intră prin fund și se oprește.*) ... și din cele ce-o să-mi spună, să caut, pe departe, să-mi dau seama dacă știe sau nu că-mi place Suzanne...

SCENA A V-A

Contele, Figaro

FIGARO (*aparte*): Care va să zică, asta e!

CONTELE: Dacă știe ceva de la ea...

FIGARO: Mi-am închipuit eu.

CONTELE: ...il înșor cu bătrina...

FIGARO (*aparte*): Cu băbăția lui Bazile!

CONTELE: ...pe urmă îi vin eu de hac și celei tinere...

FIGARO (*aparte*): Cu alte cuvinte, nevستی-mi!

CONTELE (*se întoarce*): A, aici erai? Ce vrei?

FIGARO (*se apropie*): Sînt la ordinele dumneavoastră.

CONTELE: Parcă spuneai ceva?

FIGARO: Nu spuneam nimic.

CONTELE: Spuneai „cu alte cuvinte, nevستی-mi“...

FIGARO: Era... sfîrșitul unui răspuns pe care îl dădeam cuiva: „adresați-vă cu alte cuvinte nevستی-mi“.

CONTELE (*plimbîndu-se, aparte*): Nevasta lui...

(*Tare:*) Aș vrea să știu de ce întîrzii atîta cînd trimit să te cheme...

FIGARO (*prefăcîndu-se că își netezește hainele*): Mă murdărisem căzînd pe straturile acelea și m-am dus să mă schimb.

CONTELE: Și ți-a trebuit un ceas?

FIGARO: Șaizeci de minute.

CONTELE: Aici, servitorilor le trebuie mai mult timp să se îmbrace decât stăpînilor.

FIGARO: Fiindecă n-au valeți să-i ajute!

CONTELE: Nu prea am înțeles ce te-a făcut adinea-ori să-ți primejduiești viața sărind așa, fără rost...

FIGARO: Să-mi primejduiesc viața? Doar n-am sărit într-o prăpastie...

CONTELE: Încerci să mă duci făcînd pe prostul, valet fățarnic! Ai înțeles foarte bine că nu primejdia, ci motivul mă interesează.

FIGARO: În urma aceluia denunț fals, ați dat buzna, infuriat, sfărîmînd totul, ca torentul din Sierra Morena. Voiăți cu orice preț să găsiți un bărbat, trebuia să-l găsiți! Erați gata să spargeți ușile, să doborîți orice v-ar fi stat în cale. Și eu, care mă aflam acolo, din întîmplare... m-am gîndit: cine știe dacă, miniat cum e, n-o să...

CONTELE (*întrerupîndu-l*): Puteai să fugi pe ușă.

FIGARO: Și dacă ne întîlneam pe sală nas în nas?

CONTELE (*pufnînd*): Nas în nas! (*Aparte:*) Dacă nu mă stăpînesc, nu scot nimic de la el.

FIGARO (*aparte*): Acu e-acu! Figaro, ține-te bine!

CONTELE (*stăpînîndu-se*): Să lăsăm asta. Pentru altceva te-am chemat. Mă gîndisem... da, intenționeam să te iau cu mine la Londra, în calitate de curier... dar, în cele din urmă...

FIGARO: Domnul conte s-a răzgîndit.

CONTELE: Intocmai. În primul rînd, nu ştii englezeşte.

FIGARO: Ştiu să spun *God'dam*¹.

CONTELE: Nu-nţeleg...

FIGARO: Spuneam că ştiu să spun *God'dam*...

CONTELE: Ei, şi?

FIGARO: E o limbă frumoasă engleza asta. Cu puţine cuvinte ajungi departe. În Anglia, dacă ştii *God'dam*, nici nu-ţi mai trebuie altceva. Ți s-a făcut, de pildă, poftă de-o găină grasă? Intri într-un birt şi faci chelnerului doar atît (*se face că învîrte o frigare*): *God'dam!*, şi-ţi aduce un picior de vacă sărat, fără piine — straşnic! Vrei să bei un pahar de Bourgogne sau vreun vinişor mai dulce, faci aşa (*se face că desfundă o sticlă*): *God'dam!*, şi-ţi aduce o cogeamite halbă de cositor plină cu bere şi cu un guler atîtica! Hm, ce plăcere! Întilneşti pe stradă una dintre acele fiinţe dragălaşe care merg cu paşi mărunţi, cu ochii plecaţi, cu coatele îndărăt, legănînd din şolduri? Duci ştrengăreşte degetele la buze. Ah! *God'dam*, ce pereche de palme birjăreşti îţi mai tragel... Probă că a înţeles. E drept că englezii cînd vorbesc mai adaugă pe ici, pe colo şi alte cuvinte. Dar te convingi repede că *God'dam* este baza limbii lor. Iar dacă domnul

¹ Expresie cu sens peiorativ.

conte nu are alte motive să mă lase în Spania...

CONTELE (*aparte*): Vrea să plece la Londra, deci nu i-a spus nimic.

FIGARO (*idem*): Crede că nu știu nimic. Ia să-l fac puțin să se perpelească.

CONTELE: Ce-o fi îndemnat-o pe contesă să-mi joace renghiul ăsta?

FIGARO: Domnul conte o fi știind mai bine decît mine.

CONTELE: Caut întotdeauna să-i fac toate voile și o copleşesc cu daruri.

FIGARO: Asta așa e. Dar nu-i sinteți credincios. Poți fi oare recunoscător celui care îți dă din belșug ce n-ai nevoie, lipsindu-te în schimb de ceea ce ți-e strict necesar?

CONTELE: Altădată îmi spuneai absolut totul.

FIGARO: Iar acum nu vă ascund nimic.

CONTELE: Cît ți-a dat contesa pentru această frumoasă complicitate?

FIGARO: Dumneavoastră cît mi-ați dat ca s-o smulg din ghearele doctorului Bartholo? Zău, domnule conte, nu umiliți pe cel ce vă servește cu credință, căci s-ar putea s-ajungă slugă rea.

CONTELE: De ce e întotdeauna ceva necurat în tot ce faci?

FIGARO: Cînd cauți cuiva nod în papură, sfirșești prin a-i găsi o vină...

CONTELE: Ai o faimă atît de rea!

FIGARO: Și dacă-s mai bun decât ea? Există oare mulți seniori care să poată spune la fel?

CONTELE: De sute de ori te-am văzut mergînd pe calea norocului, dar niciodată n-ai mers drept.

FIGARO: Era îmbulzeală. Ce vreți? Fiecare aleargă, se grăbește, împinge, se înghesuie, îmbrînțește, răstoarnă... Răzbește cine poate! Cei-lalți sînt striviți... În ceea ce mă privește, m-am lăsat păgubaș.

CONTELE: Ai renunțat la noroc? (*Aparte:*) la te uită!

FIGARO (*aparte*): E rîndul meu acum. (*Tare:*) Excelența-voastră m-a însărcinat cu administrația castelului. Sînt foarte mulțumit de slujba asta. E drept că n-o să am cîntea de a fi purtătorul unor răvașe însemnate, dar în schimb voi fi fericit, cu soția mea, aici în fundul Andaluziei.

CONTELE: Ce te-ar împiedica s-o iei cu tine la Londra?

FIGARO: Dacă aș lua-o, ar trebui să mă despart de ea atît de des, încît după puțină vreme m-aș sătura de înșurătoare pînă peste cap.

CONTELE: Cu puțină stăruință și minte ai putea ajunge curînd funcționar.

FIGARO: Minte ca să avansez? Domnul conte ride de mine... Fii mediocru, strecoară-te... și vei ajunge departe.

CONTELE: Nu ți-ar rămîne decât să înveți cu mine puțină politică.

FIGARO: O cunosc.

CONTELE: La fel de bine ca engleza?

FIGARO: Mult mai bine. Deși cu-așa ceva n-are de ce să se laude omul. Căci să te prefaci că n-ai habar de ceea ce știi, și că știi ceea ce habar nu ai; că pricepi ceea ce nu înțelegi, și că nu înțelegi ceea ce cunoști foarte bine; și mai ales că poți dincolo de puterile tale; să ascunzi în mare taină ceea ce de multe ori nici nu există; să te învui... ca să ascuți pene de scris și să pari plin de înțelepciune, când nu ești decât gol și găunos; să joci mai mult sau mai puțin bine un anumit rol; să trimiți spioni și să plătești trădători; să dezlipești peceti, să deschizi scrisori străine și să încerci să innobilezi sărăcia mijloacelor prin importanța titlului — să mă ia dracu, dacă nu-i asta toată politica.

CONTELE: Asta-i, după mine, sforărie...

FIGARO: Politică, sforărie, tot un drac. Și cum le socotesc pe amândouă surori gemene, le las în seama altuia. Vorba cîntecului: „*Mai drag îmi e cu draga mea*“...

CONTELE (*aparte*): Vrea să rămână. Înseamnă că Suzanne i-a spus.

FIGARO (*aparte*): Îl învăț eu minte, am să-i plătesc cu virf și indesat.

CONTELE: Prin urmare, crezi că ai să câștigi procesul tău cu Marcelline?

FIGARO: M-ați putea oare condamna pentru faptul
că refuz o fată bătrină, cînd excelența-voastră
își îngăduie să ni le ia pe toate cele tinere?

CONTELE (*batjocoritor*): La tribunal, magistratul
uită de sine și nu are în fața ochilor decît
legea.

FIGARO: Îngăduitoare pentru cei mari, aspră cu
cei mici.

CONTELE: Să nu crezi că glumesc!

FIGARO: Om trăi și-om vedea. „*Tempo e galant*”
uomo“, cum zice italianul; timpul spune în-
totdeauna adevărul: el imi va arăta cine imi
vrea binele și cine răul.

CONTELE (*aparte*): Văd că știe tot... îl înșor cu
guvernanta.

FIGARO (*aparte*): A făcut pe deșteptul cu mine!
Oare ce-o fi înțeles din ce i-am spus?

SCENA A VI-A

Contele, un lacheu, Figaro

LACHEUL (*anunțînd*): Don Guzman Brid'Oison.

CONTELE: Brid'Oison?

FIGARO: Judecătorul, omul dumneavoastră.

CONTELE: Să aștepte. (*Lacheul iese.*)

SCENA A VII-A

FIGARO (*rămîne o clipă privindul pe conte, care se gîndește*): Asta e tot ce dorea domnul conte?

CONTELE (*tresărind*): Eu?... Da... vezi să fie pregătită sala pentru ședința publică.

FIGARO: Cred că nu lipsește nimic. Jilțul dumneavoastră, scaunele cinstitelor fețe judecătorești, scaunelul grefierului, cele două bănci ale avocaților, estrada pentru lumea bună și fundul pentru oamenii de rînd... Mă duc. (*Iese.*)

CONTELE (*singur*): M-a luat cam repede, hoțomanul... Cînd stai de vorbă cu el, face ce face, și are întotdeauna dreptate... Te sucește, te învirtește... Afurisiților! V-ați înțeles amîndoi să mă trageți pe sfoară. Bineee! N-aveți decît să vă iubiți, să vă giugiuliți, să faceți ce vreți, dar să vă luați... niciodată!...

SCENA A VIII-A

Suzanne, Contele

SUZANNE (*într-un suflet*): Domnule conte! Iertați-mă, domnule conte...

CONTELE (*îmbufnat*): Ce este, domnișoară?

SUZANNE: Păreți supărat...

CONTELE: Spune ce vrei.

SUZANNE (*sfioasă*): Pe stăpîna mea au apucat-o stenahoriile. Venisem într-un suflet, să vă rog să ne dați sticluța cu eter. V-o aduc îndată înapoi.

CONTELE (*i-o dă*): Mai bine păstrează-o pentru dumneata. O să ai curînd nevoie de ea.

SUZANNE: Ca și cum o femeie ca mine ar avea vreodată stenahorii! Asta-i boală nobilă, de care te molipsești doar prin saloane.

CONTELE: O logodnică îndrăgostită, care-și pierde logodnicul...

SUZANNE: Plătind-o pe Marcelline cu zestrea ce mi-ați făgăduit...

CONTELE: Ți-am făgăduit eu așa ceva?

SUZANNE (*lăsînd ochii în jos*): Așa am înțeles, domnule conte...

CONTELE: Ei, dacă ai fi înțeles și altele...

SUZANNE (*continuuînd să privească în jos*): Nu-i oare de datoria mea să ascult pe excelența-sa?

CONTELE: Atunci de ce, fată fără inimă, nu mi-ai spus-o mai devreme?

SUZANNE: E oare vreodată prea tîrziu ca să spui adevărul?

CONTELE: Și chiar ai vrea să vii diseară în grădină?

SUZANNE: Mă plimb întotdeauna acolo pe-nserat.

CONTELE: Ai fost atît de rea cu mine azi-dimineață...

SUZANNE: Azi-dimineață? Păi, nu era pajul în spatele fotoliului?

CONTELE (*aparte*): Are dreptate, uitasem. (*Tare:*)

Dar de ce, cînd a venit Bazile din partea mea,
nici n-ai vrut s-auzi?

SUZANNE: Ce nevoie era să știe și Bazile?

CONTELE: Iar are dreptate. Totuși există un anume

Figaro, căruia mi se pare că i-ai spus totul!

SUZANNE: Firește că-i spun totul... afară doar de
ce trebuie să-i ascund.

CONTELE (*rizînd*): Ai haz, drăguțo! Care va să zică,
îmi făgăduiești... Dar, să fim înțeleși, dacă
nu te ții de cuvînt, nici zestre, nici căsătorie...

SUZANNE (*făcînd o plecăciune*): Însă fără căsătorie,
domnule conte, nu există nici dreptul stă-
pinului.

CONTELE (*aparte*): Cum de-i vin atîtea în cap?
Zău că mă zăpăcește! (*Tare:*) Te așteaptă
stăpîna, să-i duci sticleuța...

SUZANNE (*îi înapoiază sticleuța, rizînd*): Puteam
să vă vorbesc altfel?

CONTELE (*vrea s-o sărute*): Fetiță dulce!

SUZANNE (*se smulge*): Vine cineva...

CONTELE (*aparte*): E a mea... (*Fuge.*)

SUZANNE: Fuga la doamna, să-i povestesc.

SCENA A IX-A

Suzanne, Figaro

FIGARO: Hei, Suzanne! Suzanne! Unde alergi așa?

SUZANNE: De-acu pledează cît ți-o place, că tot ai cîștigat procesul. (*fuge.*)

SCENA A X-A

CONTELE (*intră singur*): Tot ai cîștigat procesul...

Era să cad în capcană, ca un prost. Bine, pușorilor, dacă-i pe-așa, vă învăț eu minte. Am să vă dau o sentință... dreaptă, s-o țineți minte toată viața... Dar te pomenești că-i plătește bătrinei datoria... Deși nu prea văd eu ce... Și dacă-i plătește, totuși? Noroc de Antonio... Cu ifosele lui, nu cred să fie prea incîntat că nepoată-sa îl ia pe Figaro, un necunoscut!... Am să-i zgîndăr ambiția. În definitiv, de ce n-aș face-o? În vastul cîmp al uneltirilor trebuie să știi să cultivi orice, chiar și infumurarea unui nătărău... (*dă să strige*) Anto... (*Dar o vede intrînd pe Marcelline, împreună cu ceilalți, și iese.*)

SCENA A XI-A

Bartholo, Brid'Oison, Marcelline

MARCELLINE (*lui Brid'Oison*): Domnule, să-ți explic despre ce este vorba.

BRID'OISON (*în robă, biblindu-se puțin*): Bi-bine, să di-discutăm verbal.

BARTHOLO: E vorba de-o făgăduială de luare în căsătorie.

MARCELLINE: Și de niște bani împrumutați.

BRID'OISON: Etcetera, i-înțeleg. Mai departe...

MARCELLINE: Nu, domnule, nici un etcetera.

BRID'OISON: Î-înțeleg, aveți banii?

MARCELLINE: Nu, domnule, eu i-am împrumutat...

BRID'OISON: Î-nțeleg prea bine, vreți b-banii înapoi?

MARCELLINE: Nu, domnule, vreau să se căsătorească cu mine.

BRID'OISON: Ei, dar i-înțeleg foarte bine, și el v-vrea să v-vă ia?

MARCELLINE: Nu, domnule... asta-i și pricina procesului.

BRID'OISON: O c-cunosc la p-perfecție. Vă îndoiiți cumva?

MARCELLINE: Ferească Dumnezeu! (*Către Bartholo:*) Rău am mai nimerit-o! (*Lui Brid'Oison:*) Va să zică, domnia-ta ne judeci?

BRID'OISON: Altfel, d-de ce mi-aș fi c-cumpărat funcția?

MARCELLINE (*oftind*): E un mare abuz că se vînd funcțiile...

BRID'OISON: Da, ar f-fi mult mai b-bine să se dea g-gratis. Împotriva c-cui faceți plîngerea?

SCENA A XII-A

*Bartholo, Marcelline, Brid'Oison, Figaro (care
intră frecându-și mâinile)*

MARCELLINE (*arătînd pe Figaro*): Împotriva unui
om necinstit. Iată-l.

FIGARO (*vesel, Marcellinei*): Vă stingheresc, mi se
pare. Domnul conte vine îndată, domnule
judecător.

BRID'OISON: P-parcă l-am mai văzut pe f-flăcăul
ăsta undeva...

FIGARO: La doamna, soția dumneavoastră, la Se-
villa, domnule consilier.

BRID'OISON: C-cînd asta?

FIGARO: Cu mai puțin de un an înainte să se nască
fiul dumneavoastră cel mic, care n-are pereche
pe lume de drăgălaș ce e. Pot să mă și laud.

BRID'OISON: Da, e cel mai frumos c-copil. Dar
tu? Se pare că-ți cam f-faci de cap pe-aici...

FIGARO (*modest*): Vai, domnule! Nu-s decît vorbe...

BRID'OISON: O făgăduială de luare în c-căsătorie!
P-prostul de tine!

FIGARO: Domnule...

BRID'OISON: Te-ai întîlnit c-cumva cu s-secretarul
meu?

FIGARO: Cu Double-Main, grefierul?

BRID'OISON: Da... ăla care s-suge la două oi.

FIGARO: Ba care suga la zece. Că l-am văzut
eu cum lucrează cînd e vorba de acte și

și de suplimente de acte... Dar ce să-i faci, așa e obiceiul...

BRID'OISON: F-formele trebuie respectate.

FIGARO: De bună seamă, domnule, căci, dacă fondul procesului aparține avocaților, este știut că forma e partea tribunalului.

BRID'OISON: Băiatul ăsta nu e chiar așa de p-prost cum am c-crezut la început. Ei bine, prietene, f-fiindcă știi atât de multe, v-vom avea grijă de ch-chestiunea care te interesează.

FIGARO: Domnule, mă încred în dreptatea voastră, cu toate că faceți parte din justiție.

BRID'OISON: Cum? Da, f-fac parte din justiție. Dar cum rămîne cu d-datoria pe care o ai și pe care n-o plătești?

FIGARO: Atunci, domnule, vă dați seama că e ca și cînd n-aș datora nimic...

BRID'OISON: De b-bună seamă. Ei, ia stai. Cum vine asta?

SCENA A XIII-A

*Bartholo, Marcelline, Contele, Brid'Oison,
Figaro, un aprod*

APRODUL (*merge înaintea contelui, strigînd*): Domnilor, excelența-sa!

CONTELE: În robă, domnule Brid'Oison? Aici?

Dar nu e decît o cheștiune domestică, haina civilă era mai mult decît bună...

BRID'OISON: Dumneavoastră s-sînteți bun, domnule conte. Dar nu umblu niciodată fără ea, căci f-forma, vedeți dumneavoastră, f-forma! Cutare care ride de un j-judecător în haină civilă tremură la s-simpla vedere a unui j-judecător în robă. F-forma, f-forma!

CONTELE (*către aprod*): Să intre asistența.

APRODUL (*deschide ușile urlînd*): Asistența!

SCENA A XIV-A

Actorii precedenți, Antonio, servitorii contelui, țărani și țărance în haine de sărbătoare. Contele se așază în jilțul său; Brid'Oison, pe un scaun alăturat; grefierul, pe scăunelul din fața mesei; judecătorii, avocații, pe una dintre băncile cu spătar. Marcelline, alături de Bartholo, iar Figaro, pe cealaltă bancă; țăranii și vafeții în spate, în picioare.

BRID'OISON (*către Double-Main*): Double-Main, citează p-părțile.

DOUBLE-MAIN (*citește o hîrtie*): Nobilul, foarte nobilul, prea nobilul don Pedro George, hidalgo, baron de Los Altos, y Montes Fieros, y otros

montes, reclamă pe Alonzo Calderon, tânăr autor dramatic... Este vorba de o comedie ratată, pe care fiecare o reneagă și o atribuie celui-alt.

CONTELE: Și unul, și altul au dreptate. Se scoate de pe rol. Dacă mai scriu împreună o altă operă, care să aibă cât de cât răsunet în lumea bună, hotărîm ca nobilul să-i dea numele, și poetul talentul.

DOUBLE-MAIN (*citind altă hîrtie*): Andrea Petruccio, plugar, reclamă pe percepătorul regiunii. E vorba de un impozit abuziv...

CONTELE: Cazul nu mă privește. Voi fi mai folositor supușilor mei, protejind interesele regelui. Mai departe.

DOUBLE-MAIN (*scoate o a treia hîrtie. Bartholo și Figaro se ridică în picioare*): Barbe-Aagar-Raab-Madeleine-Nicole-Marcelline de Verte Allure, majoră (*Marcelline se ridică și salută*), reclamă pe numitul Figaro... Numele de bottez e în alb...

FIGARO: Anonim.

BRID'OISON: A-anonim? Ce s-sfînt mai e și ăsta?

FIGARO: Sfîntul meu.

DOUBLE-MAIN (*scrie*): Împotriva lui Anonim Figaro. Rangul?

FIGARO: Gentilom. (*Grefierul scrie.*)

CONTELE: Ești gentilom?

FIGARO: Cu voia Celui-de-sus, aș fi fost fiu de prinț.

CONTELE (*greșierului*): Zi-nainte.

APRODUL (*din răspuseri*): Liniște, domnilor!

DOUBLE-MAIN (*citește*): Pricina este opunerea pe care o face căsătoriei numitului Figaro numita Verte Allure... Doctorul Bartholo va pleda pentru reclamantă, iar zisul Figaro pentru el însuși, dacă curtea o îngăduie, fiind cunoscut că aceasta este împotriva uzului și a jurisprudenței...

FIGARO: Uzul, maestre Double-Main, este adesea un abuz. Un om mai răsărit își va cunoaște întotdeauna interesul mai bine decât acei avocați care, asudînd din răspuseri, urlînd cît îi ține gura și cunoscînd totul afară de chestiunea în cauză, își nenorocesc fără să le pese clientul și își plietisesc auditoriul, făcîndu-i să moțăie pe domnii jurați; pe urmă se umflă în pene, de parcă ar fi scris ei *Oratio pro Murena*¹. Nu, domnilor, eu ce am de spus am să spun în puține cuvinte...

DOUBLE-MAIN: Numai că pînă acum ai spus cam multe... Și nu dumneata ești reclamantul. Prin urmare, singurul drept pe care-l ai este să te aperi. Apropiati-vă, doctore, și citiți făgăduiala.

BARTHOLO (*punîndu-și ochelarii*): E limpede ca bună ziua.

¹ *Discurs pentru Murena*, aparținînd celebrului orator roman Marcus Tullius Cicero.

BRID'OISON: S-să auzim și noi.

DOUBLE-MAIN: Vă rog liniște, domnilor!

APRODUL (*din răspuleri*): Liniștel

BARTHOLO (*citește*): „Eu, subsemnatul, recunosc că am primit de la domnișoara cutare, cutare, cutare... Marcelline de Verte-Allure, domiciliată la castelul Aquas-Frescas, suma de două mii de piaștri, sumă pe care i-o voi restitui la prima ei cerere, în acest castel, și mă voi căsători cu ea“ Semnat: Figaro, pur și simplu. Părerea mea este ca pîritul să-și plătească datoria și să-și îndeplinească făgăduiala, plus cheltuielile de judecată. (*Pledgează:*) Domnilor... niciodată un proces mai interesant nu a fost supus judecății onoratei curți, și de cînd Alexandru cel Mare, care și el îi făgăduise frumoasei Thalestris că o va lua de nevastă...

CONTELE (*îl intrerupe*): Înainte de-a merge mai departe, să vedem dacă se admite judecarea priciniei.

BRID'OISON (*lui Figaro*): Î-l-împricinat, mi se pare că vrei să spui ceva?...

FIGARO: Vreau să spun, domnilor, că din viclenie, greșeală sau zăpăceală, documentul nu a fost bine citit, căci nu stă scris acolo „sumă pe care i-o voi restitui și mă voi căsători“, ci „sumă pe care i-o voi restitui SAU mă voi căsători“, ceea ce este cu totul altceva.

CONTELE: Ce e scris în act, ȘI ori SAU?

BARTHOLO: Scrie ȘI.

FIGARO: Scrie SAU.

BRID'OISON: D-Double-Main, citește dumneata.

DOUBLE-MAIN (*luînd hîrtia*): E mai sigur așa, căci adesea părțile schimbă sensul citind. (*Citește:*) Va să zică... Domnișoara cutare... cutare... cutare, de Verte Allure... Așa... care sumă o voi restitui la cerere, în acest castel... Și... Sau... Și... Sau... Cuvîntul e prost scris... Este și o pată...

BRID'OISON: O p-pată? Înțeleg cum vine socoteala...

BARTHOLO (*pledînd*): Eu susțin că este conjuncția copulativă ȘI, care leagă părțile corelative ale frazei „voi plăti domnișoarei și o voi lua în căsătorie“.

FIGARO (*pledînd*): Eu susțin că este conjuncția alternativă SAU, care separă zisele părți „voi plăti domnișoarei, SAU o voi lua în căsătorie“. Dacă face pe chițibușarul, și-a găsit nașul... O dă pe latinește, îi răspund pe grecește, praf îl fac.

CONTELE: Cum putem judeca asemenea litigii?

(*Judecătorii se ridică și se sfătuiesc între ei.*)

BARTHOLO: Halal fel de a-ți plăti datoriile!

DOUBLE-MAIN: Liniște, domnilor.

APRODUL (*din răspuțeri*): Liniște!

BARTHOLO: Asta-i curată pungășie, să nu-ți respecți angajamentele...

FIGARO: Îți pledezi propria cauză, avocatule?

BARTHOLO: Eu o apăr pe domnișoara.

(*Judecătorii continuă să discute în șoaptă.*)

ANTONIO (*Marcellinei, arătînd spre judecători*): Ce tot au de șușotit?

MARCELLINE: Judecătorul cel mare a fost mituit; acum îl mituiește la rîndul lui pe celălalt, iar eu pierd procesul.

BARTHOLO (*în șoaptă, încruntat*): Mă tem că da...

FIGARO (*vesel*): Curaj, Marcelline!

DOUBLE-MAIN (*ridicîndu-se în picioare, către Marcelline*): Asta-i prea de tot! Vă denunț, și, pentru onoarea acestui tribunal, cer ca, înaintea să se pronunțe, curtea să judece procesul de ultraj.

CONTELE (*se așază*): Nu, grefierule, nu voi judeca insulta ce mi se aduce; un judecător spaniol nu va roși de o învinuire demnă cel mult de tribunalele asiatice; dar se fac și la noi destule abuzuri. Iată, pentru a pedepsi unul dintre ele, am luat o hotărîre iar judecătorul care i s-ar opune este un mare dușman al legilor. Ce solicită reclamanta? Căsătorie, sau plată; căci amîndouă împreună nu merg.

DOUBLE-MAIN: Liniște, domnilor!

APRODUL (*din rășputeri*): Liniște!

CONTELE: Ce pretinde împricinatul? Să-și păstreze independența. E liber s-o facă.

FIGARO (*vesel*): Am cîștigat.

CONTELE: Dar, cum textul spune „sumă pe care i-o voi restitui la prima cerere, sau o voi lua în căsătorie“ etc., curtea condamnă pe pîrit să plătească reclamantei două mii de piaștri, sau să o ia de nevastă chiar azi. *(Se ridică.)*

FIGARO *(ca trăsniț)*: Am pierdut!

ANTONIO *(bucuros)*: Grozavă hotărîre!

FIGARO: De ce grozavă?

ANTONIO: Pentru ce n-o să-mi mai fii nepot. Mii de mulțumiri, înălțimea-voastră.

APRODUL *(din răspuțeri)*: Părăsiți sala, domnilor! *(Publicul iese.)*

ANTONIO: Mă duc să-i povestesc nepoată-mi. *(Iese.)*

SCENA A XV-A

(Contele se plimbă în sus și-n jos.)

Marcelline, Bartholo, Figaro, Brid'Oison

MARCELLINE *(se așază)*: Uff, mi-a venit inima la loc.

FIGARO: Iar mie mi-a stat.

CONTELE *(aparte)*: Cel puțin, sint răzbunat, asta mă răcorește.

FIGARO *(aparte)*: Și Bazile, care trebuia să se opună la căsătoria Marcellinei, naiba știe pe unde umblă! *(Contelui, care iese.)* Plecați, domnule conte?

CONTELE: Am isprăvit.

FIGARO (*arătînd spre Brid'Oison*): Și burtoșul ăsta de judecător, care...

BRID'OISON: Eu, b-burtoș?!

FIGARO: Da, dumneata. Cît privește căsătoria mea cu Marcelline, nici vorbă! La urma urmei, sînt gentilom. (*Contele se oprește.*)

BARTHOLO: Ba ai să te însori cu ea!

FIGARO: Fără consimțămîntul nobililor mei părinți?

BARTHOLO: Unde-s, să-i vedem și noi...

FIGARO: Dați-mi puțin răgaz; nu mai am mult, și-am să-i găsesc. Îi caut de 15 ani.

BARTHOLO: Înfumuratul! O fi vreun copil găsit...

FIGARO: Pierdut, doctore, sau, mai bine zis, furat.

CONTELE (*se întoarce*): Furat, pierdut, dovada?

Ah! el, ar fi în stare să se plîngă că l-am nedreptățit.

FIGARO: Domnule conte, chiar dacă sentecele cu dantelă, plăpumioara brodată și giuvaerurile de aur, pe care le aveam asupra-mi cînd m-au găsit bandiții, n-ar fi de-ajuns pentru a dovedi nobila-mi obîrșie, faptul că brațul meu poartă un semn anume dovedește că am fost vlăstar de neam... (*Vrea să-și descopere brațul drept.*)

MARCELLINE (*ridicîndu-se repede*): Nu cumva ai o lopățică pe brațul drept?

FIGARO: Da. De unde știi?

MARCELLINE: Dumnezeuule, el e!

FIGARO: Da, eu. Și?

BARTHOLO (*către Marcelline*): Cine e?

MARCELLINE (*emoționată*): Emmanuel!

BARTHOLO (*lui Figaro*): Ai fost răpit de țigani?

FIGARO (*exaltat*): La doi pași de castel. Dragă doctore, dacă îmi ajuți să dau de urma nobilei mele familii, orice răsplată va fi prea mică, și oricît aur vei cere, iluștrii mei părinți...

BARTHOLO (*arătînd spre Marcelline*): Iată-ți mama!

FIGARO: Mama-doică?

BARTHOLO: Nu, propria-ți mamă.

CONTELE: Mamă?!

FIGARO: Nu-nteleg...

MARCELLINE (*arătînd spre Bartholo*): Și iată-ți tatăl...

FIGARO (*dezamăgit*): Săracu de mine...

MARCELLINE: Vocea singelui nu te-a făcut să simți asta de mii de ori?

FIGARO: Niciodată.

CONTELE: Mamă...

BRID'OISON: E limpede, acum n-o mai poate lua de nevastă.

BARTHOLO: Și nici eu.

MARCELLINE: Nici dumneata? Bine, dar ne-am regăsit copilul! Mi-ai jurat!

BARTHOLO: Eram nebun. Dacă asemenea amintiri pot obliga pe cineva, atunci ar trebui să ne căsătorim cu toată lumea.

BRID'OISON: Și dacă am fi atît de pretențioși, n-nimeni nu s-ar mai căsători cu n-nimeni.

BARTHOLO: Un trecut plin de păcate! O tinerețe demnă de plîns!

MARCELLINE (*inflăcărîndu-se*): Da, demnă de plîns!

Ba chiar mai mult decît s-ar crede... Nu vreau să-mi neg greşelile, ziua de azi mi le-a dovedit cu prisosinţă! Dar cît de greu e să fii pedepsit, după treizeci de ani de viaţă cinstită... Mi-era dat să fiu o femeie cuminte, şi aşa am şi fost îndată ce mi-a venit mintea la cap... Însă la vîrsta visurilor, a lipsei de experienţă şi a nevoilor, cînd pe de-o parte ne dau tircoale bărbaţii, iar pe de alta ne sugrumă mizeria, cum se poate apăra o biată fată împotriva atîtor duşmani, care o pîndesc la tot pasul? Cine ştie dacă cel care te judecă azi cu asprime n-a pricinuit în viaţa lui pierzania atîtor nefericite?!

FIGARO: Cei mai vinovaţi sînt şi cei mai necruţători, asta-i de cînd lumea.

MARCELLINE (*cu aprindere*): Bărbaţi nerecunoscători, care vă dispreţuiţi victimele fiindcă s-au lăsat amăgite de voi, voi ar trebui să fiţi pedepsiţi pentru greşelile tinereţilor noastre, voi şi cu judecătorii cei calpi, care, în nepăsarea lor criminală, lasă să ni se ia orice mijloc de trai cinstit. Există oare vreo meserie pentru sărmanele fete? Nu au şi ele dreptul să mănince, să se gătească? Atunci, de ce numai bărbaţii să poată să-şi cîştige pîinea?

FIGARO (*infuriat*): Dacă şi soldaţii au ajuns să brodeze!

MARCELLINE (*cu inflăcărare*): Chiar şi în rîndurile cele mai înalte ale societăţii, femeile nu au

din partea voastră decît prea puţină consideraţie. Îngelate de un respect aparent, trăiesc într-o adevărată sclavie. Sînt minore cînd e vorba de bunurile lor, şi majore cînd e să fie pedepsite pentru vreo greşeală. Oricum ai privi-o, purtarea voastră faţă de noi trezeşte silă sau milă.

FIGARO: Are dreptate.

CONTELE (*aparte*): Cam prea multă dreptate.

BRID'OISON: A-are, într-adevăr, d-dreptate.

MARCELLINE: Dar ce ne pasă, fiule, de refuzul unui om nedrept? Nu te uita de unde vii, priveşte încotro mergi! Acesta e lucrul cel mai de seamă. Peste cîteva luni, logodnica ta nu va mai depinde decît de ea, şi va primi şi atunci să fie a ta, poţi fi sigur de asta. Mulţumeşte-te cu o soţie şi o mamă iubitoare, care îţi vor dovedi dragostea lor, care mai de care. Fii bun faţă de ele, bucuros în sinea ta; vesel, liber şi binevoitor cu toată lumea! Şi atunci mama ta va fi fericită.

FIGARO: Înţeleaptă ţi-e vorba, măicuţo, şi-ţi voi urma sfatul. Prost mai e omul, bine zici. Sînt mii şi mii de ani de cînd pămîntul se învîrteşte — şi, în acest ocean al timpului unde am pescuit la întîmplare vreo treizeci de bieţi anişori, care nu se vor mai reîntoarce niciodată, eu să mă zbucium ca să aflu datorită cui sînt pe lume... Atita pagubă pentru cine se necăjeşte de atita lucru. Să-ţi

îrosești viața în frământări de acest soi înseamnă să tragi neîncetat la jug, ca acele biete gloabe care urcă în susul apei, fără să se poată odihni nici cînd se opresc, și care se opintesc chiar cînd stau pe loc. Așa că vom aștepta.

CONTELE: Caraghioasă întimplare — imi strică toate socotelile.

BRID'OISON (*lui Figaro*): Și cum rămîne atunci cu vița n-nobilă, cu castelul? Ai vrut să dai gata tribunalul?

FIGARO: Din pricina lui era să fac o prostie cît mine de mare. Unde mai pui că, pentru acei blestemați de o sută de taleri, n-a lipsit mult să-l trimit pe lumea cealaltă pe acest domn, despre care aflu astăzi că mi-e tată. Dar, fiindcă cerul mi-a scăpat conștiința de primejdiile ce-o pîneau, primește, tată, scuzele mele... Iar dumneata, dragă mamă, îmbrățișează-mă, pe cît te îndeamnă inima ta de mămică.

(*Marcelline îl îmbrățișează.*)

SCENA A XVI-A

*Bartholo, Figaro, Marcelline, Brid'Oison,
Suzanne, Antoine, Contele*

SUZANNE (*intră în fugă, cu o pungă în mînă*):
Stați, domnule conte. Să nu se cunune. Vin

să-i plătesc doamnei, cu zestrea pe care mi-o dăruiește doamna contesă.

CONTELE (*aparte*): Stăpina ta mai lipsea aici...
Parcă toate s-au unit împotriva mea... (*Iese.*)

SCENA A XVII-A

*Bartholo, Antonio, Suzanne, Figaro, Marcelline,
Brid'Oison*

ANTONIO (*văzîndu-l pe Figaro, care-și sărută mama, către Suzanne*): Plătește tu, plătește, dar deschide ochii.

SUZANNE (*se oprește*): Ce-am văzut imi ajunge.
Să mergem, unchiule.

FIGARO (*oprînd-o*): Stai, nu pleca, te rog. Ce zici că ai văzut?

SUZANNE: Că eu sint o proastă, și tu un laș.

FIGARO: Nici una, nici alta.

SUZANNE: Și că te însori de bunăvoie cu ea, de vreme ce-o mîngii...

FIGARO (*cesel*): De mîngîiat o mîngii, dar de nevastă n-o iau!

(*Suzanne dă să plece. Figaro o oprește.*)

SUZANNE: Mai și îndrăznești să mă oprești?! (*Îi trage o palmă.*)

FIGARO (*către ceilalți*): Asta zic și eu dragoste...
(*Către Suzanne*): Înainte de a ne părăsi, te

rog din suflet, uită-te bine la femeia asta, o vezi?

SUZANNE: O văd.

FIGARO: Și cum ți se pare?

SUZANNE: Oribilă.

FIGARO: Trăiască gelozia, care nu știe de glumă!

MARCELLINE (*întinzându-i brațele*): Îmbrățișează-ți mama, dragă Suzanne. Răutăciosul care te necăjește e fiul meu.

SUZANNE: Cum, ești mama lui? (*Alcargă la ea și o îmbrățișează.*)

ANTONIO: Și asta ai aflat-o...

FIGARO: Acum!

MARCELLINE (*cu căldură*): Nu degeaba mă trăgea inima spre el, deși într-un fel greșit; era vocea singelui.

FIGARO: Iar bunul meu simț mă îndepărta de tine, mamă, eu toate că nu-mi erai de fel străină, dovadă banii...

MARCELLINE (*îi înapoiază hîrtia*): Care acum sint ai tăi, zestrea ta! Ia-ți înapoi polița.

SUZANNE (*îi aruncă punga*): Ia-o și pe asta.

FIGARO: Foarte mulțumesc!

MARCELLINE (*cu înflăcărare*): Am fost o fată amărită, era să fiu o femeie ticăloasă, și iată-mă cea mai fericită dintre mame. Veniți în brațele mele, copii. Voi sinteți tot ce am mai scump pe lume. Bucuria mea e fără de margini. Nici nu știți ce mult am să vă iubesc...

FIGARO (*înduioșat, cu însuflețire*): Taci, mamă, taci... Mi-s ochii plini de lacrimi — cele dintii care mi i-au umezit vreodată și parcă văd c-am să încep să pling de-a binelea. La urma urmelor, sint lacrimi de bucurie! Și eu, care mă rușinam de ele ca un prost... Simțeam că-mi curg pe obraji, și mă feream să le vedeți... (*Își arată obrajii uzi*): Ia s-o mai dăm încolo de rușine! Vreau să rid și să pling. Nu simți de două ori în viață ce simt eu acum. (*Își ia mama și logodnica în brațe.*)

MARCELLINE: Băiatul meu...

SUZANNE: Iubitul meu...

BRID'OISON (*ștergându-și ochii cu o batistă*): Na, că m-am prostit și eu...

FIGARO (*înfălăcărât*): Durere, acum pot să te înfrunt! Încearcă, de cutezi, să mai lovești în mine, apărat cum sint de aceste ființe dragi!

ANTONIO (*lui Figaro*): Ia, mai încet cu giugiulele. Dacă vrei să știi, cînd e vorba de însurătoare, părinților le vine rîndul mai întii. Ai tăi se iau, ori ba?

BARTHOLO: Sa mi se usuce și să-mi cadă mina, dacă o s-o dau vreodată mamei acestui caraghios.

ANTONIO (*lui Bartholo*): Ești un tată fără inimă, asta ești... (*Lui Figaro:*) Dacă-i așa, tinere, pune-ți pofta-n cui.

SUZANNE: Vai, unchiule!

ANTONIO: Cum o să dau fata surorii mele pe mîna unuia care e copilul nimănui?

BRID'OISON: Ce t-tot vorbești, nătărăule? Ești t-totdeauna copilul cuiva.

ANTONIO: O fi, dar ăstuia n-am să i-o dau nicio dată. (*Iese.*)

SCENA A XVIII-A

*Bartholo, Suzanne, Figaro, Marcelline,
Brid'Oison*

BARTHOLO (*lui Figaro*): Așa că să-ți găsești pe cineva care să te înfieze. (*Dă să plece.*)

MARCELLINE (*aleargă după Bartholo și-l apucă cu amîndouă mîinile*): Stai, doctore, nu pleca.

FIGARO (*aparte*): S-ar zice că toți proștii din Andaluzia s-au pornit împotriva căsătoriei mele.

SUZANNE (*lui Bartholo*): Tăticule, gîndește-te, e doar fiul tău...

MARCELLINE (*lui Bartholo*): E deștept, chipeș, priceput...

FIGARO (*lui Bartholo*): Și nu te-a costat o lețcaie...

BARTHOLO: Dar cei o sută de taleri, pe care mi i-a luat?

MARCELLINE (*mîngîindu-l*): O să avem atîta grijă de tine, tăticule...

SUZANNE (*idem*): O să te iubim atît de mult, tăicuțule...

BARTHOLO (*înduioșat*): Tată! Tăticule! Tăicuțule! Încep să mă prostesc și eu, ca dumnealui. (*Arată spre Brid'Oison.*) Mă las dus ca un copil... (*Marcelline și Suzanne îl îmbrățișează.*) Stați, n-am zis da... (*Se întoarce.*) Unde-i domnul conte?

FIGARO: Hai să-l căutăm, să-i smulgem consimțămîntul, că dacă mai pune ceva la cale, o să trebuiască s-o luăm de la capăt.

TOTI: Să-l căutăm, să-l căutăm... (*Fug, tirîndu-l cu ei și pe Bartholo.*)

BRID'OISON (*rămas singur*): Auzi, „încep să mă p-prostesc și eu ca d-dumnealui“... A-astea poți să ți le s-spui ție i-insuți, dar nu... Țștia de pe-aici is cam n-neciopliți... (*Iese.*)

CORTINA

ACTUL AL IV-LEA

O sală mare, împodobită cu flori, ghirlande și policandre aprinse — într-un cuvânt, pregătită pentru serbare. În prim-plan, dreapta, o masă, cu cele trebuincioase pentru scris, și un fotoliu

SCENA I

Figaro, Suzanne

FIGARO (*ținând-o de mijloc*): Ei, dragoste, ești mulțumită, ai văzut ce bine s-a priceput măicuța mea — fie-i gura aurită —, să-l înduplece pe doctor? Până la urmă, tot o ia de nevastă, iar uriciosul de unchiu-tău nu mai are încotro. În schimb, domnul conte turbează că nu

mai poate să ne împiedice nunta. Să mori de ris, nu alta!

SUZANNE: N-am mai pomenit asemenea ciudățenie...

FIGARO: Mai bine zis, caraghioslie. Nu voiam de la excelența-sa decât o zestre, și iată că ne-au picat două, care nici măcar nu-s de la el. Pe tine te urmărea cu îndrjire o rivală, eu eram chinuit de o scorpie — și amîndouă s-au prefăcut, pentru noi, în cea mai bună dintre mame. Ieri eram ea și singur pe lume, astăzi iată-mă cu ambii părinți — e drept, nu așa de străluciți cum mi-i închipuisem, dar destul de buni pentru noi, care nu avem deșertăciunea și fumurile celor bogăți.

SUZANNE: Și totuși nu s-a împlinit nimic din tot ce puseseră la cale, din tot ce doream!

FIGARO: Așa e în viață: muncеști, plănuiești, stăruiești într-un fel — soarta hotărăște într-altul. Și de la cuceritorul hrăpăreț, care ar vrea să înghită lumea, pînă la bietul orb ce se lasă dus de un ciine, toți sintem în voia toanelor ei. Ba orbul cu ciinele e adeseori chiar mai bine călăuzit, mai puțin înșelat în vederile lui, decât celălalt orb cu întreaga-i suită... Cît despre drăgălașul orb, pe nume Amor... (*O ia din nou în brațe, drăgăstos.*)

SUZANNE: Țsta e singurul care mă interesează!

FIGARO: Atunci, lasă-mă să fiu eu ciinele credincios care îl va mîna pînă la ușa ta — și iată-ne căpătuiți pe viață.

SUZANNE (*rizînd*): Amorul și cu tine?

FIGARO: Eu și amorul.

SUZANNE: Și n-o să vă căutați alt cuib?

FIGARO: Dacă mă prinzi vreodată, facă-se ca o mie de milioane de curtezani...

SUZANNE: Nu așa, spune adevărul.

FIGARO: Am spus adevărul cel mai adevărat.

SUZANNE: Nesuferitule! Vorbești, de parcă ar exista mai multe adevăruri.

FIGARO: Ba bine că nu! De cînd s-a observat că bătrîna nebunie devine cu timpul înțelepciune și că minciuni mici și vechi, greșit semănate, au rodit adevăruri mari, mari de tot, există pe lume fel de fel de adevăruri. Cele pe care le știi și nu îndrăznești să le dezvălui, căci nu orice adevăr e bine să fie spus; și acelea pe care le lauzi, fără să le dai crezare, căci nu orice adevăr e vrednic de crezut; apoi jurămintele pătimașe, amenințările mamelor, aiurelile bețivilor, făgăduielile oamenilor sus-puși, cuvîntul de onoare al negustorilor și cîte și mai cîte. Numai dragostea mea pentru Suzon e un adevăr sigur și de soi.

SUZANNE: Îmi place bucuria ta nestăvilită, fiindcă înseamnă că ești fericit. Dar hai să vorbim de întîlnirea cu contele.

FIGARO: Ba să nu vorbim de fel; din pricina ei era cît pe ce s-o pierd pe Suzanne.

SUZANNE: Vrei deci să nu mai aibă loc?

FIGARO: Dacă mă iubești, Suzon, dă-mi cuvîntul că n-ai să te duci. Lasă-l să te aștepte, asta-i va fi pedeapsa.

SUZANNE: Mi-a fost mai greu să-i făgăduiesc, decît să nu-mi țin făgăduiala. De-acu înainte nici să nu mai pomenim.

FIGARO: Adevărul adevărat?

SUZANNE: Eu nu sint ca voi, deșteptii! Pentru mine nu-i decît un singur adevăr.

FIGARO: Și ai să mă iubești un pic?

SUZANNE: Mult.

FIGARO: Nu-i de-ajuns.

SUZANNE: Cum așa?

FIGARO: Cînd e vorba de iubire, vezi tu, mult nu-i niciodată destul.

SUZANNE: Eu nu mă prea pricep în întortocheri din astea, dar nu-l voi iubi decît pe soțul meu.

FIGARO: Ține-te de cuvînt, și ai să fii singura excepție din lume. (*Vrea s-o sărute.*)

SCENA A II-A

Figaro, Suzanne, Contesa

CONTESA: Aveam dreptate să spun că unde dai de unul, dai și de celălalt. Dar stăpînește-ți nerăbdarea, Figaro, căci te furi pe tine însuși cu aceste întîlniri furișe. Haideți!

Sinteți așteptați, lumea începe să-și piardă răbdarea.

FIGARO: Că bine ziceți, doamnă, uitasem. (*Vrea s-o ia pe Suzanne cu el.*)

CONTESA (*o reține*): Las-o, vine și ea îndată.

SCENA A III-A

Suzanne, Contesa

CONTESA: Te-ai pregătit să ne schimbăm vestimentele?

SUZANNE: Nu, doamnă, întâlnirea nu mai are loc.

CONTESA: Cum, te-ai răzgândit?!

SUZANNE: Nu vrea Figaro.

CONTESA: Bine, dar alta ne-a fost înțelegerea...

SUZANNE: Ce să fac, doamnă!?

CONTESA: Trebuia să-mi închipui: Figaro nu e omul care să lase să-i scape din mână o zestre.

SUZANNE: Vai, doamnă, ce vreți să spuneți?

CONTESA: Că a căzut la învoială cu contele, și îi pare rău că mi-a destăinuit planurile sale. Acum știu eu cine am de-a face. Să nu vă mai văd. (*Se îndreaptă spre ieșire.*)

SUZANNE (*cade în genunchi*): În numele Celui-Atotputernic și milostiv! Nici nu bănuieți, doamnă, tot răul pe care i-l pricinuiți Suzannei. După

cite-ați făcut pentru mine și după ce mi-ați
dăruit o zestre...

CONTESA (*se întoarce și o ridică*): Suzon! Îmi pare
rău! Ne-am zăpăcit amîndouă. Abia acum
îmi dau seama că, cedîndu-mi mie locul tău,
nici nu trebuie să te mai duci în grădină, dra-
ga mea... în felul acesta îți ții cuvîntul față
de soțul tău, iar mie îmi ajuți să-l recîștig
pe-al meu.

SUZANNE: Cît de mult m-ați mîhnit...

CONTESA: Lasă, uită și tu... (*O sărută pe frunte.*)
Unde urma să vă întîlniți?

SUZANNE (*îi sărută mina*): Nu mi-a rămas în mîntre
decît cuvîntul grădină.

CONTESA (*arătîndu-i masa*): Ia pana asta și hai să
hotărîm locul.

SUZANNE: Să-i scriu eu?!

CONTESA: Neapărat.

SUZANNE: Doamnă, dar vă dați seama...

CONTESA: Fii pe pace, iau totul asupra mea. (*Su-
zanne se așază, contesa îi dictează.*) Un cîntec
nou, pe melodia „Ce frumos va fi diseară sub
castanii cei umbroși... Ce frumos va fi disea-
ră...”

SUZANNE (*scriind*): „... sub castanii cei umbroși...”
Atît?

CONTESA: Crezi că nu va înțelege?

SUZANNE (*recitește*): Ba da... (*Împăturește bilețe-
lul.*) Cu ce să sigilez?

CONTESA: Cu un ac, grăbește-te. Va folosi drept răspuns. Serie pe dos „Înapoiți-mi sigiliul“.

SUZANNE (*rizind*): Ha, ha, sigiliul. Țsta, doamnă, are mai mult haz decât cel de pe brevet.

CONTESA (*întristându-se*): Da...

SUZANNE (*căutînd*): Ei, poftim, n-am nici un ac la mine.

CONTESA (*își desface tunică*): Ia-l pe ăsta... (*Panglica pajului îi cade jos din sîn.*) A, panglica!

SUZANNE (*o ridică*): Panglica drăcușorului nostru! Cum de v-a lăsat inima să i-o luați?

CONTESA: Nu puteam să i-o las. Îți dai seama... Hai, dă-mi-o!

SUZANNE: Doamna nu poate s-o mai poarte așa, pătată cu singele bietului băiat...

CONTESA (*o ia înapoi*): E foarte bună pentru Fanchette... La primul buchet pe care mi-l va aduce...

SCENA A IV-A

O Păstoriță, Cherubin (îmbrăcat în fată),
Fanchette și numeroase fete, îmbrăcate toate
la fel și cu buchete de flori în brațe; Contesa,
Suzanne

FANCHETTE: Doamnă, au venit fetele din sat, să
vă aducă flori...

CONTESA (*stringînd repede panglica*): Ce drăguțe sînteți!... Dar îmi pare rău, micuțele mele, că nu vă cunosc pe toate. (*Arătînd spre Cherubin*.) Cine e fetița asta, ce pare atît de sfioasă?

PĂSTORIȚA: O verișoară a mea, a venit și ea să vadă nunta.

CONTESA: Ce frumoșică e! Dar cum nu pot, drăguțele mele, să duc deodată atîtea buchete, uite, am să-l iau pe-al ei... (*Ia buchetul lui Cherubin și-l sărută pe frunte*.) Cum s-a îmbujorat! (*Către Suzanne*.) Nu ți se pare, Suzon, că seamănă... știi tu cu cine?

SUZANNE: Ca două picături.

CHERUBIN (*aparte, cu mîinile pe inimă*): Sărutul ăsta m-a răscolit.

SCENA A V-A

*Fetele, Cherubin, în mijlocul lor; Fanchette,
Antonio, Contesa, Suzanne, Conte*

ANTONIO: Și eu vă spun, domnule conte, că e aici; l-au îmbrăcat la noi acasă, toate hainele lui sînt încă acolo, și iată-i și chipiul, pe care l-am scos dintr-o boccea. (*Se apropie și se uită pe rînd la fiecare fată și, recunoscîndu-l pe Cherubin, îi smulge boneta, astfel că părul*

impletit al băiatului îi cade pe spate; Antonio îi pune pe cap chipiul și exclamă:) Ei, comedie, iată-l și pe ofițerașul nostru!

CONTESA (*face un pas îndărăt*): Dumnezeu!

SUZANNE: Împielitatul!

ANTONIO: Nu vă spuneam eu că el e?

CONTELE: Ce-nseamnă asta, doamnă?

CONTESA: Ce să însemne, domnule!? Sînt tot atît de mirată ca și dumneata, și cel puțin la fel de supărată.

CONTELE: Bine, dar azi-dimineață?

CONTESA: Aș fi într-adevăr vinovată, dacă aș continua să-ți ascund adevărul. Abia venise. Începusem să pun la cale gluma, pe care au continuat-o copilele astea, cînd te-ai ivit ca o furtună. El a fugit, eu mi-am pierdut cumpătul și, cum eram toți îngroziți, lucrurile s-au încurcat din ce în ce.

CONTELE (*cu ciudă, lui Cherubin*): De ce n-ai plecat?

CHERUBIN (*scoțîndu-și grăbit chipiul*): Domnule conte...

CONTELE: Neascultarea ta va fi aspru pedepsită.

FANCHETTE (*fără să-și dea seama ce spune*): Domnule conte, vă rog din suflet, ascultați-mi rugămintea... De cîte ori veniți să mă sărutați, îmi spuneți: „Dacă ai vrea să mă iubești, micuță Fanchette, ți-aș da orice mi-ai cere...”

CONTELE (*roșind*): Ți-am spus eu vreodată asta?

FANCHETTE: Da, domnule conte. Așa că, în loc

să-l pedepsim pe Cherubin, dați-mi-l de bărbat, și vă voi iubi nebunește...

CONTELE (*aparte*): Parcă-i un blestem cu pajul ăsta...

CONTESA: Ei bine, domnule, e rindul dumitale! Mărturisirea acestei copile, tot atât de nevinovată ca și a mea, scoate, în sfârșit, la lumină două adevăruri: că nu e niciodată vina mea când îți pricinuieste unele griji, în timp ce dumneata faci tot ce poți ca să le sporești și să le îndreptățești pe ale mele.

ANTONIO: Care va să zică, și dumneavoastră, domnule conte?... Bineee! Am s-o învăț eu minte, ca și pe biata maică-sa, care s-a prăpădit. Nu mi-e de urmări, dar doamna contesă știe prea bine că fetițele când se fac mari...

CONTELE (*descumpănit, aparte*): Este aici un duh blestemat, care întoarce totul împotriva mea!

SCENA A VI-A

*Fetele, Cherubin, Figaro, Contele, Contesa,
Suzanne*

FIGARO: Domnule conte, dacă nu le dați voie fetelor să vină, nu putem începe nici serbarea, nici jocurile.

CONTELE: Jocurile? Nu cumva ai de gând să joci?

Ai uitat că ai căzut azi-dimineață și ți-ai scrintit piciorul?!

FIGARO (*mișcând un picior*): E drept că tot mă mai doare puțin, dar nu-i nimic... (*Către fete:*)
Haideți, frumoaselor, haideți.

CONTELE (*il oprește*): Mare noroc ai avut că straturile acelea erau așa moi și afinate...

FIGARO: Mare noroc, într-adevăr, altfel...

ANTONIO (*il întoarce spre el*): Și zici că ai căzut și te-ai făcut ghem?

FIGARO: Ce, crezi că altul mai sprinten ar fi rămas în aer? (*Către fete:*) Veniți, domnișoarelor!...

ANTONIO (*il întoarce spre el*): Și-n timpul ăsta pajul, călare, alerga în galop spre Sevilla?

FIGARO: În galop sau în trap...

CONTELE (*il întoarce spre el*): Și brevetul lui era în buzunarul tău?

FIGARO (*cam mirat*): Sigur! Da' ce de întrebări! (*Către fete:*) Haideți odată, fetelor!

ANTONIO (*trăgându-l de braț pe Cherubin*): Dar uite-aici pe cineva, care pretinde că viitorul meu nepot e-un mincinos și jumătate.

FIGARO (*mirat*): Cherubin!... (*Aparte:*) Naiba să-l ia de încurcă-lume!

ANTONIO: Acum ai priceput!

FIGARO (*căutînd*): Am... am... Dar, la urma urmelor, știu eu ce-o fi îndrugînd?

CONTELE (*aspru*): Nu îndrugă de fel, spune numai că el este acela care a sărit peste ghivecele cu mieșunele.

FIGARO (*visător*): Ei, dacă spune... așa o fi... Eu nu discut ce nu știu.

CONTELE: Așadar, și tu, și el ați...

FIGARO: De ce nu? Pofta de sărit poate să apuce pe oricine, dovadă oile lui Panurge. Și cînd sin-teți infuriat, oricine își spune că-i mai bine să riști, decît...

CONTELE: Dar cum ați făcut ca să săriți doi de-odată?

FIGARO: Am fi sărit și o duzină. Și apoi ce impor-tanță are, domnule conte, de vreme ce nu e nimeni rănit? (*Către fete:*) Haideți, fetelor, veniți, ori ba?

CONTELE (*indignat*): Ce-nseamnă tot teatrul ăsta?

(*Se aude muzică de fanfare.*)

FIGARO: Auziți semnalul! La locurile voastre, fru-moaselor, la locurile voastre. Hai, Suzanne, dă-mi brațul.

(*Fug cu toții, Cherubin rămîne, cu capul plecat.*)

SCENA A VII-A

Cherubin, Contele, Contesa

CONTELE (*privind în urma lui Figaro*): Unde s-a mai pomenit atîta sfruntare!? (*Către paj:*) Cit despre tine, prefăcutule, care-mi faci pe

rușinosul, du-te de te îmbracă cit mai repede și nu care cumva să-mi ieși în cale în seara asta...

CONTESA: O să-i fie urît!

CHERUBIN: Urit?! Port pe frunte atîta fericire, cit să-mi aline și o sută de ani de temniță! (*Își pune chipiul și fuge.*)

SCENA A VIII-A

Contele; Contesa, care își face vînt cu evantaiul, fără să scoată un cuvînt

CONTELE: Ce fericire zicea că poartă pe frunte?

CONTESA (*încurcată*): Primul... chipiu de ofițer, de bună seamă... Copiii se bucură de orice. (*Dă să plece.*)

CONTELE: Nu stai cu noi, doamnă?

CONTESA: Ți-am spus doar că nu mă simt bine...

CONTELE: Rămii puțin, de dragul protejatului dumitale, altfel am să cred că mai ești încă su-părată.

CONTESA: Uite nuntașii. Atunci, hai să ne așezăm și să-i primim.

CONTELE (*aparte*): Nunta! Cînd nu poți să împiedici un lucru, trebuie să-l rabzi. (*Contele și contesa iau loc într-o parte a sălii.*)

SCENA A IX-A

*Contele și Contesa stau; se cîntă Nebuniila
din Spania, în tempo de marș*

Cortegiul:

Paznici, cu puștile pe umăr.

Un ofițer de poliție.

Judecătorii. Brid'Oison.

Țărani și țărance, în haine de sărbătoare.

*Două fete, duc o cunună de lămiță cu pene
albe.*

*Două fete, duc vălul alb. Alte două, mănușile și
buketul.*

*Antonio, o duce de mină pe Suzanne, ca unul
care o căsătorește cu Figaro.*

*Alte fete, poartă o a doua cunună, al doilea văl
și un buchet alb, toate asemănătoare cu primele,
pentru Marcelline.*

*Figaro, o duce de mină pe Marcelline, ca unul
care o căsătorește cu Bartholo.*

*Doctorul, închide cortegiul, cu un buchet mare
în mină.*

*Fetele, trecînd pe lingă Conte, înmînează caleți-
lor toate podoaabele destinate Suzannei și Mar-
cellinei.*

*Țăranii și țărancele au luat loc, pe două rin-
duri, de o parte și de alta a salonului. O pereche*

dansează un *fandango*, apoi orchestra cîntă melodia cîntecului de mai jos, în timp ce *Antonio* o conduce în fața *Contelui* pe *Suzanne*, care ingenuchează.

Contele îi pune pe cap cununa și vălul și îi dă buchetul

Două fete cîntă următorul duet:

*Cîntă, mireasă, ca lumea întreagă să știe
Cum un stăpîn generos la dreptu-i a renunțat.
Curată, neprihănită, el azi te dă de soție
Celui mai vrednic și mai destoinic bărbat.*

Suzanne, în genunchi, în timp ce se cîntă ultimele versuri, îl trage pe *Conte* de haină și-i arată biletul, apoi duce mîna la cap. *Contele* se prefacă că-i așază cununa și-i ia biletul din mîna, apoi îl bîgă în sin, pe furiș. Se sfîrșește de cîntat. *Mireasa* se ridică și îi face o adîncă plecăciune.

Figaro vine s-o primească din mîinile *Contelui* și se retrage cu ea de cealaltă parte a salonului, lângă *Marcelline*.

În acest timp, perechea de dansatori reia *fandango*-ul.

Contele, grăbit să citească bilețelul, vine în fața scenei și îl scoate din sin; dar face gestul unui om care s-a înțepat: își scutură un deget, și-l stoarce, apoi și-l sugă, și începe să citească bilețelul sigilat cu un ac.

CONTELE (*în tot timpul cît vorbesc și el, și Figaro, orchestra cîntă în surdina*): Afurisite femei,

care bagă ace peste tot! (*Aruncă acul pe jos, căește bilețul și-l sărută.*)

FIGARO (*care a văzut totul, către mama lui și Suzanne*): A primit, pesemne, un bilețel de dragoste, pe care i l-o fi strecurat vreo fată în treacăt. Era prins cu un ac, care a îndrăznit să-l înțepe.

(*Dansul reîncepe. Contele, care a citit bilețul, îl împăturește la loc; vede că i se cere să înapoieze sigiliul, drept răspuns. Caută pe jos și găsește, în sfârșit, acul pe care și-l înfige în mincă.*)

FIGARO (*către Suzanne și Marcelline*): Totul are preț, cînd vine din partea unei ființe iubite. Poftim, acum caută acul. Mare hahaleră mai e și omul ăsta... (*În timpul acesta, Suzanne face semne contesei. Dansul s-a sfîrșit, refrenul duetului reîncepe. Figaro o conduce pe Marcelline în fața contelui, așa cum a fost condusă Suzanne. În momentul în care contele ia cununa și urmează să înceapă duetul, se aude de afară larmă mare.*)

APRODUL (*strigînd din ușă*): Stați, domnilor! Nu puteți intra toți! Să vină paznicii! Paznicii!

CONTELE (*ridicîndu-se*): Ce s-a întîmplat?

APRODUL: Domnule conte, e Bazile, cu întreg alaiul.

Mergea cîntînd și s-a luat tot satul după el.

CONTELE: Să vie singur.

CONTESA: Mie să-mi dai voie să plec.

CONTELE: Îți mulțumesc pentru bunăvoința ce mi-ai arătat.

CONTESA: Suzanne... Vino... Ai să te întorci mai pe urmă... (*În șoptă:*) Să mergem, să ne schimbăm rochiile... (*Iese cu Suzanne*).

MARCELLINE: Ăsta vine de fiecare dată numai ca să facă rău.

FIGARO: Îl pun eu cu botul pe labe.

SCENA A X-A

Actorii precedenți, afară de Contesă și Suzanne;

Bazile, cu ghitara în mână; Grippe-Soleil

BAZILE (*intră, cîntînd pe melodia codevilului de la sfîrșitul piesei*):

*Firi gingașe, nu mai țineți
Dorul inimii legat,
Cui îi place să mai schimbe
Nu face mare păcat.
Dac-amorul are aripi,
Oare nu-i pentru zburat? (bis)*

FIGARO (*apropiîndu-se de el*): Amorul are aripi ca să zboare?... Ce vrei să spui cu asta tinere?

BAZILE (*arătînd spre Grippe-Soleil*): Vreau să spun că, după ce i-am făcut pe plac domnului conte distrîndu-l pe dumnealui, ca unul ce face

parte din suita domniei-sale, aş putea, la
rindul meu, să cer să mi se facă dreptate.
GRIPPE-SOLEIL: Nu te potrive, boierule! Mai mult
m-a năucit cu zdrăgăneala lui...

CONTELE: În definitiv, ce vrei, Bazile?

BAZILE: Ceea ce îmi aparţine, domnule conte, mina
Marcellinei. Şi vin să mă opun...

FIGARO (*se apropie*): Domnul n-a mai văzut de
mult cum arată un nebun.

BAZILE: Ba chiar în clipa asta văd unul.

FIGARO: De vreme ce ochii mei te oglindesc atât
de bine, citeşte în ei ceea ce îţi prezic. Dacă
incerezi să te apropii de doamna...

BARTHOLO: De ce? Lasă-l să vorbească...

BRID'OISON (*înaintînd spre el*): Se p-poate! Doi
p-prieteni...

FIGARO: Noi, prietenii!

BAZILE: Eroare!

FIGARO (*repede*): Cu stihuatorul ăsta de psalmi plic-
ticoşi...

BAZILE (*repede*): Cu stihuatorul ăsta de duzină!...

FIGARO (*repede*): Un lăutar de circiumă!

BAZILE (*repede*): Un poştas de mina a paisprezecea!

FIGARO (*repede*): Un şoarece de biserică!

BAZILE (*repede*): Un jocheu diplomatic!

CONTELE (*şezînd*): Şi amîndoi sinteţi nişte obraz-
nici...

BAZILE: Mă insultă ori de cîte ori are prilejul.

FIGARO: Bine-ar fi dacă aş putea s-o fac.

BAZILE: Spune peste tot că sînt un dobitoc!

FIGARO: Crezi că sint ecoul tău?

BAZILE: Nu există cîntăreț pe care talentul meu să nu-l uluiască..

FIGARO: Să nu-l năucească!

BAZILE: Poftim, iar începe!

FIGARO: Și de ce nu, dacă așa e... Ce, ești prinț, ca să fii lingușit? Înghite adevărul, secătură, căci de la mincinoși nu mai ai ce învăța. Sau dacă te temi de el, de ce vii să ne tulburi nunta?

BAZILE (*către Marcelline*): Mi-ai făgăduit, da sau ba, că dacă în patru ani nu găsești cu cine să te măriți, mă iei pe mine de bărbat?

MARCELLINE: Dar cu ce condiție ți-am făgăduit?

BAZILE: Cu condiția ca, în cazul cînd îți regăsești odrasla, eu s-o înfiez.

TOTI: Și-a regăsit-o!

BAZILE: Prin urmare...

TOTI (*arătînd spre Figaro*): Iat-o!

BAZILE (*dînd înapoi, înspăimîntat*): Dracul m-a luat!

BRID'OUISON (*către Bazile*): Vrei să spui că renunți la scumpa lui mamă?

FIGARO: Și eu să trec drept fiul lui? Vă bateți joc de mine!

BAZILE (*arătînd spre Figaro*): Dacă domnul are un amestec aici, mărturisește că, în ceea ce mă privește, nu mai am nici o pretenție.

SCENA A XI-A

Actorii precedenți, afară de *Bazile*

BARTHOLO (*rizînd*): Ha, ha, ha, ha...

FIGARO (*săritînd în sus de bucurie*): În sfîrșit, îmi va fi nevastă...

CONTELE (*aparte*): Și mie amantă. (*Se ridică.*)

BRID'OISON (*către Marcelline*): Și t-toată lumea va fi fi m-mulțumită.

CONTELE: Pregătiți actele. Vreau să le semnez.

TOȚI: Vivat! (*Ies.*)

CONTELE: Am nevoie de un ceas de singurătate...
(*Dă să iasă în urma celorlalți.*)

SCENA A XII-A

Grippe-Soleil, Figaro, Marcelline, Contele

GRIPPE-SOLEIL (*lui Figaro*): Și eu mă duc să dau o mină de ajutor la pregătirea focului de artificii, sub castani, după cum ne-am înțeles.

CONTELE (*se întoarce în grabă*): Cine-i nebunul care a hotărît așa?

FIGARO: Cu ce-am greșit?

CONTELE (*repede*): Uți că doamna contesă e suferindă. De unde o să vadă artificiiile? Trebuie

să faceți asta pe terasă, în fața apartamentului ei.

FIGARO: Ai înțeles, Grippe-Soleil? Pe terasă.

CONTELE: Sub castani! Auzi ce le trece prin cap!

(*Aparte, ieșind:*) Era să-mi ia foc întâlnirea...

SCENA A XIII-A

Figaro, Marcelline

FIGARO: Cît îi mai poartă de grijă nevesti-si! (*Dă să iasă.*)

MARCELLINE (*îl oprește*): Stai o clipă, fiule. Vreau să-ți fac o mărturisire: am fost nedreaptă față de drăgălașa ta soție; credeam că e înțeleasă cu contele, deși știam prin Bazile că l-a repezit întotdeauna.

FIGARO: Nu-ți cunoști fiul, mamă, dacă crezi că asemenea bănuieli femeiești l-ar putea cumva zdruncina. Nici cea mai șireată femeie n-ar izbuti să-mi clinească încrederea.

MARCELLINE: Îmi pare bine, băiete, gelozia...

FIGARO: ...Nu-i decît copilul năting al mândriei sau boala unui nebun. Am în privința asta, mamă, o filozofie pe care nimic n-o poate clinti. Și dacă Suzanne mă va înșela vreodată, e dinainte iertată... (*Se întoarce și dă cu ochii de Fanchette, care pare să caute pe cineva.*)

SCENA A XIV-A

Figaro, Fanchette, Marcelline

FIGARO: Ei, uite-mi verișoara, care ne ascultă.

FANCHETTE: Nu fac asta niciodată, nu-i frumos.

FIGARO: O fi cum spui, dar în schimb e folositor,
așa că din cînd în cînd ne mai facem că nu
știm.

FANCHETTE: Căutam pe cineva...

FIGARO: Cînd ai și învățat să minți, ștregărito?
Știi bine că nu poate fi aici.

FANCHETTE: Cine?

FIGARO: Cherubin.

FANCHETTE: Nu pe el îl caut, căci știu unde este;
o caut pe verișoară-mea Suzanne.

FIGARO: Și ce vrei cu ea, micuță verișoară?

FANCHETTE: Dumitale, drăguțul meu văr, pot să-ți
spun... E... e doar un ac pe care vreau să i-l
dau.

FIGARO (*sare ca ars*): Un ac! Un ac! De la cine,
ticăloaso? La vîrsta ta umbli cu asemenea...
(*Se oprește și continuă, pe un ton îmblinzit.*)
Faci foarte bine tot ce faci, frumoasă veri-
șoară... Zău, Fanchette, ești atît de îndatori-
toare...

FANCHETTE: Ce i-o fi venit să se supere așa, de-
odată? Am plecat!

FIGARO (*o oprește*): Stai! Glumeam! Ca să vezi că
știu despre ce e vorba, uite: acul pe care îl

ai era înfipt în loc de sigiliu într-o scrisorică pe care a primit-o domnul conte, iar el ți l-a dat ca să-l dai la rindul tău Suzannei, vezi că știu?

FANCHETTE: Văd. Dar atunci de ce mă mai întrebi?

FIGARO (*cântind*): Eram curios să aflu cam ce ți-a spus domnul conte că trebuie să faci.

FANCHETTE (*cu naivitate*): Ce-ai spus și dumneata: „Uite, micuță Fanchette, dă aculacesta frumoasei tale verișoare și spune-i din partea mea că este sigiliul castanilor umbroși“.

FIGARO: Castanilor...

FANCHETTE: Umbroși. E drept că a adăugat: „Bagă de seamă, să nu te vadă nimeni...”

FIGARO: Trebuie să-l ascuți, verișoară dragă. Noroc că nu te-a văzut nimeni. Fă cum ți-a poruncit el și nu-i spune Suzannei decît ce te-a învățat domnul conte.

FANCHETTE: Și de ce i-aș spune altceva? Vărul meu tot mă mai crede un copil. (*lese țupăind.*)

SCENA A XV-A

Figaro, Marcelline

FIGARO: Ei, mamă, ce ziei?

MARCELLINE: Ce să zic, fiule?

FIGARO (*sugrumat*): Ar fi multe de spus...

MARCELLINE: Multe? Cum așa?

FIGARO (*cu mâinile pe piept*): Ceea ce am aflat acum mă apasă aici ca plumbul.

MARCELLINE: Inima asta plină de încredere nu era deci decât un balon? A fost de-ajuns înțepătura unui ac, ca să-l dezumfle.

FIGARO (*înfuriat*): Dar acul, mamă, e chiar acela pe care l-a ridicat el...

MARCELLINE (*amintindu-i ce-a spus*): Gelozia! „Am în privința asta, mamă, o filozofie pe care nimic n-o poate clinti și dacă Suzanne mă va înșela vreodată, o iert“...

FIGARO (*cu aprindere*): Vai, mamă, omul vorbește așa cum simte! Pune-l pe cel mai rece judecător să-și pledeze propria-i cauză, și atunci să-l vezi cum mai răstălmăcește legea! Acum înțeleg de ce-a sărit ca ars când a auzit de focul de artificii. Cît despre dumneaei, care îmi umblă cu ace, să nu-și inchipuie că povestea cu castanii o să rămână așa! Dacă însurătoarea mea este de-ajuns de avansată pentru a-mi îndreptăți minia, totuși nu este chiar într-atît încît să mă poată împiedica s-o las și să-mi iau altă nevastă.

MARCELLINE: Ha! Ha! Stricăm totul, pentru o simplă bănuială... De unde știi că te minte pe tine, și nu pe conte? Ai rejudecat-o, ca s-o condamni fără drept de apel? Ești sigur că o să se ducă în grădină? Poți să știi de ce se

duce, ce are de gînd să spună și să facă? Te socoteam om cu scaun la cap.

FIGARO (*sărutîndu-i mîna, cu respect*): Ai dreptate, mamă, ai dreptate, dreptate, mereu dreptate! Să cercetăm, înainte de a condamna și de a trece la acțiune. Dar să-i dăm și naturii dreptul ei. Știu unde are loc întîlnirea. Cu bine, mamă. (*Iese.*)

SCENA A XVI-A

MARCELLINE (*singură*): Du-te!... Acum, după ce l-am potolit, să vedem ce are de gînd Suzanne; mai bine zis, s-o înștiințăm; e atît de draguță!... Cînd interesele nu ne îndîrjesc pe una împotriva alteia, sîntem gata să ne sprijinim, bietele, între noi, ca să le ținem piept bărbaților cei mindri, puternici și... (*ride*)... cam tonți. (*Iese.*)

ACTUL AL V-LEA

Scena reprezintă o alee de castani într-un parc;
la dreapta și la stînga, două pavilioane, două
chioscuri sau două temple de grădină; în fun-
dul scenei e un luminiș; în prim-plan, o bancă
de piatră. Scena e în întuneric

SCENA I

FANCHETTE (*singură, ținînd într-o mînă doi bis-
cuiți și o portocală, iar în cealaltă, un lampion
de hirtie, aprîns*): În pavilionul din stînga,
așa parcă spunea... Prin urmare, aici... Dar
dacă nu vine... s-a zis cu micul meu rol...
Și nesuferiții de la bucătărie, care nu voiau
să-mi dea nici măcar o portocală și doi bis-
cuiți... „Pentru cine, domnișoară? — Ei bine,
domnule, pentru cineva. — Las', că știm noi!
— Ei și? Doar n-oți fi vrînd să meară de

foame, fiindcă domnul conte n-are ochi să-l vadă..." Numai că toate astea m-au costat o strașnică sărutare pe obraz... Cine știe... Poate că mă despăgubește el... (*Dă cu ochii de Figaro, care se apropie, s-o vadă mai bine; scoate un țipăt:*) A!... (*Fuge și intră în pavilionul din stînga.*)

SCENA A II-A

Figaro, cu o mantie largă pe umeri și cu o pălărie mare, trasă pe ochi; Bazile, Antonio, Bartholo, Brid'Oison

FIGARO (*la început singur*): Fanchette! (*Îi cercează din ochi pe ceilalți, pe măsură ce vin, și spune cu o voce fioroasă:*) Bună ziua, domnilor, bună seara; sinteți cu toții aici?

BAZILE: Cei pe care i-ai chemat.

FIGARO: Cam eit să fie ceasul?

ANTONIO (*privind în sus*): Luna trebuie să fi răsărit.

BARTHOLO: Dar ce înseamnă toate aceste tainice pregătiri? Parcă ai fi un conspirator.

FIGARO (*nerăbdător*): Venit-ați, sau ba, pentru nuntă?

BRID'OISON: D-desigur.

ANTONIO : Voi am să ne ducem în fundul parcului și să așteptăm acolo semnalul de începere al serbării.

FIGARO : Nu vă duceți prea departe, domnilor, aici, sub acești castani, vom sărbători cu toții pe cinstita logodnică cu care mă căsătoresc și pe stăpînul nostru cel bun și drept, care și-a sortit-o.

BAZILE (*amintindu-și ceva*): A, știu, e vorba de o întîlnire; cred că am face mai bine să ne luăm tălpășița, vă povestesc eu mai încolo ce și cum.

BRID'OISON (*către Figaro*): N-ne î-ntoarcem.

FIGARO : Cînd o să-mi auziți glasul, unul să nu lipsească, și să nu-mi spuneți Figaro, dacă n-o să vă placă ce-o să vedeți...

BARTHOLO : Nu uita, cînd ai cap, nu te pui rău cu cei mari.

FIGARO : Am să țin minte.

BARTHOLO : Fiindcă, oricum ar fi, tot ei cîștigă, datorită rangului lor.

FIGARO : Ca să nu mai vorbim de tertipurile lor. Dar nici să nu uităm că omul sfîos e la cheremul tuturor nemernicilor...

BARTHOLO : Asta cam așa e...

FIGARO : Și că port numele de Verte Allure, cum îl chema pe onorabilul părinte al mamei mele, care pare-se că știa ce vrea.

BARTHOLO : Are pe dracul în el.

BRID'OISON : Î-l are...

BAZILE (*aparte*): Conte! și Suzanne să se fi înțelese fără mine? Atita pagubă, dacă au s-o pătească...

FIGARO (*către servitori*): Cît despre voi, neisprăviților, să-mi luminați aceste locuri așa cum v-am poruncit, că de nu, jur pe dracu! ce-o să vă ia, că nici unul din voi nu-mi scapă!

(*Îl apucă pe Grippe-Soleil de braț.*)

GRIPPE-SOLEIL (*se smulge și fuge țipînd*): Văleu!... Ciine turbat!

BAZILE (*plecînd*): Cerul să te aibă-n pază, domnule mire!

FIGARO: Femeie, femeie! Ființă slabă și amăgi-toare. Orice animal pe lume e mînat de instinctul lui; al tău este oare să înșeli? Cînd o rugam, de față cu stăpînă-sa, mă respingea cu încăpăținare... Contelui în schimb, în timpul ceremoniei, chiar în clipa în care îmi dădea cuvîntul... Și el ridea citînd, fățarnicul... Iar eu, ca un prost... Nu, domnule conte, degeaba, n-o vei avea... n-o vei avea! Pentru că ești mare senior te socoli și peste măsură de isteț? Noblete, rang, avere, funcții, de aceea ești atît de increzut... Dar tare-aș vrea să știu cum le-ai dobîndit... Ți-ai dat doar osteneala să vii pe lume, și atît! Încolo, ești un om obișnuit. Pe cînd eu, lua-m-ar dracu, pierdut în mulțimea anonimă, ca să trăiesc numai, mi-a trebuit să desfășor mai multă știință și mai multă iscu-

sintă decît a fost nevoie într-o sută de ani pentru guvernarea întregii Spanii! Și vrei să te măsoari cu mine?... Vine cineva!... Ea e!... Nu-i nimeni!... Noaptea e neagră ca smoala. Și iată-mă îndeplinind caraghioasa meserie de soț, cu toate că nu-s soț decît pe jumătate. (*Se așază.*) Ce ciudată mi-a fost soarta! Fiu al nu știu cui, furat de tilhari, crescut în obiceiurile lor, într-o bună zi mi se face lehamite și vreau să-mi croiesc un drum cinstit, dar sînt alungat de pretutindeni. Învăț chimia, farmacia, chirurgia, și, cu toate proptelele unui mare senior, abia pot pune mîna pe o lanțetă de veterinar! Sătul de-a mai chinui bietele animale, și pentru a alege o meserie opusă, mă azeit cu trup și suflet în teatru! Mai bine îmi atîrnăm o piatră de git. Tîlcuiesc la repezeală o comedie cu obiceiuri din Serai. Ca autor spaniol, presupun că-l pot ataca pe Mahomed, fără scrupule. De îndată, un trimis... de nu știu unde, se plînge că am jignit în versurile mele Sublima Poartă, Persia, o parte din peninsula Indiei, întreg Egiptul, regatele din Barea, Tripoli, Tunis, Algeria și Maroc, și iată-mi piesa arsă, pentru a fi pe placul prinților mahomedani, dintre care nici unul, cred, nu știe să citească, dar care ne dau cu tifla, iar cînd vorbesc de noi, zic „etînii de creștini“. Cei care nu pot înjosi spiritul se răzbună lovindu-l. Cu obrajii supti,

simţeam apropiindu-mi-se sfîrşitul... Parcă îl şi vedeam pe portărel ivindu-se cu pana infiptă în perucă. Tremuram şi totodată îmi dădeam curaj. Se iscă o discuţie despre originea bogăţiilor şi, cum nu e nevoie ca un lucru să fie al tău pentru ca să-l judeci, neavînd nici un ban, mă apuc şi scriu despre valoarea banului şi a beneficiului său net; nu trece mult, şi din fundul unei trăsuri văd coborînd spre mine puntea unei cetăţi, la poarta căreia mi-am lăsat speranţa şi libertatea. (*Se ridică.*) Ce n-aş da să-mi încapă pe mină unul dintre grangurii ăştia de-o zi, care taie şi spînzură cu-atîta uşurinţă! După ce i s-ar risipi fumurile, mi l-aş lua frumuşel şi i-aş spune... că prostiile tipărite nu-s luate în seamă decît acolo unde sînt oprite să circule; că fără libertatea de-a critica, nici o laudă nu e măgulitoare şi că numai oamenii de nimic se tem de nimicurile defăimătoare. Sătui de a hrăni un obscur deţinut, într-o bună zi mi-au dat drumul, şi, pentru că trebuia să măninc chiar dacă nu mai eram la răcoare, îmi ascut din nou pana şi încep să mă interesez cum mai merg lucrurile. Aflu că în timpul cît am stat retras, din motive economice, a luat fiinţă la Madrid un sistem de vînzare liberă a produselor, care se răsfrînge chiar şi asupra presei. Cu condiţia să nu vorbeşti nici de autorităţi, nici de cult, nici de politică, nici de

morală... nici de cei sus-puși, nici de cei cu trecere... nici de operă sau alte spectacole, nici de nimeni care să însemne ceva... Cu aceste condiții, ești liber să tipărești tot ce vrei... sub controlul a doi sau trei cenzori... Ca să profit de această dulce libertate, anunț apariția unei reviste periodice și, crezând că nu calc pe urmele nimănui, o intitulez *Ziarul nefolositor*. Măicuțiță, Doamne! O mie de pîrliți de gazetari îmi sar în cap. Mi se suprimă revista, și iată-mă din nou fără ocupație. Să-mi vină nebunie!... Îmi vorbește cineva de-o slujbă, dar... ți-ai găsit! Era nevoie de un calculator, o obține un dansator... Nu-mi mai rămînea decît să fur — m-am făcut crupier. Atunci să fi văzut! Banchete! Chefuri! Iar oameni așa-ziși cumsecade mă primeau cu ușile larg deschise, păstrînd pentru ei trei sferturi din cîștig. Aș fi putut să mă chivernisesc, începusem chiar să înțeleg că, pentru a o duce bine în viață, știința banului face mai mult decît știința de carte. Dar cum în jurul meu toți jefuiau, cerîndu-mi să fiu cînsit, era să mă duc din nou la fund... Mă hotărisem să-mi atîrn un bolovan de git, cînd un zeu binefăcător mă recheamă la prima mea meserie. Mi-am luat din nou trusa și cureaua și, lăsînd proștilor fumurile cu care se îmbată, am lepădat în mijlocul drumului rușinea, prea grea pentru un călător, și am

pornit-o din loc în loc, bărbierind oamenii și trăind în sfârșit fără griji... Un mare senior trece prin Sevilla, mă recunoaște, îl ajut să se însoare și, drept răsplată, vrea să-mi fure soția. Ce lucrătură, ce tevatură! Mai-mai să cad în prăpastie. În clipa în care era să mă căsătoresc cu propria-mi mamă, părinții mei ies la iveală, pe rînd. Curat balamuc! el el eu sînt! noi sîntem! tu ești? Ba nu, nu sîntem noi! Dar atunci, cine? (*Recade pe bancă.*) Ciudată înlănțuire de fapte... Cum de mi s-au întîmplat toate astea? Și de ce tocmai astea, și nu altele? Cine mî le-a hărăzit? Nevoit să bat drumul pe care am pornit fără să știu tot așa cum îl voi părăsi fără să vreau, l-am presărat, pe cit am putut, cu florile veseliei mele... Și cînd spun veselia mea, nici nu știu măcar dacă e a mea, așa cum nu știu nici cine este acest eu despre care vorbesc: o înmă-nunchere întîmplătoare de părți necunoscute, un mormoloc slăbuț și năuc, o mică vietate zburdalnică, un tînăr pătimaș, însetat de viață și de-ale ei plăceri și făcînd toate meseriile pentru a trăi, stăpîn aici, slugă colo, după voia ursitei, ambițios din mîndrie, harnic de nevoie și leneș din plăcere! Orator după împrejurări, poet de dragul poeziei, muzicant de ocazie, îndrăgostit cu toată văpaia tinereții... Am văzut de toate, am făcut de toate, am trecut prin toate... Apoi visul s-a spulberat,

și dezamăgirea... dezamăgirea... Ah, Suzanne,
Suzanne... cit mă chinui... Aud pași... Vine
cineva... Iată clipa hotărâtoare!

SCENA A IV-A

*Figaro; Contesa, în hainele Suzanei; Suzanne,
în hainele Contesei; Marcelline*

SUZANNE (*încet, contesei*): Da, Marcelline mi-a spus
că Figaro va fi și el pe-aci.

MARCELLINE: E aici. Verbește mai încet!

SUZANNE: Așadar, unul ne ascultă, iar celălalt
trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.
Să începem.

MARCELLINE: Ca să aud totul, mă duc să mă ascund
în pavilion.

*(Intră în pavilionul în care s-a ascuns Fan-
chette.)*

SCENA A V-A

Figaro, Contesa, Suzanne

SUZANNE (*tare*): Doamna tremură. Nu cumva îi e
frig?

CONTESA (*tare*): Noaptea-i umedă. Mă voi retrage.

SUZANNE (*idem*): Dacă doamna n-are nevoie de mine, aş rămîne să mă plimb puţin pe sub castani...

CONTESA (*tare*): Fereşte-te de rouă.

SUZANNE (*tare*): Sînt obișnuită cu ea.

FIGARO (*aparte*): Auzi! E obișnuită! (*Suzanne se retrage în partea opusă lui Figaro.*)

SCENA A VI-A

Figaro, Cherubin, Contele, Contesa, Suzanne;

Figaro și Suzanne, retrași de fiecare parte a scenei de față

CHERUBIN (*în haine de ofițer, intră, cîntînd vesel refrenul romanței*): La, la, la... etc...

*Pe calul meu în spume,
Tu inimă, taci și nu spune.
Colind stingher prin lume...
În voia murgului... (bis)*

CONTESA (*aparte*): Pajul!

CHERUBIN (*se oprește*): E lume pe-aci; să fug repede în ascunzătoarea unde mă așteaptă Fanchette... A, e o femeie!...

CONTESA (*ascultă*): Dumnezeuule mare!

CHERUBIN (*se apleacă, privind în depărtare*): Mă înșel oare? După pălăria cu pene, care se zărește în zarea amurgului, mi se pare că e Suzon...

CONTESA (*aparte*): Dacă vine contele... (*Contele apare din fund.*)

CHERUBIN (*se apropie și ia mîna contesei, care se apără*): Da, ea este, drăgălașa Suzanne. Mina asta catifelată, tremurul care a cuprins-o și, mai ales, bătaia inimii mele nu mă înșală... (*Vrea să pună mîna contesei pe pieptul lui, ea se opune.*)

CONTESA (*încet*): Pleacă de-aici!

CHERUBIN: Dacă de mila mea ai venit într-adîns în acest colț al parcului, unde stau de-atîta timp ascuns...

CONTESA: Du-te, îl aștept pe Figaro.

CONTELE (*se apropie, aparte*): Dacă nu mă-nșel, e Suzanne...

CHERUBIN (*contesei*): Nu mi-e teamă de Figaro, nu pe el îl aștepți.

CONTESA: Dar pe cine?

CONTELE (*aparte*): E cu cineva...

CHERUBIN: Pe conte îl aștepți, ștrengărițo. El ți-a dat întîlnire aici azi-dimineață, cînd eram ascuns după fotoliu.

CONTELE (*aparte, infuriat*): Iar blestematul ăsta de paj!...

FIGARO (*aparte*): Și se mai spune că nu-i frumos să tragi cu urechea...

SUZANNE (*idem*): Vorbărețul!

CONTESA (*către paj*): Fă-mi plăcerea și pleacă.

CHERUBIN: Nu înainte de-a primi o răsplată pentru supunerea mea.

CONTESA (*speriată*): Ce vrei să-ți dau?

CHERUBIN (*înfocat*): Mai întâi, douăzeci de sărutări din partea ta, și apoi o sută din partea frumoasei tale stăpîne.

CONTESA: Ai îndrăzni...

CHERUBIN: Și încă cum! Tu i-ai luat locul lingă domnul conte, eu pe acela al contelui lingă tine, iar Figaro a rămas cu buzele umflate.

FIGARO (*aparte*): Ce pui de lele!

SUZANNE (*idem*): Îndrăzneț ca un paj.

(Cherubin vrea s-o sărute pe contesă. Contele se interpune și primește sărutarea.)

CONTESA (*fugind*): Sfinte Doamne!

FIGARO (*aparte, auzind tocăitul*): Drăguță nevestă era să-mi iau! (*Trage cu urechea.*)

CHERUBIN (*aparte, pipăind hainele contelui*): Domnul conte!... (*Fuge spre pavilionul unde a intrat Fanchette și Marcelline.*)

SCENA A VII-A

Figaro, Contele, Contesa, Suzanne

FIGARO (*apropiindu-se*): Am să...

CONTELE (*crezînd că vorbește cu pajul*): Ca să te înveți minte... na! (*Crede că îi trage o palmă pajului.*)

FIGARO (*care s-a apropiat, o primește el*): Au!

CONTELE: Ȑstua i-am plătit-o.

FIGARO (*frecându-și obrazul*): Nu ciștiigi întotdeauna cînd tragi cu urechea.

SUZANNE (*rizînd tare, de cealaltă parte a scenei*):
Ha, ha, ha...

CONTELE (*contesei, pe care o ia drept Suzanne*):
Ce-o fi și cu pajul ăsta? Primește o coșcoageamitea palmă, și fuge rizînd cu hohote...

FIGARO (*aparte*): Măcar de-ar fi primit-o el!...

CONTELE: Nu pot face un pas, fără să dau de dinsul!
Las', că ne răfuim noi. (*Contesei:*) Nu vreau să-mi stric plăcerea de a te vedea, în sfîrșit!

CONTESA (*imitînd glasul Suzannei*): Nădăjduiați?

CONTELE: După bilețelul acela, atît de bine tieluit... (*Îi ia mîna.*) Tremuri?

CONTESA: Mi-a fost teamă...

CONTELE: Am primit, din greșeală, o sărutare. Trebuie să ți-o dau... (*O sărută pe frunte.*)

CONTESA: N-ar trebui!...

FIGARO (*aparte*): Ticăloasa!

SUZANNE (*idem*): Draga de ea!

CONTELE (*ia mîna soției sale*): Ce piele fină și catifelată... Nici chiar contesa nu are miîni atît de frumoase!

CONTESA (*aparte*): Cită părtinire!

CONTELE: Și-apoi, ea nu are brațele acestea tari și rotunjoare, degetele acestea jucăușe și pline de grație...

CONTESA (*cu vocea Suzannei*): Așadar, dragostea?...

CONTELE: Dragostea... este povestea inimii. Pa-siunea e desăvîrșirea ei. Ea mă aduce la pi-cioarele tale.

CONTESA: N-o mai iubiți?

CONTELE: O iubesc mult, dar trei ani de conviețui-re fac căsnicia mult prea respectabilă.

CONTESA: Ce-ați fi vrut să găsiți la ea?

CONTELE (*mîngîind-o*): Ceea ce găsesc la tine, fru-moasa mea.

CONTESA: Ce anume?

CONTELE: Cum să-ți spun... poate mai puțină mo-notonie, mai multă săgălnicie, acel nu-știu-ce care farmecă, din cînd în cînd o împotri-vire... știu și eu?... Soțiile noastre cred că totul e să ne iubească și, o dată ce-au hotărit aceasta, ne iubesc, ne tot iubesc... — atunci cînd ne iubesc — și sînt atît de binevoitoare și atît de îndatoritoare, mereu, fără răgaz, încît nu-i de mirare că într-o bună zi te po-menești sătul de ceea ce altădată fusese pen-tru tine însăși fericirea.

CONTESA (*aparte*): Ce lecție!

CONTELE: Într-adevăr, Suzon, m-am gîndit de mii de ori că, dacă noi căutăm în altă parte ceea ce ne lipsește a. a.să, e pentru că soțiile noastre nu învață îndeajuns arta de a ne place, de a se reinnoi în dragoste, de a retrezi farmecul stăpînirii lor asupra noastră, prin vraja nou-tății...

CONTESA (*înțepată*): Așadar, ele trebuie să facă totul?...

CONTELE (*rizînd*): Și bărbații nimic? Putem schimba noi legea firii? Datoria noastră e să le câștigăm, a lor...

CONTESA: A lor?

CONTELE: Să ne păstreze, ceea ce se uită cam des.

CONTESA: Eu n-o să uit!

CONTELE: Nici eu!

FIGARO (*aparte*): Nici eu!

SUZANNE (*aparte*): Nici eu!

CONTELE (*ia mîna soției sale*): Să vorbim mai încet, e un ecou aici... Tu, care ești făcută parcă anume pentru dragoste, atît de dragălașă, de sprintară, nici n-ai nevoie să te gîndești la toate astea... Un dram de vino-neoace te-ar face cea mai ațîțătoare amantă... (*O sărută pe frunte.*) Suzanna mea, un castilian se ține de cuvînt. Îți dau aurul făgăduit pentru răscumpărarea dreptului pe care nu-l mai am asupra acestei minunate clipe ce-mi dăruiești. Și cum farmecul ei este de neprețuit, mai adaug și acest briliant, pe care să-l porți în deget, de dragul meu.

CONTESA (*face o plecăciune*): Suzanne primește totul.

FIGARO (*aparte*): N-am văzut ființă mai nemernică!

SUZANNE (*idem*): Strașnice daruri mai primim!

CONTELE (*idem*): E interesată, cu atît mai bine.

CONTESA (*privind în zare*): Văd torțe apropiîndu-se.

CONTELE: Sînt pregătirile pentru nunta ta. Hai să intrăm o clipă într-unul dintre aceste pavilioane, ca să-î lăsăm să treacă...

CONTESA: În întuneric?

CONTELE (*o trage încetîșor*): Ei, și? Deiar n-avem de gînd să citim.

CONTELE (*iși îngroașă vocea și se întoarce*): Cine trece pe-aici?

FIGARO (*furiOS*): Trece? Vine înadins.

CONTELE (*încet, contesei*): E Figaro. (*Fuge.*)

CONTESA: Vă urmez. (*Intră în pavilionul din dreapta, în timp ce contele dispăre în fundul pădurii.*)

SCENA A VIII-A

Figaro, Suzanne, în întuneric

FIGARO (*caută să vadă încotro se duc contele și contesa, pe care o ia drept Suzanne*): Nu mai văd și nu mai aud nimic, au intrat pesemne înăuntru. Iar eu sînt aici... (*Cu vocea sugrumată:*) O, voi soți neîndemnatiei, care tocmiți iscoade și dați tircoale luni întregi bănuiei ce vă zgîndără, de ce nu faceți ca mine? Din prima zi mi-am urmărit soția, am pîndit-o și am aflat ceea ce voiam. Acum, cel puțin, sînt lămurit și știu la ce să mă aștept. (*Se plimbă agitat.*) Noroc că nici nu-mi pasă și că tră-

darea ei mă lasă nesimțitor. În schimb, îi
am la mână.

SUZANNE (*care s-a apropiat încet prin întuneric,
aparte*): Ai să-mi plătești scump toate aceste
bănuieli! (*Cu glasul contesei*): Cine e acolo?

FIGARO: Cine? Acela care ar vrea din toată inima
să-l fi luat dracul, cînd s-a născut!

SUZANNE (*cu glasul contesei*): A, tu ești Figaro?

FIGARO (*o recunoaște și spune grăbit*): Doamnă con-
tesă!

SUZANNE: Vorbește mai încet.

FIGARO (*iute*): Doamnă, cerul vă trimite în clipa
asta. Unde credeți că e domnul conte?

SUZANNE: Ce-mi pasă mie de el? Spune-mi...

FIGARO (*mai iute*): Și Suzanne, mireasa mea, unde
credeți că se află?

SUZANNE: Vorbește mai încet...

FIGARO (*și mai iute*): Suzon, care făcea pe cinstita,
pe mironosița! S-au închis acolo, înăuntru.
Mă duc să chem oamenii.

SUZANNE (*îi astupă gura cu mîna și uită să-și pre-
facă vocea*): Nu striga!

FIGARO (*aparte*): God'dam! E Suzon!

SUZANNE (*cu vocea contesei*): Pari neliniștit...

FIGARO (*aparte*): Șireata, vrea să mă încerce!

SUZANNE: Trebuie să ne răzbunăm, Figaro.

FIGARO: Doriți într-adevăr?

SUZANNE: Altfel, n-aș fi femeie. Dar, în vreme ce
bărbații au la îndemînă sute de mijloace...

FIGARO (*tăinuie*): Doamnă, nici femeile nu se pot plinge, al lor face cit toate ale noastre la un loc.

SUZANNE (*aparte*): Ce palmă î-aș mai trage...

FIGARO (*aparte*): Ce-ar fi ea, înainte de nuntă...

SUZANNE: Dar o asemenea răzbunare, fără pic de dragoste, n-ar avea nici un haz.

FIGARO: Acolo unde nu se vede dragostea, respectul e de vină.

SUZANNE (*înțepată*): Nu știu dacă crezi într-adevăr ceea ce spui, dar vorbești fără căldură.

FIGARO (*cu o patimă prefăcută, ingenunchind*): Vai, doamnă, vă iubesc ca un nebun. Dar gândiți-vă unde, cind și în ce împrejurare ne aflăm, și fie ca necazul ce simțiți să țină loc căldurii ce lipsește rugii mele.

SUZANNE (*aparte*): Mă mănincă palma...

FIGARO (*idem*): Îmi bate inima.

SUZANNE: Dar, domnule, îți dai seama...

FIGARO: Da, doamnă, îmi dau seama.

SUZANNE: ...că pentru minie și dragoste...

FIGARO: Orice aminare e păgubitoare. Dați-mi mină, doamnă.

SUZANNE (*vorbind cu vocea ei, îi trage o palmă*): Iat-o!

FIGARO: A, *demonio*, ce palmă!

SUZANNE (*îi mai trage una*): Ce palmă?! Poftim încă una!

FIGARO: Și mai ce? Ei, drăcia drăcului! Da' ce e azi, ziua palmelor?

SUZANNE (*trăgându-i cu nemiluita*): Și mai ce?!
Poftim pentru bănușelile tale, pentru răzbu-
nările și pentru trădările tale, pentru șiret-
licurile, ocările și planurile tale! Asta e dra-
gostea! Pare-așa spunea!

FIGARO (*ridicându-se*): Santa Barbara! Da, asta
e dragostea. O, fericire... O, bucurii... O, de
o mie de ori fericite Figaro! Lovește, iubito,
lovește, nu te opri. Dar după ce-mi vei fi
acoperit tot trupul cu vinătăi, uită-te cu dra-
goste, Suzon, la omul cel mai norocos pe care
l-a bătut vreodată o femeie...

SUZANNE: Cel mai norocos! Tilharule! Vorbești,
de parcă nu i-ai fi făcut curte contesei, și
încă cu vorbe atât de înșelătoare, încît, ui-
tînd de mine însămi, începusem să mă las
înduplecată, în locul ei.

FIGARO: Crezi că vocea ta cea dulce m-a înșelat o
singură clipă?

SUZANNE (*rîzînd*): Cum?! M-ai recunoscut? Am să
mă răzbun!

FIGARO: Să snopești pe cineva în bătaie și să-i
mai porți pică pe deasupra, iată o trăsătură
cu totul și cu totul muierască. Dar spune-mi,
rogu-te, prin ce împrejurare fericită te afli
aici, cînd eu te credeam cu el? Și rochia asta,
care m-a păcălit, cum de-a ajuns pe tine?

SUZANNE: Tu ești nevinovatul care a căzut în cap-
cana pregătită altuia. E oare vina noastră

dacă, vrînd să punem mîna pe un vulpoi,
prindem doi deodată?

FIGARO: Cine-l prinde pe celălalt?

SUZANNE: Nevastă-sa.

FIGARO: Nevastă-sa?

SUZANNE: Da, nevastă-sa!

FIGARO (*în culmea veseliei*): Vai, Figaro. Poți să
te spînzuri! Pe asta n-ai mai ghicit-o! Ne-
vastă-sa! Femei șirete și agere, cine se poate
măsura cu voi? Așadar, sărutările de adi-
neaori?

SUZANNE: Doamna le-a primit.

FIGARO: Și sărutarea pajului?

SUZANNE (*rîzînd*): Domnul conte.

FIGARO: Și azi-dimineață, în spatele fotoliului?

SUZANNE: Nimeni.

FIGARO: Ești sigură?

SUZANNE (*rîzînd*): Iar zboară palmele prin aer,
Figaro!

FIGARO (*îi sărută mîna*): Ale tale-s ușoare ca niște
fulgi; în schimb, a contelui e grea, nu glu-
mă.

SUZANNE: Haide, semețule, pocăiește-te!

FIGARO (*face tot ce spune*): Ai dreptate, în genunchi,
cu fața la pămînt, la picioarele tale...

SUZANNE (*rîzînd*): Bietul conte! Cît s-a mai oste-
nit!

FIGARO (*se ridică într-un genunchi*): ...ca să-și cu-
cerească soția!

SCENA A IX-A

Contele intră prin fund și se duce direct la pavilionul din dreapta; *Figaro, Suzanne*

CONTELE (*sieși*): În zadar o caut prin grădină, poate că a intrat aici.

SUZANNE (*încet, lui Figaro*): El e.

CONTELE (*deschide ușa pavilionului*): Suzanne, ești înăuntru?

FIGARO (*încet*): N-a recunoscut-o.

CONTELE (*se întoarce*): Un bărbat la picioarele contesei... și nu sînt înarmat... (*Se apropie.*)

FIGARO (*se ridică, schimbîndu-și vocea*): Iertați-mă, doamnă, dacă n-am înțeles că mi-ați dat întâlnirea aici... din pricina nunții...

CONTELE (*aparte*): E bărbatul de azi-dimineață din budoar. (*Se apropie.*)

FIGARO (*continuă*): Ceea ce nu înseamnă că o piedică atît de neroadă ne poate întîrzia fericirea...

CONTELE (*aparte*): Masacru! Moarte! Infern!

FIGARO (*conducînd-o spre pavilion, încet*): Fierbe!...

(*Tare:*) Să ne grăbim, doamnă, să ne răzbu-năm pe clipele pierdute azi-dimineață, cînd am fost nevoit să sar pe fereastră.

CONTELE (*aparte*): În sfîrșit, voi afla adevărul...

SUZANNE (*lîngă pavilionul din stînga*): Înainte de-a intra, vezi dacă nu ne-a urmărit cineva. (*Figaro o sărută pe frunte.*)

CONTELE (*strigă*): Răzbunare!

(*Suzanne fuge în pavilionul unde au intrat
Fanchette, Marcelline și Cherubin.*)

SCENA A X-A

*Contele, Figaro: Contele îl apucă pe Figaro
de braț*

FIGARO (*prefăcându-se înspăimîntat*): E stăpînul
meu!

CONTELE (*recunoscîndu-l*): Ah, canalie, tu ești!
Hei, să vină cineva!... Să vină cineva!

SCENA A XI-A

Contele, Figaro, Pedrille

PEDRILLE (*încălțat cu cizme*): Domnule conte...

Of, bine că v-am găsit...

CONTELE: Tu ești, Pedrille?

PEDRILLE: De la Sevilla o țin tot într-o fugă.

CONTELE: Apropie-te și strigă cît poți de tare.

PEDRILLE (*zbierînd*): Nici urmă de paj. Iată pachetul.

CONTELE (*îl împinge*): Debitocule!

PEDRILLE: Domnul conte mi-a spus să strig.

CONTELE (*fără să-i dea drumul lui Figaro*): Ți-am spus să chemi oamenii. Hei, să vină cineva. Nu m-auziți? Veniți cu toții.

PEDRILLE: Nu înțeleg, de ce vă temeți? Doar suntem doi. Figaro și cu mine.

SCENA A XII-A

Actorii precedenți, *Brid'Oison, Bartholo, Bazile, Antonio, Grippe-Soleil*, toți nuntașii alargă cu torțe

BARTHOLO (*lui Figaro*): Cred că vezi că la primul semn...

CONTELE (*arătînd spre pavilionul din stînga*): Pedrille, păzește ușa asta. (*Pedrille se supune.*)

BAZILE (*încet lui Figaro*): L-ai prins cu Suzanne?

CONTELE (*arătînd spre Figaro*): Și voi, toți supușii mei, înconjurați-l pe acest om. Răspundeți de el cu viața!

BAZILE: Ha, ha...

CONTELE (*furios*): Liniște! (*Lui Figaro, pe un ton rece:*) Acum, domnule, te poftesc să răspunzi la întrebările mele.

FIGARO (*rece*): Pareă pot să fac altfel, domnule conte? Doar aici dumneavoastră sînteți stă-

pinul, și toți vă ascultă, în afară de dumneavoastră.

CONTELE (*stăpinindu-și minia!*): În afară de mine!

ANTONIO: Bine spus.

CONTELE (*înfuriindu-se din nou*): Dacă e ceva care mă scoate din sărite, e mutra nevinovată pe care o face.

FIGARO: Vreau să știu și eu de ce trebuie să mă supăr. Că doar nu sintem soldați, ca să omorim și să ne lăsăm omoriți pentru o cauză necunoscută.

CONTELE (*ieșindu-și din fire*): Turbez! (*Se stăpânește.*) Om cumsecade, care te prefaci că nu știi nimic, ne vei face oare cinstea de a ne spune cine este doamna pe care ai condus-o adineaori în acest pavilion?

FIGARO (*arătînd spre celălalt pavilion, cu șiretenie*): În acela?

CONTELE (*repede*): Nu, în asta.

FIGARO (*rece*): Asta-i altceva. O tină ră persoană, care îmi acordă o atenție specială.

BAZILE (*mirat*): Nu zău?...

CONTELE (*repede*): Îl auziți, domnilor?

BARTHOLO (*mirat*): Îl auzim.

CONTELE (*lui Figaro*): Această tină ră persoană n-are cumva alte obligații, pe care le cunoști și tu?

FIGARO (*rece*): Nu știu decît că un mare gentilom s-a ținut de ea o vreme, dar fie că s-a lăsat el păgubaș, fie că îi plac eu ei mai mult, astăzi ea mă preferă pe mine.

CONTELE (*vădănt*): Te-a ales... (*Se stăpînește.*)

Ești cam închipuit! Dar ceea ce mărturisește, domnilor, vă jur că am auzit-o chiar din gura complicei sale.

BRID'OISON (*mirat*): Co-complicei sale?

CONTELE (*înfuriat*): Cînd dezonoarea este publică, la fel trebuie să fie și răzbunarea. (*Intră în pavilion.*)

SCENA A XIII-A

Toți actorii precedenți, fără Conte

ANTONIO: Așa e!

BRID'OISON (*lui Figaro*): Ci-cine a luat n-nevasta cui?

FIGARO (*rizind*): Nimeni n-a avut plă-plăcerea asta.

SCENA A XIV-A

Actorii precedenți, Contele, Cherubin

CONTELE (*ieșind din pavilion și trăgînd pe cineva, care încă nu se vede*): Degeaba te zbați, doamnă. Ești pierdută. A sosit clipa răfuielii. (*Iese, fără să privească.*) Ce bine că dintr-o căsni-

cie atît de nesuferită n-a rămas nimic care să
mă lege de dumneata...

FIGARO (*strigă*): Cherubin!

CONTELE: Pajul?!

BAZILE: Ha, ha, ha.

CONTELE (*ieșit din fire, aparte*): Iarăși impielița-
tul de paj! (*Lui Cherubin:*) Ce căutai în
pavilion?

CHERUBIN (*cu sfială*): M-am ascuns, după cum
mi-ați poruncit.

PEDRILLE: Și eu omoram calul de pomană!

CONTELE: Du-te tu, Antonio, adu în fața judecă-
torului pe păcătoasa care mi-a pătat onoarea.

BRID'OISON: O c-căutați pe doamna?

ANTONIO: Ei, drace, există un Dumnezeu: prea
v-ați făcut și dumneavoastră de cap...

(*Țăranii, care s-au adunat și ei să vadă, rostesc
cu glas stăpînit: „Are dreptate! Așa-i trebuie!*

Foarte bine! Să se-nțețe minte!”

CONTELE (*furios*): Du-te, cînd îți spun. (*Antonio
intră în pavilion.*)

SCENA A XV-A

Actorii precedenți, fără Antonio

CONTELE: Veți vedea, domnilor, că pajul nu era
singur.

CHERUBIN (*cu sfială*): Soarta mea ar fi fost prea amară, dacă o inimă milostivă nu ar fi îndulcit-o.

ANTONIO (*trăgînd de braț pe cineva, care nu se vede încă*): Haideti, doamnă, nu vă lăsați rugată, de vreme ce toată lumea știe că sînteți aici...

FIGARO: Verișoara mea!

BAZILE: Ha, ha!...

CONTELE: Fanchette!

ANTONIO (*se întoarce și o vede*): Fir-ar să fie de treabă! De ce m-ați ales tocmai pe mine, domnule conte, ca să arăt lumii că fata mea e cauza acestui tărăboi?!

CONTELE (*indignat*): Dar de unde era să știu că e înăuntru! (*Dă să intre.*)

BARTHOLO (*i-o ia înainte*): Dați-mi voie, domnule conte, toate astea-s cam incîlcite. Eu am mai mult sînge rece... (*Intră.*)

BRID'OISON: A-altă încurcătura cum...

SCENA A XVI-A

Acceași, *Marcelline*

BARTHOLO (*vorbind dinăuntru și ieșind*): Nu vă temeți, doamnă, n-o să pățiți nimic. Vă garantez eu... (*Se întoarce și o vede:*) Marcelline!

BAZILE: Ha, ha, ha...

FIGARO (*rizînd*): Ce nebunie! Cum de-a ajuns și
maică-mea aici?

ANTONIO: Mai mare nebunie nici că se poate!

CONTELE (*indignat*): Bine, bine, dar contesa...

SCENA A XVII-A

Aceiași, *Suzanne*, acoperindu-și obrazul cu
evantaiul

CONTELE: ...A, iat-o că iese... (*O apucă de braț cu
violență.*) Ce credeți, domnilor, că merită o
ticăloasă... (*Suzanne cade în genunchi, cu
capul plecat.*) Nu, nu! (*Figaro cade în genunchi,
de partea cealaltă.*)

(*Contele, și mai tare*): Nu, nu! (*Marcelline
cade în genunchi, în fața lui. Contele țipă:*)
Nu, nu! (*Toți cad în genunchi, afară de Brid'
Oison. Contele, ieșit din fire:*) Nici dacă ați
fi o sută!

SCENA A XVIII-A ȘI ULTIMA

Aceiași, *Contesa*, ieșind din celălalt pavilion

CONTESA (*se apropie și cade și ea în genunchi*):
Cel puțin, să le sporesc numărul.

CONTELE (*scuturându-se când la contesă, când la Suzanne*): Ce văd?

BRID'OISON (*rișind*): Nemaip-pomenit, ed-doamna.

CONTELE (*crea s-o ridice pe contesă*): Cum!? Dumneata ești, doamnă? (*Pe un ton rugător*.)
Numai o iertare mărinimoasă...

CONTESA (*rișind*): În locul meu, ai spune: Nu, nu, nu... Și eu, pentru a treia oară astăzi, te iert fără condiții... (*Se ridică.*)

SUZANNE (*se ridică*): Și eu!

FIGARO (*idem*): Și eu... E un ecou aici!...

(*Toți se ridică.*)

CONTELE: Un ecou! Am vrut să fiu mai viclean decât toți, și s-au purtat cu mine de parc-aș fi fost copil!

CONTESA (*rișind*): Să nu-ți pară rău, domnule conte.

FIGARO (*scuturându-și genunchii cu pălăria*): O zi ca asta pregătește de minune un ambasador!...

CONTELE (*Suzannei*): Biletul prins cu un ac?...

SUZANNE: Doamna mi-l dictase...

CONTELE: Atunci, răspunsul i se cuvine... (*Sărută mîna contesei.*)

CONTESA: Fiecare va primi ce i se cuvine. (*Dă punga cu bani lui Figaro, și inelul Suzannei.*)

SUZANNE (*lui Figaro*): Încă o zestre!

FIGARO (*lovind punga cu mîna*): A treia. Dar asta a fost mai greu de dobîndit.

SUZANNE: Ca și căsătoria noastră...

GRIPPE-SOLEIL: Și jartiera miresei nu ne-o dați?
CONTESA (*smulge panglica pe care a păstrat-o atâta timp în sân și le-o aruncă*): Jartiera? Era în hainele ei, iat-o!

(*Nuntași vor s-o ridice.*)

CHERUBIN (*mai sprinten, aleargă, o culege de jos și spune*): Cine vrea să mi-o ia, să încerce.

CONTELE (*rizind, către paj*): Domnule, poți să-mi spui și mie ce ți s-a părut hazliu în palma pe care ai primit-o adineaori?

CHERUBIN (*face un pas îndărăt și își trage pe jumătate sabia afară*): Eu, domnule colonel?

FIGARO (*cu o supărare plină de haz*): A primit-o pe obrazul meu. Așa fac dreptate cei mari!

CONTELE (*rizind*): Obrazul tău? Ha, ha, ha... Ce-ai de spus, doamnă contesă?

CONTESA (*pe gânduri, își revine și spune cu căldură*): Da, dragul meu, din toată inima și pentru toată viața, ți-o jur.

CONTELE (*bătîndu-l pe umăr pe judecător*): Și dumneata, Brid'Oison, ce părere ai?

BRID'OISON: D-despre ceea ce văd, domnule conte? Ș-știu și eu!... C-cam asta m-mi-e părerea.

TOȚI: Drept ai judecat.

FIGARO: Eram sărac, m-au disprețuit. Am fost deștept, m-au urit... Acum am o soție frumoasă și avere.

BARTHOLO (*rizind*): Și toți îți vor fi prieteni...

FIGARO: Oare?!

BARTHOLO: Îi cunosc eu...

FIGARO (*salutînd spectatori*): Să uite că am nevastă
și bani, și îmi vor face cea mai mare plăcere...

(*Se cîntă refrenul, urmează codevilul.*)

CORTINA

BAZILE: Primul cuplet

*Zestre grasă, fată bună,
Iat-un mire norocos;
De vreun păj sau de orun nobil,
Un nebun ar fi gelos.
Tu pui însă-n aplicare
Un proverb de mii de ani:*

FIGARO: Știu: fericiți cei de neam mare!

BAZILE: Nu: fericiți acei cu bani!

SUZANNE: Al doilea cuplet

*Cînd un soț păcătuiește,
Ochii tuturor se-nehid,
Dar femeia de greșește,
Fără mil-o pun la zid.*

*De atîta nedreptate
Poate încă să miraj;*

*E-aşa simplu, din păcate,
Legea-i scoasă de bărbaţi.*

FIGARO: Al treilea cuplet

*Vrînd nevasta să-şi păzească,
Jean Jeannot, om plin de fler,
Cumpără să ţină-n curte
Un dulău cu colţi de fier.*

*Pe-nnoptat, dulău-i groaznic,
Cine intră e muşcat,
Dar amantul ce-l vinduse
Intră teafăr pînă-n pat.*

CONTESA: Al patrulea cuplet

*Una-i mindră că-i cuminte,
Însă soţul şi-a uitat.
Alta-i face jurăminte,
Dar e gata de păcat.*

*O femeie chibzuită
Ține calea de mijloc;
Se fereşte de ispită,
Dar nu pune mîna-n foc.*

CONTELE: Al cincilea cuplet

*Credincioasă-aici la țară
Poți fi lesne, de socoți,
Dar femeia mai sprințară
Joacă-n degete pe toți.*

*Soțului părînd supusă,
E ca banul călător:
Poartă semn că-i a lui vodă,
Dur e bunul tuturor.*

MARCELLINE: Al șaselea cuplet

*Pe-astă lume, fiecare
Își cunoaște de-obicei
Mama ce i-a dat născare;
Restu-i taina dragostei.*

Figaro continuă în locul ei:

*Și de aceea-i cu puțință
Să răsară ori și cînd
Un om plin de iscusință
Dintr-un caraghios de rînd.*

FIGARO: Al șaptelea cuplet

*Cînd te naști, alege soarta
De ești rege sau argat.
Iscusința minții drege
Ce-ntîmplarea a stricat.*

*Sub coroana cea înaltă,
Douăzeci de regi pot fi...
Moartea-i frînge laolaltă,
Doar Voltaire nu va muri.*

CHERUBIN: Al optulea cuplet

*Of, femei, ispită dulce,
Omul blestemă-n zadar,*

Plînge, suferă și-n urnă
Tot la voi se-ntoarce iar.

Ca iubita mosturoasă
E și publicul de-aici,
Pare că de el nu-ți pasă,
Dar faci tot ca să-l câștigi.

SUZANNE: Al nouălea cuplet

Prins în verva comediei
Poate-un tîlc ascuns să stea,
Dar de dragul veseliei,
Iertați lecția din ea.

Și natura înțeleaptă
Ne servește de temei:
Prin plăceri ea ne îndreaptă
Tot spre țelurile ei.

BRID'OISON: Al zecelea cuplet

Domnilor, onorat public,
Comedia ce p-priviți
Vă arată o-viața celor
Mulți, mărunți și-obijduiți.

Dar p-poporul nu se lasă,
Strigă, luptă, s-sare-n foc,
Iar cînd și-a făcut dreptate,
Revine la cînt și joc.

URMEAZĂ BALETUL GENERAL